

درجہ حرارت ۱۰۰ درجہ

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

مکتبہ خانہ عتیقہ رامپور محمد شہید تالاب متقبل سبھی منجھتی پیچ تہ رلو
 صاحب مولوی ولایت حسین صاحب زین الدین

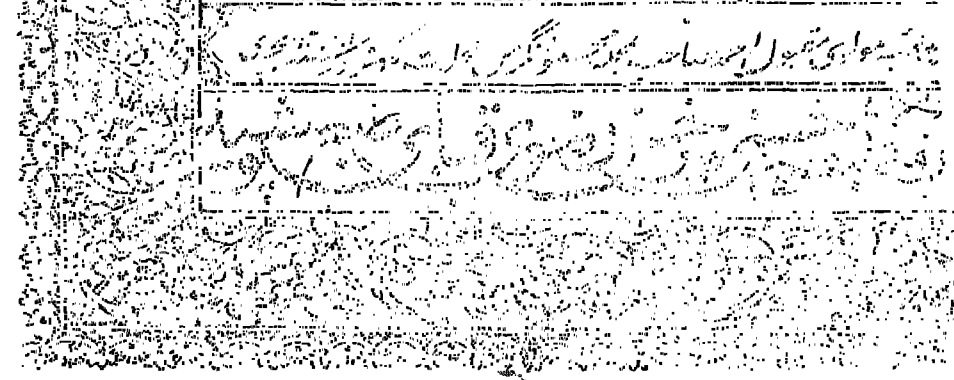
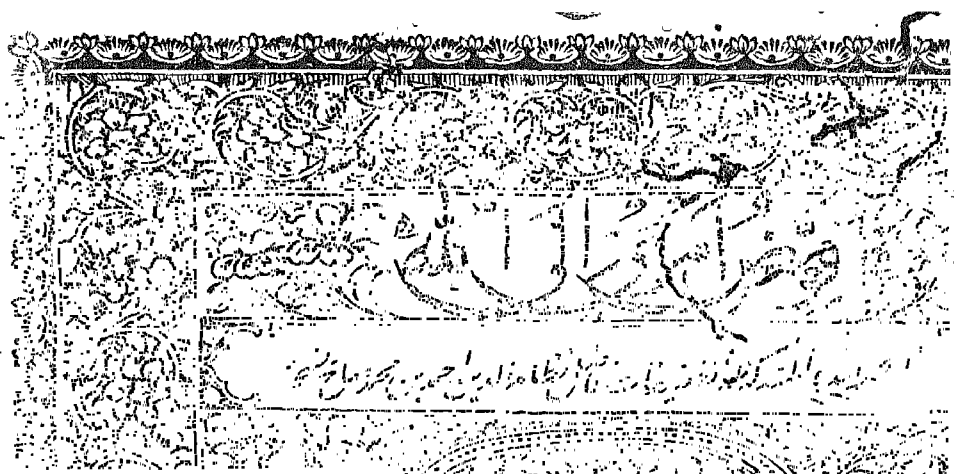
چند باب

جوانی الیٰ اخبار بطور مرقعہ

کے اخبار میں یہ چیز لکھی ہے کہ احمد شاہ نانی
 جو کہ خانم مرقعہ طور سے منسلک فردی اس کی محمد مصطفیٰ علی علیہ
 وسلم کی معیت میں روانہ کرتے ہیں اور بعد از فریق تلافی تلافی
 شریف کرتے تھے تاکہ محمد رسول اللہ علیہ السلام میری پاس
 تشریف لائی اور یوں زمانہ فریق ترجمان کے آئے تو قیام آبادی
 احمدی میں رہی امت کے لوگ یہاں تک کہ تشریف میں اور روت اور
 زمانہ کاری کرتے ہیں اور زمانہ شریف میں روزی نہیں کرتے تھے
 اور غلام نہیں کرتے اور بارگاہ وقت ہی اللہ تعالیٰ کے پاس اور
 شہزاد آدمی جو ہم آپس میں خاص ہیں اور کئی کئی تہذیب
 آدمی باایمان ہیں اسی بنا پر ہم نے یہاں پر آج ۱۲۹۰
 ہجری میں ایک ہندو روزنامہ شریف ایک ہجری اور ہندو کی ماہ
 جمادی الثانی میں شروع کی اور چند ہی وقت میں اس کی شہرت
 لاہ میں علیہ السلام نازل ہو گئی اور حضرت جبریل علیہ السلام نازل ہو گئی
 کہ قرآن شریف آسمانی کوئی نہیں تھا اور انار قیامت ہر دین اور آدمی کے
 اور آدمی پر ایمان نہ دیا تھا اور روز قیامت ہر آدمی کے ہر آدمی کے

مکتبہ خانہ عتیقہ رامپور محمد شہید تالاب متقبل سبھی منجھتی پیچ تہ رلو
 صاحب مولوی ولایت حسین صاحب زین الدین
 چند باب
 جوانی الیٰ اخبار بطور مرقعہ
 کے اخبار میں یہ چیز لکھی ہے کہ احمد شاہ نانی
 جو کہ خانم مرقعہ طور سے منسلک فردی اس کی محمد مصطفیٰ علی علیہ
 وسلم کی معیت میں روانہ کرتے ہیں اور بعد از فریق تلافی تلافی
 شریف کرتے تھے تاکہ محمد رسول اللہ علیہ السلام میری پاس
 تشریف لائی اور یوں زمانہ فریق ترجمان کے آئے تو قیام آبادی
 احمدی میں رہی امت کے لوگ یہاں تک کہ تشریف میں اور روت اور
 زمانہ کاری کرتے ہیں اور زمانہ شریف میں روزی نہیں کرتے تھے
 اور غلام نہیں کرتے اور بارگاہ وقت ہی اللہ تعالیٰ کے پاس اور
 شہزاد آدمی جو ہم آپس میں خاص ہیں اور کئی کئی تہذیب
 آدمی باایمان ہیں اسی بنا پر ہم نے یہاں پر آج ۱۲۹۰
 ہجری میں ایک ہندو روزنامہ شریف ایک ہجری اور ہندو کی ماہ
 جمادی الثانی میں شروع کی اور چند ہی وقت میں اس کی شہرت
 لاہ میں علیہ السلام نازل ہو گئی اور حضرت جبریل علیہ السلام نازل ہو گئی
 کہ قرآن شریف آسمانی کوئی نہیں تھا اور انار قیامت ہر دین اور آدمی کے
 اور آدمی پر ایمان نہ دیا تھا اور روز قیامت ہر آدمی کے ہر آدمی کے

جہان میں سفید و سیاہ کا بس ایک میدان کو نظر ہے۔
اگلا کر یہ اور تو یہ کہی حق ہے۔

[illegible]

بختیما و کنیز و ایما ابدانا بعد مع اس میذار که فایده این مقاله و جامع این رساله
 المنقذ الی اند الصمد نظام الدین محمد بن محمد صالح الصدیقی حسینی من جانب الالب
 اول الام حسن الله وجهه و علیها و غفرله و لها از انجا که طالع را در عنفوان جوانی و اغان
 شایسته در شعر خوانی میباشد که اوقات و در خاطر خطور میکرد که در محاسن این علم
 بقدر فهم ربی چند نوشته بود که بطریق بیاض شامل باشد بر اشعار متقدمین متاخرین تا اینکه
 در تارخی که این بیت خبر از آن میدهد این نامه که دو روز آسب و در
 شال غنی غنی شد از رب و توفیق رسید گشت و این ایش از قوه فعل آمد و در
 صنایع و بذایع جزوی چند طی شد سی به مجمع الصنایع بدستور فصول سال که
 فصل است انتظام یافت و مطالبی آرزوی دل و خواهش خاطر صورت انعام
 نیست اختتام پذیرفت الحمد لله علی ذالک گشت آراسته زیب و نگار
 چار فصل اندر و جو چار بهار
 هر کس که گذر و گذریا بد
 من قیامت بهشت دریا بد
 فصاحت طمانه بودید است که علم مع خصایر است و نصحای حجم درین جامع
 پیرو اند فاما درین سال امسال رخاں یافته که اشعار امثله بر بان
 فارسی مودیه شود لا یرم عنان او و چرخ خورشید خامه از وادی عرب
 مفید و است و چون به یکبارگی گذشتن از آن نیست نقصان
 بود لهذا جستارین و برگ انکشاف بعضی آیات سران مجید
 و احاطه به افضل المخلوقات علیه اکل التیمات
 و شکر و سپاس از باری که درین انهم بود و ند بود

و در او را و اهل بیت
 یعنی شت و آن خدا
 از انصاف و عدل
 و در او را و اهل بیت
 یعنی شت و آن خدا
 از انصاف و عدل
 و در او را و اهل بیت
 یعنی شت و آن خدا
 از انصاف و عدل

این کتاب را در سال ۱۰۰۰ هجری قمری در شهر تبریز
 در روز جمعه ۱۰ شعبان ۱۰۰۰ هجری قمری
 در شهر تبریز
 در روز جمعه ۱۰ شعبان ۱۰۰۰ هجری قمری
 در شهر تبریز

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم خلائفنا في الأرض بعدنا وعلوهم فوق السحاب
والسلام على من لا ينالها الجوارح ولا يوصفها القلوب ولا يحيط بها العقول ولا يفكرها الأرواح
ولا يدركها الأبصار ولا يحصى ثوابها ولا يعلم سرها ولا يتبين حكمها ولا يدرك قدرها ولا يحيط بجلالها
ولا يعبر عظمها ولا يبلغ شرفها ولا يحيط بحسنها ولا يحيط بعظيم شأنها ولا يحيط بعز وجلالها
ولا يحيط بمقامها ولا يحيط بكنهها ولا يحيط بسرها ولا يحيط بحجتها ولا يحيط بقدرها
ولا يحيط بجلالها ولا يحيط بعظيم شأنها ولا يحيط بعز وجلالها ولا يحيط بمقامها ولا يحيط بكنهها
ولا يحيط بسرها ولا يحيط بحجتها ولا يحيط بقدرها ولا يحيط بجلالها ولا يحيط بعظيم شأنها

ملتزم از نسخ جان بکشته رسو بزرگان تیره افشار است که اگر خطائی و سهوی افتد
نظر اصلاح درین ندارند و بر کاست بکاست و فتنه ها و عصبانیه ها و دعای ماکد و
درگدازند هذا و ان الشئ و غیره فی الباب **فصل فی بیان التوفیق و التوفیق**
فهرست فصول فصل اول در تقسیم کلام فصل دوم در بیان
لفظی فصل سیم در صنایع معنوی فصل چهارم در سرفات
شعری خالص در بیان لفظی از الفاظ که بدین فن مناسبت دارد در خاطر
یوقاد و طبع آنها و مخفی و پوشیده مانند که اول کسیکه زبان فارسی شعر گفت بهرام گور
بوده است و یغنیشین خاست که روزی بشکار رفته بود و در بیشه درآمد شیر
سجده کن اکشت از غایت خوشدلی و پودری از زبانش برآید مصرع
منم آن پیل و مان مونس منم آن شیر

[illegible]

ولایا را منجی که همیشه حکم کتاب بودی و سخنی که از زبان بهرام صاد شدی جواب کتاب
داوی بهرام و با و کرد و لایا را من فی البیدیه گفت **و** نام بهرام قرا و پدیت و جملیه
و بعضی نقل می کنند که امیر یعقوب بن لیث **رحمه الله** خوارزمشاه را پسری خروسانانی بود مگر آنروز
عمیل با خضر چار مغز شغال داشت و امیر نیز پشاشای مشغول پسریز بندخت
هفت جوز در کو افتاده یکی بیرون مانده امیر زاده مایوس گشت و بعد از زمانی
آن جوز غلطان شد و داخل گوگرد و دید امیر زاده را از سبکه چیت شادمانی ز رو برد
از زبانش آمد **و** غلطان غلطان تنی رو دتالب گویند امیر یعقوب
این کلام خوش آمد و ماندای در میان آورد که این را چه باید گفت
از جنس شغراست فی قطع و تحقیق آن مشغول شدند و مصرع مذکور را

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

اگر تو بهمان من شوی خود را
 چندت اسی نیکخواه کی بشنوم
 توه در دم ترا گنه چه نبسم
 خوار شکر که خسر دم آخر
 هر شمع جان لب آید ناله زار آورو
 بوستان فی مخرج سارم بنالیدن یک
 که زو مندان آب یزد و معذ و زدن آ
 شب می تو کینه از بیم جز زاهدان
 همه گله دارم ولی چون باشد آرزو در نظر
 غوغا تو به فرشت اند صد ساله را
 زین دل خود کام کار من سوا می کشید
 خواه هم که شیرین می چو یا سینه شش
 بسیار ز در تقوی باطل شد از فریش
 دل قوت وز باشد کز وی خبر نیاید
 ای طاهر و زربینان حشش بهند یکتا
 گویند شادمانی خصمی چون غره او
 طاقت ندارد آسوخ از ناز کی نفس ا
 باری به تیغ زدن آنسا عدش میهم
 خسرو یک نظاره دلز با باد آس

از اجل یک شبه ضمان شده ام
 شنیده خود پند مردمان شده ام
 که اگر می خواهم به کمال شایسته شده ام
 گر عیال هم بود از ایگان شده ام
 تا که اسی بلد بونی زبان چنکار آورو
 در چون در سینه باشد ناله زار آورو
 فرقت وی عزیزان گریه بسیار آورو
 باید ادم و ساقی باز در کار آورو
 کیست که این عیال با هم بگفتا آورو
 موی پیشانی گرفته پیش رخسار آورو
 خسران جان ل برون همین بار آورو
 یکت افتد حشش میهرم بکینش
 به قتل است آنکه که که بکینش
 اسی دو مانده چونی وز زلف غمیش
 که خیمه نقش گیر اندام باز غمیش
 می شستی که دارم کایل قیم بکینش
 انی با تندی گذر بر آید بکینش
 خنوا کی قیام بدخویر بکینش
 اگر جان بکامت آید باره که بکینش

نزل حضرت خواجه حافظ شیرازی بر حشمه الله علیہ

زلف بر بادیده تاندهی بر باد	باز بیا و بکن تا بکنی بسیا دم
تیر افروز که فارغ کنی از کلام	قد بر افراز که از سر و کنی آزادوم
شهر مشو تا نه شوم در کوه	شور شیرین منما تا بکنی فریادم
می خور بادگران تا خورم خون جگر	سرکش تا بخشد بر فلک فریادم
بار بیکانه مشو تا بر شی از خود بشم	غم غبار مخور تا بکنی ناشادوم
زلف احاطه کن تا بکنی در بندم	طرح زاناب شده تاندهی بر بادوم
رحم کن بر من بکنی لب بر بادوم	تا بخاک در آصف نرمنم فریادم
حاشا که ز جور تو بستانم بر جگر	بمن از انروز که در بند تو ام آزادوم
شمع چرخ عشق تا که نسوزی کارا	یاد هر قوم کن تا نروی از یادم
چون فلک بکن تا بکنی حافظ را	راص شو باد بد طالع فرخ و اودم

و کلاه باش که غل شیل بود بر کوبات دیگر مثل اصطلاحات صوفیه و وصف نموده و چهار و گاه خطای مجرب و گاه تغییر محوس و گاه بر اشیای مختلفه خیالپردازی نموده و بلوی برهنه و نخل

گرم جان و واد هوای که گیر	در جام بود و گفته برای که گیر
این دل سوخته تا کوچه محنت که کرد	مگر باغی نروم برگ و نوال که گیر
نور خشنودت زان خرابات بستان	گر نازی نغمه رسم ریائی که گیر
شعله ای دره من ندی از تو بیافت	در دخم آبجی است صفائی که گیر
گزی عشاق تو من بسته شوم و نماد	در محنت کج کلان نده صفائی که گیر
زاهداری بوی سبب به بیند آبی	ماد شام نوشادیم و عاملی که گیر

باز بیا و بکن تا بکنی بسیا دم
قد بر افراز که از سر و کنی آزادوم
شور شیرین منما تا بکنی فریادم
سرکش تا بخشد بر فلک فریادم
غم غبار مخور تا بکنی ناشادوم
طرح زاناب شده تاندهی بر بادوم
تا بخاک در آصف نرمنم فریادم
بمن از انروز که در بند تو ام آزادوم
یاد هر قوم کن تا نروی از یادم
راص شو باد بد طالع فرخ و اودم
در جام بود و گفته برای که گیر
مگر باغی نروم برگ و نوال که گیر
گر نازی نغمه رسم ریائی که گیر
در دخم آبجی است صفائی که گیر
در محنت کج کلان نده صفائی که گیر
ماد شام نوشادیم و عاملی که گیر

نزل حضرت خواجه حافظ شیرازی بر حشمه الله علیہ
زلف بر بادیده تاندهی بر باد
تیر افروز که فارغ کنی از کلام
شهر مشو تا نه شوم در کوه
می خور بادگران تا خورم خون جگر
بار بیکانه مشو تا بر شی از خود بشم
زلف احاطه کن تا بکنی در بندم
رحم کن بر من بکنی لب بر بادوم
حاشا که ز جور تو بستانم بر جگر
شمع چرخ عشق تا که نسوزی کارا
چون فلک بکن تا بکنی حافظ را
و کلاه باش که غل شیل بود بر کوبات دیگر مثل اصطلاحات صوفیه و وصف نموده و چهار و گاه خطای مجرب و گاه تغییر محوس و گاه بر اشیای مختلفه خیالپردازی نموده و بلوی برهنه و نخل
گرم جان و واد هوای که گیر
این دل سوخته تا کوچه محنت که کرد
نور خشنودت زان خرابات بستان
شعله ای دره من ندی از تو بیافت
گزی عشاق تو من بسته شوم و نماد
زاهداری بوی سبب به بیند آبی
نزل حضرت خواجه حافظ شیرازی بر حشمه الله علیہ

این شعر در وصف غزل میاید که هر چه شکرین این که رعایت کرده
 اباجعه صلیح الدین شیخ سعدی شیرازی رحمة الله علیه معروف ذکر است القصیده
 در لغت معر غلیظ است و در اصطلاح بانند غزل است که آنکه درین شرط آنست
 که زیاده و تیر و از ده بیت باشد و این گاه در پنج و ذم میباشند و گاه در ضلیح و اباجعه
 دیگر چنانچه استاد عبید الواسع حبلی گوید و از حیث سبب بر فراق
 معشوق می آید و از آنجا به مدح انتقال میکند قصیده

<p> خاک صفی در درنگ باورنی در شیا چون بری حمله نباشد برق با تو هر گاه روز به روز جولان کنی در گوشه چشمم و با و بر و راه از زمین صوفی فزانت بهجا تو بی داری همانا باد عای مستی چون دل و جانم ز بیم طاری آرام و عا شیش و بر و زم چو کمر گوس و بر غراب بیرخان چون گل او چشم من پر گل نامر بگذشت آن تو بین او و شمع طبع کام دوست جامه روی نگ و شمع سنبلی دارد بر این چنین شکلی و ج تا چشیده می بود بهو به است و شمع شد چو تیر از غول از بر وین کنان </p>	<p> ای سوی بالا چو آتش و سوزی سستی چو چون نمی پیر شد بر با تو بهمان از خیل پنهان شوی در سایه پیر پشته گریه و قصه از به واسوی شصیت پیل نسبی داری همانا با قضای آسمان هر زمان که دزد بر گام تو دریا و کوه لبت تازی پیل آواری که تا فزاید بی لبان چون تل او من مشرب خمار بهشت چو زم بهشت چیز اندرش گلدان تن دراز و جان شاد و دل مار و لب سخن ز کسکی ارد بر از رنگ و شون خواب ناکشیده غم بود بهواره این ایستاده شخصم از نسوی پروین بهره و خورکار </p>
--	---

این شعر در وصف غزل میاید که هر چه شکرین این که رعایت کرده
 اباجعه صلیح الدین شیخ سعدی شیرازی رحمة الله علیه معروف ذکر است القصیده
 در لغت معر غلیظ است و در اصطلاح بانند غزل است که آنکه درین شرط آنست
 که زیاده و تیر و از ده بیت باشد و این گاه در پنج و ذم میباشند و گاه در ضلیح و اباجعه
 دیگر چنانچه استاد عبید الواسع حبلی گوید و از حیث سبب بر فراق
 معشوق می آید و از آنجا به مدح انتقال میکند قصیده

این شعر در وصف غزل میاید که هر چه شکرین این که رعایت کرده
 اباجعه صلیح الدین شیخ سعدی شیرازی رحمة الله علیه معروف ذکر است القصیده
 در لغت معر غلیظ است و در اصطلاح بانند غزل است که آنکه درین شرط آنست
 که زیاده و تیر و از ده بیت باشد و این گاه در پنج و ذم میباشند و گاه در ضلیح و اباجعه
 دیگر چنانچه استاد عبید الواسع حبلی گوید و از حیث سبب بر فراق
 معشوق می آید و از آنجا به مدح انتقال میکند قصیده

بر مثال دیده مور است تنگ او غم و دوا
تساجی کنیز مرگاه طبع و خلق و لفظ او
روضه خلد برین و چشمه سار برین
صد سوار سوار شد و حضرت از یک سوار
دوستان ناصحانرا در وفاق مهر او
و دشمنان حاسدانرا در خلاف و گین او
مور و بک و زوبه پیشه بچو نش آورند
گزره مارانرا وادی جره بازارانرا و
بدستگالانش چوستانند و محشر گلاب
از شقاوت باشد آفرانند پس المصیر
انبرای هفت ایند و ایم هشت چیز
شبهه خالص شکیب از فور و در مقدمه
خاتم جاه تراجرم قهر شاید بکنین
ناصر از خلق تو باشد سال و هزار سال
آن کی چون عاشقان از لذت پسین
ایم رخ خدمت تو کو پیشی آسان
زنده از دست مر و چون نبست ازین
و غمی تو در دازا سبب وی چار چیز
چونست این چنگ خمیده وی چون برین

همچو عیش خصم دستور است تلخ اورا بخور
سال سه باشد ولی فردا بخت بر او
نافه شگ متارودانه درخو شتاب
صد حسام آخته در مجلس و یک خط
دولت دارا نعیم ولایت حسن آس
صورت نازا کج و شکست سحر العفا
از برای طعمه نرد و چکان بسته رخ
زنده پیلانرا ز بامون شوره شیرانرا
نیگ خوابانش جوهر خواند در توقف حسا
وز سعاد است باشد این فاتحه نعم الصوا
تخل و آه خوارونی بحر جبل کان ترا
دریضا لعل روشن سیم صافی ز رنا
خیمه خجست ترا قوس و قزح باید طناب
حاسد از خشم تو باشد روز و شب اضطراب
وین کی چون کا حیدان از نیست و کسنا
وی از رشک طلعت تو ز روی آفتاب
تازه از ارباب شریعت چون طبعیت از سنا
گرچه باشد روز و شب بخور چون در مصا
چشم چون ناله در ترا شک و کین نین

[illegible][illegible]

مفتی اعظم ہند
دہلی

نصایحی عجمیهاست شوق قصیده را صد و بیست و هفت مرتبه خوانده اند که شیب شیب
 در لغت ذکر ایام شب و وصف شوق و شرح حال خویش و در شوق و در حال شوق
 که صفت هر چه که کند و هر حال که شرح دهد خواه احوال او صاف عشق خواه چری دیگر باشد
 صفت لیل و نهار و گل گلزار مناظر آنی که شعر ایام گل و دل و شب روز و شب و سال آن باشد
 بهج ممدوح آنرا شیب خوانند فی الجمله ایاتی که او امل قصیده باشد باید که شیب باشد
 خواه آنرا شیب نامند و این از قسم گشت و هر قصیده که شیب باشد برای شیب لازم است
 که آنرا شیب نامند یعنی که روان است و آنرا شیب از اسلوب شیب بهج ممدوح و بی سبب
 در شیب معلوم شود و هر قصیده که در شیب نباشد آنرا شیب گویند و در قصیده که شیب
 جای باشد چنانکه از ابتدا در شیب شروع کنند آنرا شیب نامند و شال شیب با تخلص جبر

و معلومی فرمایند روزه میان شکرستان دارد لب می آلوده دمان شکر و سرست خضر گریهش آید شکر زوزه خوشین جان من که تو قدم رخسار کنی بند تو نمیدان خونی و من عاشق آنکه از تو دور از تنی میوه خرم شود آخور شبید	عین ماه ای خوش آنروزه که جادو لب جان دارد ای مسلمانان کسی وزه بدینان دارد بمان پس در تیر لب چشمه حیوان دارد قبح آب دو چشم و دل بر بان دارد هم خود انصاف بدو لبش امکان دارد که سر من نه سایه بزدان دارد
---	--

خلیفتار یا لی صد گونه و غرور غریب و ده

در این کتاب که در وصف شوق و شرح حال خویش و در شوق و در حال شوق
 که صفت هر چه که کند و هر حال که شرح دهد خواه احوال او صاف عشق خواه چری دیگر باشد
 صفت لیل و نهار و گل گلزار مناظر آنی که شعر ایام گل و دل و شب روز و شب و سال آن باشد
 بهج ممدوح آنرا شیب خوانند فی الجمله ایاتی که او امل قصیده باشد باید که شیب باشد
 خواه آنرا شیب نامند و این از قسم گشت و هر قصیده که شیب باشد برای شیب لازم است
 که آنرا شیب نامند یعنی که روان است و آنرا شیب از اسلوب شیب بهج ممدوح و بی سبب
 در شیب معلوم شود و هر قصیده که در شیب نباشد آنرا شیب گویند و در قصیده که شیب
 جای باشد چنانکه از ابتدا در شیب شروع کنند آنرا شیب نامند و شال شیب با تخلص جبر

در این کتاب که در وصف شوق و شرح حال خویش و در شوق و در حال شوق
 که صفت هر چه که کند و هر حال که شرح دهد خواه احوال او صاف عشق خواه چری دیگر باشد
 صفت لیل و نهار و گل گلزار مناظر آنی که شعر ایام گل و دل و شب روز و شب و سال آن باشد
 بهج ممدوح آنرا شیب خوانند فی الجمله ایاتی که او امل قصیده باشد باید که شیب باشد
 خواه آنرا شیب نامند و این از قسم گشت و هر قصیده که شیب باشد برای شیب لازم است
 که آنرا شیب نامند یعنی که روان است و آنرا شیب از اسلوب شیب بهج ممدوح و بی سبب
 در شیب معلوم شود و هر قصیده که در شیب نباشد آنرا شیب گویند و در قصیده که شیب
 جای باشد چنانکه از ابتدا در شیب شروع کنند آنرا شیب نامند و شال شیب با تخلص جبر

از اشک لعل ساع چشم لب لب است
 خود از برای شروع از بهرین بود
 در هر گرفته دل چون خود هستی
 سر بر بختی کنی ز تکبر مگر که پای

مناظره شب و روز از ناسدی طوسی

بشنو از حجت گفتار شب و روز هم
 به دور از خاست جمل از پی مشی فضل
 گفت شب فضل من از روز فزون تر است
 نزدیزدان بر سیدین روز تر عابد
 قوم را سویی مناجات شب و کلیم
 قرچج از شب کرد محمد بد و نسیم
 هست در روز زناقات که نهی است نیاز
 آسمان از تو بود و هجوئی فرش کبود
 هر مه و سال عرب را عدد از ماه
 روز از شب چو شنید این شده آنفته
 روز را عیب بطعه چکنی کانیر و عش
 روزه بهر خلق که دارند بر فراست مه
 روز خواهد که بود خاستن خلق چشمه
 روزه آفاق من غیب نماید ز تو سر

تا لب چو ابران لب ساغر نهاده
 تو جنگجوی عادت دیگر نهاده
 و از لطف چون زره که تو بر سر نهاده
 بر آستان شاه مظهر نهاده

سر که شمع که ز دل زور کند شدت غم
 در میان فت فراوان سخن از چه فایده
 روز را که در شب باز خداوند قدیم
 ساجد و عابد شب است فزون فخر و فایده
 بهم شب گشت جدا لوطا بر پیر او ششم
 سولی معراج شب است هم از بیت حرم
 در نماز عیش شب فخر نبی بود و فایده
 و زمین ارسته بهر بل کی باغ ارم
 نیز بهر ماه منت از بر جبریل رفیم
 خاموشی کن چه در آئی به سخن محکم
 روز را پیش تو که در سائیش نصیم
 بحرم حج بر فراست به از بیت حرم
 روز بد نیز وجود بهم مرد و عیال
 دیده خلق ز من نور فراید از عیال

[illegible]

[illegible]

دست دل خود در گرد دست زخم	دست دل خود در گرد دست زخم
از یاد جدا و دم چو بوی تو گرفت	از یاد جدا و دم چو بوی تو گرفت
آنکون ز من شکسته می آرد یاد	آنکون ز من شکسته می آرد یاد
ای آمده میو بو تنگ اندر گل	ای آمده میو بو تنگ اندر گل
و چشم تو نماند همچو لعل اندر می	و چشم تو نماند همچو لعل اندر می
ای گشت لبست مثل بشیرین سخنی	ای گشت لبست مثل بشیرین سخنی
شخ سز لبست دانی سختم	شخ سز لبست دانی سختم
در عرصه دست و پایی نکلین چنگ	در عرصه دست و پایی نکلین چنگ
از جلدی باز تو بر رو	از جلدی باز تو بر رو
انحضت قبله گاهی ابوی شیخ محمد صالح جیو سلمه الله تعالی بعد ازین هر جا که حضر	انحضت قبله گاهی ابوی شیخ محمد صالح جیو سلمه الله تعالی بعد ازین هر جا که حضر
بنسبه گاهی مذکور شود مراد از ان حضرت است المرئیس	بنسبه گاهی مذکور شود مراد از ان حضرت است المرئیس
گفتم که دمی در و مراد رمانی	گفتم که دمی در و مراد رمانی
آخر دیدم که در وفا و مهرت	آخر دیدم که در وفا و مهرت
بر دل نهم از فراق تو تا کی شعله	بر دل نهم از فراق تو تا کی شعله
لب خط وصال تو بسی به دامنم	لب خط وصال تو بسی به دامنم
روا بود که در رباعی هر چهار مصرعه قافیه دار بنیاید چنانچه رباعی	روا بود که در رباعی هر چهار مصرعه قافیه دار بنیاید چنانچه رباعی
با ما چو خاری بحر لیان چو	با ما چو خاری بحر لیان چو
باجمله بهاری و بهار چو	باجمله بهاری و بهار چو

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

لاله در خشنده در و چون چو شمع
 نار و هی سبب بهم در شد
 عهده گن با سمن و با سمن
 هوش بر عقل ربانند
 وز هوش اندر عقل آورد بیل
 خوشه جان داد بهر خوشه
 دید کی مرغان دیوانه وار
 بهر چه می دید میگرد با مر
 بخت و نا بخت فرو می گفت
 کاش خوشش میسر عالم بسخت
 مرغاب غافل به تله درفتاد
 ز دوسه گامی بهرش نشست
 تا بر و گردن او بیند مرغ
 گفت جواهر و بجان زینهار
 قوت از من فراید نه قوت
 تا نصیحت کثرت یاد کار
 هر که گوید به تو باور ممکن
 مال که از دست شدت غم مخور
 درونی چیزی که نیابی بهو

نذر گری داشت پراز میوه بلخ
 شسته و گل و بید شیده روزه
 جزش سرست بطرف چمن
 بر سر هر شاخ سبایند
 صاحب بستان چو کی زند و بیل
 آب روان کرده بهر گوشه
 اگر گذر بر طرف میوه زار
 چنگ و نقار کشیده دراز
 نیز دو یکد و برورش خند
 بزرگ از کیسه چنان بر فروخت
 دانه بکس و قلم بر خسا
 مرد و دیوی ز گیسنگه مجست
 دام بنگد بر آهخت تیغ
 مرغاب چاره بنا لیس زار
 باوچه افکند و اندر بر
 دست ز خون ریختن من بد آرد
 پندخت آنکه محال سخن
 پند دوم آنکه ز غم در گذر
 پند سوم آنکه مرز آبروی

لاله در خشنده در و چون چو شمع
 نار و هی سبب بهم در شد
 عهده گن با سمن و با سمن
 هوش بر عقل ربانند
 وز هوش اندر عقل آورد بیل
 خوشه جان داد بهر خوشه
 دید کی مرغان دیوانه وار
 بهر چه می دید میگرد با مر
 بخت و نا بخت فرو می گفت
 کاش خوشش میسر عالم بسخت
 مرغاب غافل به تله درفتاد
 ز دوسه گامی بهرش نشست
 تا بر و گردن او بیند مرغ
 گفت جواهر و بجان زینهار
 قوت از من فراید نه قوت
 تا نصیحت کثرت یاد کار
 هر که گوید به تو باور ممکن
 مال که از دست شدت غم مخور
 درونی چیزی که نیابی بهو

لاله در خشنده در و چون چو شمع
 نار و هی سبب بهم در شد
 عهده گن با سمن و با سمن
 هوش بر عقل ربانند
 وز هوش اندر عقل آورد بیل
 خوشه جان داد بهر خوشه
 دید کی مرغان دیوانه وار
 بهر چه می دید میگرد با مر
 بخت و نا بخت فرو می گفت
 کاش خوشش میسر عالم بسخت
 مرغاب غافل به تله درفتاد
 ز دوسه گامی بهرش نشست
 تا بر و گردن او بیند مرغ
 گفت جواهر و بجان زینهار
 قوت از من فراید نه قوت
 تا نصیحت کثرت یاد کار
 هر که گوید به تو باور ممکن
 مال که از دست شدت غم مخور
 درونی چیزی که نیابی بهو

گوشه کنز انکه برستی ز سر سنج
 مرد جهان بین کرم آباد کرد
 مرعک و اناز کف با غمان
 بر سر شاخ شد و آواز کرد
 گفت چه دانی که ز دست چه شد
 بر صفت بیضه بطکو هر چه
 سخت نبودت که بدست آوری
 مرد پشیمان شد از آزادیش
 باز در آمد بفسون و فریب
 گفت نه مرغ ارسمه این در که
 سونس من باش دل آرام من
 تا چو دل و دیده نکو دارم
 مرغ بخندید در آمد بر ابر
 تا شنیده بدی احوال مال
 چونکه شنیدی خبر مال من
 شرط نگذره بزم ای کیسه جو
 آنچه شدی طالب پیوند من
 هر بود بیضه بط پیشک
 مرغ گران بیضه نه افرون بود

این سه صیحت که بهرست از سه گنج
 وز پنی آزادیش آزاد کرد
 جست چو تیری که جعد از گمان
 در دودل مرد و گرساز کرد
 با چه شناسی که حقیقت که بد
 در شکم بود به از کشور
 در غم عجمی خود از ان بر خوری
 غصه و غم گشت همه شام و شمس
 در ریوس مال شده ناشکب
 صحبت توبه ز هزاران گهر
 نازه کن از وصل خود ایام من
 گر خوریم خون نیاز از دست
 گفت زای ایله تیرنگ ساز
 خون مراد از شسته دی حلال
 در کف تو چون بود احوال من
 با تو که چیزی که نیابی مپس
 زود فراموش شدت پند من
 در شکم کوچک گنجشک
 در شکمش بیضه بگو چون بود

این سه صیحت که بهرست از سه گنج
 وز پنی آزادیش آزاد کرد
 جست چو تیری که جعد از گمان
 در دودل مرد و گرساز کرد
 با چه شناسی که حقیقت که بد
 در شکم بود به از کشور
 در غم عجمی خود از ان بر خوری
 غصه و غم گشت همه شام و شمس
 در ریوس مال شده ناشکب
 صحبت توبه ز هزاران گهر
 نازه کن از وصل خود ایام من
 گر خوریم خون نیاز از دست
 گفت زای ایله تیرنگ ساز
 خون مراد از شسته دی حلال
 در کف تو چون بود احوال من
 با تو که چیزی که نیابی مپس
 زود فراموش شدت پند من
 در شکم کوچک گنجشک
 در شکمش بیضه بگو چون بود

این سه صیحت که بهرست از سه گنج
 وز پنی آزادیش آزاد کرد
 جست چو تیری که جعد از گمان
 در دودل مرد و گرساز کرد
 با چه شناسی که حقیقت که بد
 در شکم بود به از کشور
 در غم عجمی خود از ان بر خوری
 غصه و غم گشت همه شام و شمس
 در ریوس مال شده ناشکب
 صحبت توبه ز هزاران گهر
 نازه کن از وصل خود ایام من
 گر خوریم خون نیاز از دست
 گفت زای ایله تیرنگ ساز
 خون مراد از شسته دی حلال
 در کف تو چون بود احوال من
 با تو که چیزی که نیابی مپس
 زود فراموش شدت پند من
 در شکم کوچک گنجشک
 در شکمش بیضه بگو چون بود

این محالست که شد با و رت
 مال که خود نیست و گرنه رت
 غم خوری در طلب ملک و مال
 غم خوری در طلب ملک و مال

این نه محالست که شد با و رت
 مال که خود نیست و گرنه رت
 غم خوری در طلب ملک و مال
 غم خوری در طلب ملک و مال

اسحکایت وزن این از مراحضه نهج اخرب مقبوض محذوف مسدس است
 مفعول مفاعیلین فاعولین برین وزن است تحفه العرافین حکیم خاقانی و لیلی مجنون
 شیخ نظام الدین گنجوی و مجنون لیلی امیر خسرو و دیلوی و متولوی جامی و مل و من
 شیخ فیضی من زاد المسافرین میر حسینی حسنه الله علیه حکایت

این طرفه حکایت است بگر
 برفت و همه سپاه با او
 ناگاه به خدایه گذر کرد
 پیری نه آفتاب پر نور
 رسید که این چه شاید آخر
 و رکوشه این مناک و گریه
 خود را ندید آن مناک چون گور
 چون بازنگرد سوی او چشم
 گفت ای شده غول این گذرگاه
 هر چه نه گردی احسرا مم
 دانی که منم ز بخت فیر و ز
 در یاد دل و آفتاب را بم

روزی ز قضا مگر بکند
 و این چشم و ملک و جاه با او
 پیری خدایه سپرد کرد
 و چشم بکند آرد از دور
 و بن گیسست که مینماید آخر
 بهوده نباشد انجمن پیر
 پیر از سر وقت خود شد دور
 ناگاه بکندش بصد چشم
 غافل چه نشسته برین راه
 آخنه بکند راست ناامم
 پشت به روی عالم افروز
 فرق فلک است ز بر پایم

این محالست که شد با و رت
 مال که خود نیست و گرنه رت
 غم خوری در طلب ملک و مال
 غم خوری در طلب ملک و مال
 این طرفه حکایت است بگر
 برفت و همه سپاه با او
 ناگاه به خدایه گذر کرد
 پیری نه آفتاب پر نور
 رسید که این چه شاید آخر
 و رکوشه این مناک و گریه
 خود را ندید آن مناک چون گور
 چون بازنگرد سوی او چشم
 گفت ای شده غول این گذرگاه
 هر چه نه گردی احسرا مم
 دانی که منم ز بخت فیر و ز
 در یاد دل و آفتاب را بم

این محالست که شد با و رت
 مال که خود نیست و گرنه رت
 غم خوری در طلب ملک و مال
 غم خوری در طلب ملک و مال
 این طرفه حکایت است بگر
 برفت و همه سپاه با او
 ناگاه به خدایه گذر کرد
 پیری نه آفتاب پر نور
 رسید که این چه شاید آخر
 و رکوشه این مناک و گریه
 خود را ندید آن مناک چون گور
 چون بازنگرد سوی او چشم
 گفت ای شده غول این گذرگاه
 هر چه نه گردی احسرا مم
 دانی که منم ز بخت فیر و ز
 در یاد دل و آفتاب را بم

و آن دگر را از درون میل بر او
و آن دگر سوی چنین جنبش سکال
از میانه کرد و جایز یک کنار
جای آنهارد که خود را گم کنم
خویششن با چون توانم یافت باز
آن که و بهر نشان بر پای بست
باز خود چون نه بیند آن که و ی
در پیش افتاد تا جائی غممنه و
به تن خود بست و خواب آغاز کرد
بست بر پای کسی پهلوی او
کنه تو حیران ندهام در کار خویش
و رنم آن چون که و بر پای نشست
در شاری می نیاید بهر چه بستم

نخجیون مقطوعت و اللهاتین بغا علی لعل
شانی و بهشت پیکر شیخ نظام الدین گنجوی
مسلمه الذیب عبدالرحمان حاکم
نازه رولی و تارمین بد
یکدو خم رو غلش چو آب زلال
برو آن وز بهاشش گیر و به

فردیند و در این روزها
فردیند و در این روزها

بچوں کے لئے
 ایف اے کے لئے
 سالانہ
 مختلف وزنی
 نسخے

[illegible][illegible]

و کبریا بی غیر فصیح و عریض
در کبریا بی غیر فصیح و عریض

سند و قدم برادران و

[illegible]

[illegible]

زیاده باشد و اگر اندوختن نیست مود نیز مانند مثال در شعر تازی شعر
النبي بعير الله والطعام كبر للشره و به پاری خواجیه سلمان است

اگر چه هست گلیت را چون هزار هزار
ای نفس آتشیت در دل گلزارها
بر طوفان بنام می آید چون نوش نوش

مرا بدست نیاید چو تو نگار نگار
غیر دل بردن اری یبت سکار سکار
اکنون که گرد زمره آهنا خسار

و قطران بنفشه اجلی را ترکیب است که در تمام این عیادت این صنعت نمود و بعد
کفیه و این بیاض از آنجاست نوشته میشود

چون ابطرت جوی ناید گل خود روی رسد
بر دامن جهان بگونه لاله نعمان سبقت
بست از باقوت بسد لاله و گلزار
رسمین بل گل کشتی چون در فرمان
شیر مچن چشمه آموی گشت از بهر
زرگرد بر سپهر عشق او به راه ما
ی بخوبی بر تان کابل کشید بر
ستهر دوم اشب و شبگیر روی تو
له سخی یافته ام از تو به کام بهار
مزه تو عاشقان را دل به فردر جگر
آبیل آنزو بگیتی در شده موجود

جای معشوق می خوردن گنای خوبی بود
بر دوازطرب بدستان پس غشکوی گو
یافت از کافور و سبزه نغمه می شست جو می نو
وز دوزخ لبت من گشت چون شکوی گو
تن بچون کن برسان چشمه انوی گو
خون ل بشرب کند زین چشم من براه را
مردم از بس کوری دروعد ما با چشم خیر
سوی آشتی آن دمام دوری اشک بر کبر
بی از من باقیمه ز روی ماه تیر تیر
چو خسرو بر جگر دوز و بر خشم تیر تیر
نصف آتش چوب کرد از طالع شمع و عود

در وسط دو لفظ متجانس جهت یزنی لفظ چسب واقع شود چنانچه

[illegible]

و در این بیت و قصیده اقتدا را با دول مکار و مکاره افکنند و این لم و و کلمات را
 سن مانده بحسب پیش گذار تو زار
 با این همه در دو چشم خو بخوار تو خوار
 لفظ و درین بیت آهنی است که در میان افتاده است و نزدیک همین صنعت است
 و بیت بر مفری الی رابعی ای گوئی رخ سخن گویت گویم وی بوی بیان سخن تو
 گشت آب شوم گشت بوییت جویم
 و در سبزه شوم پیش ویت رویم
 تجنیس مطرف است که کاتب یا شاعر و لفظ را در یک بیت در همه حروف
 موافق باشند مگر در حروف آخرین متباین شود مثال از حدیث پیغمبر افضل مخلوق
 انجیل المشقوه بنوا حنیما آخر و مثال در پارسی قوامی مطری گفته اند
 بر نفس من گماشت هوائی خست بون
 و در جان من نهند شراب لب شرار
 عدلت آفاق شسته از آفات
 طبع از آزار
 نگویم لب به بند و دیده بردوز
 ولیکن هر مقامی را مقالیست
 اگر در صنعت قریب المخرج باشد مطرف مضارع ناسد و اگر بعد از مخرج باشد مطرف لا
 گویند تجنیس در خط چنان بود که در نظم و یا در شعر و لفظ یا زیاد نمایند که در کتابت
 موافق باشند و در لفظ متباین مثال از روان مجید و هم پیچون و هم پیچون صفاء و در پارسی
 خوابان که گرد لب خط مشکین کشیده
 خط بر حیات عاشق مشکین کشیده
 چون تشنه که شراب شراب آرزو کند
 دل بسته نوشتند و با هم باضطرار
 و مثال این صنعت بیت اخیر است از ویت حکیم خاقانی الی رابعی
 چار چیز آنکه خوش آمدل خاقانی را
 اگر حوضی و معاشره آن چار ز دست
 مال پاشیدن پوشیدن اسرار کشتا
 باوه نوشیدن و بوسیدن معنیست

حدیث نبوی علیہ الصلوٰۃ حدیث الطم اظلمه یوم القیامۃ مثال از شعر فارسی محمد
 و شای شواتر و آفرین و ان آفرینند که چندین ارف عرفان حق برین نایب شایر
 داشت در نظم ایر خرد دیوی فرمایند
 که در آورده یار و درشت
 در شروت از شری به شریا بر د مرا
 علامه عالی با نوع علوم
 بهوای جنت کویت حیات جاودان
 گاه بر سر ساد سو دا نکشت
 گرد زه ز میجر قبولت بمن رسد
 کشت حقایق حقیقت چشمت
 صفات حقوت و صفت
 این صنعت است اقتضا نشد
 الاشباع و لغت آوازی و تر است و مثال آن در اصطلاح سه قسم است
 سجع متوازی و سجع مطرف و سجع متوازی بعضی و قسم اول آن مخصوص
 به شعر است و سجع متوازی آنست که در دو قریبه یا در دو مصرعه دو کلمه یا قریب
 مقابل یکدیگر واقع شوند که در وزن قافیه در وی در عدد حروف مساوی و برابر باشد
 نهان کرده بیاقوت لب هان
 بیخوابم از گرشه آن چشم پر خمار فرد
 مصوفیایم آمده در کوی تو فرد
 در روی بلبل هر سخن خندین گل انگار فرد
 عیان کرده چغت در میان
 بیتایم از کشتن آن زلف پر شکن فرد
 شیخ بس از جمال روی تو فرد
 باشد که با اهل نظر بکشی آن رنگ فرد
 سجع مطرف
 چنانست که در دو مصرعه یا در دو قریبه الفاظ چند مقابل هم واقع شوند که متفق باشند
 بحرف وی و مختلف بوزن اعداد حروف مثال از قرآن مجید ماکه که در سوره
 لله و قارا و قد خلقکم اطوارا و در باری لفظ خال و حال و در سوره سلیمان

۱۲۰۰
 ۱۲۰۱
 ۱۲۰۲
 ۱۲۰۳
 ۱۲۰۴
 ۱۲۰۵
 ۱۲۰۶
 ۱۲۰۷
 ۱۲۰۸
 ۱۲۰۹
 ۱۲۱۰
 ۱۲۱۱
 ۱۲۱۲
 ۱۲۱۳
 ۱۲۱۴
 ۱۲۱۵
 ۱۲۱۶
 ۱۲۱۷
 ۱۲۱۸
 ۱۲۱۹
 ۱۲۲۰
 ۱۲۲۱
 ۱۲۲۲
 ۱۲۲۳
 ۱۲۲۴
 ۱۲۲۵
 ۱۲۲۶
 ۱۲۲۷
 ۱۲۲۸
 ۱۲۲۹
 ۱۲۳۰
 ۱۲۳۱
 ۱۲۳۲
 ۱۲۳۳
 ۱۲۳۴
 ۱۲۳۵
 ۱۲۳۶
 ۱۲۳۷
 ۱۲۳۸
 ۱۲۳۹
 ۱۲۴۰
 ۱۲۴۱
 ۱۲۴۲
 ۱۲۴۳
 ۱۲۴۴
 ۱۲۴۵
 ۱۲۴۶
 ۱۲۴۷
 ۱۲۴۸
 ۱۲۴۹
 ۱۲۵۰
 ۱۲۵۱
 ۱۲۵۲
 ۱۲۵۳
 ۱۲۵۴
 ۱۲۵۵
 ۱۲۵۶
 ۱۲۵۷
 ۱۲۵۸
 ۱۲۵۹
 ۱۲۶۰
 ۱۲۶۱
 ۱۲۶۲
 ۱۲۶۳
 ۱۲۶۴
 ۱۲۶۵
 ۱۲۶۶
 ۱۲۶۷
 ۱۲۶۸
 ۱۲۶۹
 ۱۲۷۰
 ۱۲۷۱
 ۱۲۷۲
 ۱۲۷۳
 ۱۲۷۴
 ۱۲۷۵
 ۱۲۷۶
 ۱۲۷۷
 ۱۲۷۸
 ۱۲۷۹
 ۱۲۸۰
 ۱۲۸۱
 ۱۲۸۲
 ۱۲۸۳
 ۱۲۸۴
 ۱۲۸۵
 ۱۲۸۶
 ۱۲۸۷
 ۱۲۸۸
 ۱۲۸۹
 ۱۲۹۰
 ۱۲۹۱
 ۱۲۹۲
 ۱۲۹۳
 ۱۲۹۴
 ۱۲۹۵
 ۱۲۹۶
 ۱۲۹۷
 ۱۲۹۸
 ۱۲۹۹
 ۱۳۰۰

وَمِنْهُمْ مَنْ يَخُفُّهُمْ أَمْثِلَ الْبَقَرِ لَا يَنْفَعُهُمْ إِذَا فَجَّرَهُ النَّارُ وَلَمْ يُحْمَلْ بِهِ حِمْيَرٌ أَوْ مِثْلُهَا نَارًا مَظْمُومًا

مثال آنچه از هر مصرعه مقلوب باشد حمید الدین که قوفی صاحب مات گوید
 شکر بر ترازوی وزارت برکش **ب** شوهره بیل لب بر بهوش
 دارم کلام حرف فرج مالک مراد **ه** رامش مخرفخ همه حرف خنم شمار
 مثال آنچه مقلوب مستوی در تمام بیت باشد در تازی قاضی ارجانی گفته **ه**
 در بررسی این بیت **ه** رامش مردی باز می خفت و تو قوی را به جنگ در شمار
 حکایت کنند که قتی سید عماد الدین مولی قاضی عبد الوهاب شندی گفت که عربی قیامه
 که از قبیل مقلوب مستویست قاضی پرسید که ام است گفت اینکه ماوی دارم قاضی بدیده
 گفت نبرایم ب و بحسب اتفاق این لفظ نیز مقلوب مستویست و همچنین شایسته
 زیرا ابو بکر بر سر نظام الدین علی شیر گفت که لفظی باقیه ام که مقلوب مستویست بر سر
 تمام است مزا فرمودند که لفظ کاواک تیر بدیده گفت شایسته این نیر همان دستور
 در مقلوب مستویست سسی بر مقلوب موصول و آن چنانست که تمام بیت را بگردانند
 بیت خاص گردد اما بعضی حروف مصرعه بر مصرعه دیگر وصل شوند چنانچه در بیت فرد
 شکر در بنا عجمی نداریم **و** ویرا دومی معانه در کش
 و العجری علی الصخر آخر بیت را گویند و صدر اول بیت را گویند و این
 چنانست که در صدر کلامی لفظی نازند که در عجز باز همان لفظ را عاده کنند و این بیت
 معنی و هر نوعی مثل بر دوشم است **نوع اول** آنکه لفظی که در او
 در آخریت واقع شود **قسم اول** آنکه در برود لفظ از راه صورت
 معنی چگونه تفاوتی و تغییری نباشد چنانچه **فردیات**

<p>میا و سخن در میان سخن چو چشم خویش بشوخی بجا گوید عدل را بخود چنین نباشد کل</p>	<p>سخن با سرت ای خروند و بن تو در دل من چون بگوئی است ترا کار عدل تو ملک کاشتن است</p>	<p>این سخن را در میان سخن چو چشم خویش بشوخی بجا گوید عدل را بخود چنین نباشد کل</p>
<p>در شید و طوطا را قصیده است که در تمام آن عایت این صنعت کرده است بدرین طوطا غنیمت بی قسار ز حجب آن رخساره آن گکار در اندوه آن نرس بر خمر مرا پر شد از دیده ترنگار برون شد غم از حد شما</p>	<p>قمار در دل من بود آن گکار نگار است خساره من بخون خمار است در سرمه ای شراب آمار من از دوست باشد بخت شمار غم او ندانم از آنکه</p>	<p>در شید و طوطا را قصیده است که در تمام آن عایت این صنعت کرده است بدرین طوطا غنیمت بی قسار ز حجب آن رخساره آن گکار در اندوه آن نرس بر خمر مرا پر شد از دیده ترنگار برون شد غم از حد شما</p>
<p>قسم دوم آنکه هر دو لفظ و صوت متحد باشند و در معنی مختلف این را قسم اول لطیف تر است چنانچه درین فر و زین میاید استخفیت چون کنم بستم اسب خاموشی از اضطرار بست کج قناعت کج مال مال چو قناعت تو کارش اینز گرفت بالا نوع دوم آنکه لفظی که در بیت است در وسط مصرعه اول باشد قسم اول آنکه در صوت و معنی هر دو لفظ هیچ راه مختلف نباشد چنانچه منطقی گوید که بنده دستم که بر فراق از غمتن باز میاید و دستم</p>	<p>قسم دوم آنکه هر دو لفظ و صوت متحد باشند و در معنی مختلف این را قسم اول لطیف تر است چنانچه درین فر و زین میاید استخفیت چون کنم بستم اسب خاموشی از اضطرار بست کج قناعت کج مال مال چو قناعت تو کارش اینز گرفت بالا نوع دوم آنکه لفظی که در بیت است در وسط مصرعه اول باشد قسم اول آنکه در صوت و معنی هر دو لفظ هیچ راه مختلف نباشد چنانچه منطقی گوید که بنده دستم که بر فراق از غمتن باز میاید و دستم</p>	<p>قسم دوم آنکه هر دو لفظ و صوت متحد باشند و در معنی مختلف این را قسم اول لطیف تر است چنانچه درین فر و زین میاید استخفیت چون کنم بستم اسب خاموشی از اضطرار بست کج قناعت کج مال مال چو قناعت تو کارش اینز گرفت بالا نوع دوم آنکه لفظی که در بیت است در وسط مصرعه اول باشد قسم اول آنکه در صوت و معنی هر دو لفظ هیچ راه مختلف نباشد چنانچه منطقی گوید که بنده دستم که بر فراق از غمتن باز میاید و دستم</p>
<p>در هر چه چنین تیره نیست قطعه مزیاد آن خجسته دست بگر درود از جان من جهان آذر</p>	<p>در هر چه چنین تیره نیست قطعه مزیاد آن خجسته دست بگر درود از جان من جهان آذر</p>	<p>در هر چه چنین تیره نیست قطعه مزیاد آن خجسته دست بگر درود از جان من جهان آذر</p>
<p>قسم دوم آنست که هر دو لفظ و کبر آذر چو تو دانست که در قسم دوم آنست که هر دو لفظ</p>	<p>قسم دوم آنست که هر دو لفظ و کبر آذر چو تو دانست که در قسم دوم آنست که هر دو لفظ</p>	<p>قسم دوم آنست که هر دو لفظ و کبر آذر چو تو دانست که در قسم دوم آنست که هر دو لفظ</p>

این سخن را در میان سخن
چو چشم خویش بشوخی بجا گوید
عدل را بخود چنین نباشد کل
در شید و طوطا را قصیده است که در تمام آن عایت این صنعت کرده است
بدرین طوطا غنیمت بی قسار
ز حجب آن رخساره آن گکار
در اندوه آن نرس بر خمر
مرا پر شد از دیده ترنگار
برون شد غم از حد شما
قسم دوم آنکه هر دو لفظ و صوت متحد باشند و در معنی مختلف این را قسم
اول لطیف تر است چنانچه درین فر و زین میاید استخفیت چون کنم
بستم اسب خاموشی از اضطرار
بست کج قناعت کج مال مال
چو قناعت تو کارش اینز گرفت بالا نوع دوم آنکه لفظی که در بیت است در وسط
مصرعه اول باشد قسم اول آنکه در صوت و معنی هر دو لفظ هیچ راه مختلف
نباشد چنانچه منطقی گوید که بنده دستم که بر فراق از غمتن باز میاید و دستم
در هر چه چنین تیره نیست قطعه
مزیاد آن خجسته دست بگر
درود از جان من جهان آذر
قسم دوم آنست که هر دو لفظ
و کبر آذر چو تو دانست که در
قسم دوم آنست که هر دو لفظ

این سخن را در میان سخن
چو چشم خویش بشوخی بجا گوید
عدل را بخود چنین نباشد کل
در شید و طوطا را قصیده است که در تمام آن عایت این صنعت کرده است
بدرین طوطا غنیمت بی قسار
ز حجب آن رخساره آن گکار
در اندوه آن نرس بر خمر
مرا پر شد از دیده ترنگار
برون شد غم از حد شما
قسم دوم آنکه هر دو لفظ و صوت متحد باشند و در معنی مختلف این را قسم
اول لطیف تر است چنانچه درین فر و زین میاید استخفیت چون کنم
بستم اسب خاموشی از اضطرار
بست کج قناعت کج مال مال
چو قناعت تو کارش اینز گرفت بالا نوع دوم آنکه لفظی که در بیت است در وسط
مصرعه اول باشد قسم اول آنکه در صوت و معنی هر دو لفظ هیچ راه مختلف
نباشد چنانچه منطقی گوید که بنده دستم که بر فراق از غمتن باز میاید و دستم
در هر چه چنین تیره نیست قطعه
مزیاد آن خجسته دست بگر
درود از جان من جهان آذر
قسم دوم آنست که هر دو لفظ
و کبر آذر چو تو دانست که در
قسم دوم آنست که هر دو لفظ

از روی صوت بحسان باشد و در معنی متغایر از تازی فعلی گفته شد
 و از الالباب الالف بلفظها فان الالباب الالف بلفظها
 بلابل اول جمع بلبلان سرخسین غم و سوخ و صبح بلبله و در فارسی برب مرغی
 و مراد انشیل بیت دوم است که لفظ جعفر در آن کمر و است و قطع اگر چه در کتاب زول
 راویان حدیث به وجود جعفر که یک حکایت است و حساب جعفر با توفی گنم زیرا که
 بجزمانی و جویت درخت خبث مشال از دل تبار ناله بر آرم و بوقت صبح
 به شایخ گل چو گوش کنسم ناله بهر ارفع نسوم آنکه هر دو کلمه در اول و آخر بیت و
 از یک کلمه بنیاست و مشتق باشد و در اصل معنی موافق آن دو صوت آنها تفاونی باشد
 قسم اول آنکه لفظی که در اول بیت است به پیش روی که مذکور شد در آخر بیت واقع شود
 چنانچه لفظ آزار درین بیت ۵
 ز من هرگز ترا نایوده آزار
 قسم دوم آنکه لفظی که در عجبیت
 واقع شد و در مصرعه اول آمده باشد و در شوق اول که در واز یک کلمه مشتق
 و معنی مشتق هم و نا بهمان بوده است که در واز یک کلمه مشتق
 شبی بر باد و مشک افشان شده
 مراد از عجز قافیه است و در واز یک
 زیاده است که در هر بیت کمر می آید و بیت اول این قطعه ازین قبیل است و قطعه
 اگر چه تو مرا مغرول کوی بهر سر انجام همه اعمال غارت به توقع تو این دم از غل
 نداشتیم که تو قیغ تو بزل است
 انواع چهار قسم است اول و دوم
 در صدر و عجز واقع میشود یعنی از یک کلمه مشتق نبود و در معنی نیز متغایر باشند و
 را شبیه اشتقاق نامند قسم اول آنکه ازین دو لفظ یکی در صدر

در این کتاب از روی صوت بحسان باشد و در معنی متغایر از تازی فعلی گفته شد و از الالباب الالف بلفظها فان الالباب الالف بلفظها بلابل اول جمع بلبلان سرخسین غم و سوخ و صبح بلبله و در فارسی برب مرغی و مراد انشیل بیت دوم است که لفظ جعفر در آن کمر و است و قطع اگر چه در کتاب زول راویان حدیث به وجود جعفر که یک حکایت است و حساب جعفر با توفی گنم زیرا که بجزمانی و جویت درخت خبث مشال از دل تبار ناله بر آرم و بوقت صبح به شایخ گل چو گوش کنسم ناله بهر ارفع نسوم آنکه هر دو کلمه در اول و آخر بیت و از یک کلمه بنیاست و مشتق باشد و در اصل معنی موافق آن دو صوت آنها تفاونی باشد قسم اول آنکه لفظی که در اول بیت است به پیش روی که مذکور شد در آخر بیت واقع شود چنانچه لفظ آزار درین بیت ۵ ز من هرگز ترا نایوده آزار قسم دوم آنکه لفظی که در عجبیت واقع شد و در مصرعه اول آمده باشد و در شوق اول که در واز یک کلمه مشتق و معنی مشتق هم و نا بهمان بوده است که در واز یک کلمه مشتق شبی بر باد و مشک افشان شده مراد از عجز قافیه است و در واز یک زیاده است که در هر بیت کمر می آید و بیت اول این قطعه ازین قبیل است و قطعه اگر چه تو مرا مغرول کوی بهر سر انجام همه اعمال غارت به توقع تو این دم از غل نداشتیم که تو قیغ تو بزل است انواع چهار قسم است اول و دوم در صدر و عجز واقع میشود یعنی از یک کلمه مشتق نبود و در معنی نیز متغایر باشند و را شبیه اشتقاق نامند قسم اول آنکه ازین دو لفظ یکی در صدر

در این کتاب از روی صوت بحسان باشد و در معنی متغایر از تازی فعلی گفته شد و از الالباب الالف بلفظها فان الالباب الالف بلفظها بلابل اول جمع بلبلان سرخسین غم و سوخ و صبح بلبله و در فارسی برب مرغی و مراد انشیل بیت دوم است که لفظ جعفر در آن کمر و است و قطع اگر چه در کتاب زول راویان حدیث به وجود جعفر که یک حکایت است و حساب جعفر با توفی گنم زیرا که بجزمانی و جویت درخت خبث مشال از دل تبار ناله بر آرم و بوقت صبح به شایخ گل چو گوش کنسم ناله بهر ارفع نسوم آنکه هر دو کلمه در اول و آخر بیت و از یک کلمه بنیاست و مشتق باشد و در اصل معنی موافق آن دو صوت آنها تفاونی باشد قسم اول آنکه لفظی که در اول بیت است به پیش روی که مذکور شد در آخر بیت واقع شود چنانچه لفظ آزار درین بیت ۵ ز من هرگز ترا نایوده آزار قسم دوم آنکه لفظی که در عجبیت واقع شد و در مصرعه اول آمده باشد و در شوق اول که در واز یک کلمه مشتق و معنی مشتق هم و نا بهمان بوده است که در واز یک کلمه مشتق شبی بر باد و مشک افشان شده مراد از عجز قافیه است و در واز یک زیاده است که در هر بیت کمر می آید و بیت اول این قطعه ازین قبیل است و قطعه اگر چه تو مرا مغرول کوی بهر سر انجام همه اعمال غارت به توقع تو این دم از غل نداشتیم که تو قیغ تو بزل است انواع چهار قسم است اول و دوم در صدر و عجز واقع میشود یعنی از یک کلمه مشتق نبود و در معنی نیز متغایر باشند و را شبیه اشتقاق نامند قسم اول آنکه ازین دو لفظ یکی در صدر

واقع شود و دیگری در عجز چنانچه نام از خدایت تو بر دهن سر که چه شکافش بنیزه خوانا	
مشال و دیگر	حصر جهای عشق و بیان جمال تو
نشان گاشت بر فلک نیلگون حصار	قسم دوم آنکه ازین و لفظ شبیه
اشفاق کی در وسط مصرعه اول بیاید و دیگری در آخر بیت امثال از قرآن مجید و تا وی	
فی الظلمات ان لا اله الا انت سبحانک انی کنت من الظالمین در پارسی	
تو بی نظیر جهانی و من نظر محسوسم	بر جانبی که ندر درخ تو تاب نظر
تو عجب آنست که لفظی در آخر مصرع او است همان لفظ در عجز که عبارت از آخر	
مصرع دوم است بیاید قسم اول آنکه در هر دو لفظ و صوت و معنی متحد شوند	
و هیچ وجه تفاوتی و تغییری بیان آکسانا باشد و این قسم خاصه شعریه و است و مطلع	
مروغ جمله شش برین صنعت است چنانچه سعدی گوید ای کاروان آهسته و کارام	
جانبه بر و نه آندل که با خود آتم باد لستام میرود اخصی جمله آهسته خندان و سخنگو شد	
چشم بر درو روی تو چه نیکو شده	ایسر حسرت ترک منی سخن بر میگفت
بر که دیدش دورمه میگفت	مای بیزفت خلق در عیش و شاد
وحده لاشربک میگفت من اقم الی ساعه هر زمان از اشک غمی بهره گلگون	
دلبر گلچهره دل بردست یارچون کنم	وله زانک گلشن کبر و لعل امان بدم
خویش ادر غم عشق تو بسا مان بدم	قسم دوم آنکه هر دو لفظ که در آخر
هر دو مصرع و است و صوت و موافق باشند و در معنی بنیان امثال عبد الواسع علی گوید	
در عاشقی و دلبری ای دلبر شیرین	من نیمه خود فرما دم هر طرفه شیرین
ای میان بحر کرده با بنندگان آشنا	با کران گوه بوده با بنندگان آشنا

اینکه نام از خدایت تو بر دهن سر که چه شکافش بنیزه خوانا

مشال و دیگر

نشان گاشت بر فلک نیلگون حصار

اشفاق کی در وسط مصرعه اول بیاید و دیگری در آخر بیت امثال از قرآن مجید و تا وی

فی الظلمات ان لا اله الا انت سبحانک انی کنت من الظالمین در پارسی

تو بی نظیر جهانی و من نظر محسوسم

تو عجب آنست که لفظی در آخر مصرع او است همان لفظ در عجز که عبارت از آخر

مصرع دوم است بیاید قسم اول آنکه در هر دو لفظ و صوت و معنی متحد شوند

و هیچ وجه تفاوتی و تغییری بیان آکسانا باشد و این قسم خاصه شعریه و است و مطلع

مروغ جمله شش برین صنعت است چنانچه سعدی گوید ای کاروان آهسته و کارام

جانبه بر و نه آندل که با خود آتم باد لستام میرود اخصی جمله آهسته خندان و سخنگو شد

چشم بر درو روی تو چه نیکو شده

ایسر حسرت ترک منی سخن بر میگفت

مای بیزفت خلق در عیش و شاد

وحده لاشربک میگفت من اقم الی ساعه هر زمان از اشک غمی بهره گلگون

دلبر گلچهره دل بردست یارچون کنم

خویش ادر غم عشق تو بسا مان بدم

قسم دوم آنکه هر دو لفظ که در آخر

هر دو مصرع و است و صوت و موافق باشند و در معنی بنیان امثال عبد الواسع علی گوید

در عاشقی و دلبری ای دلبر شیرین

من نیمه خود فرما دم هر طرفه شیرین

ای میان بحر کرده با بنندگان آشنا

با کران گوه بوده با بنندگان آشنا

اینکه نام از خدایت تو بر دهن سر که چه شکافش بنیزه خوانا

مشال و دیگر

نشان گاشت بر فلک نیلگون حصار

اشفاق کی در وسط مصرعه اول بیاید و دیگری در آخر بیت امثال از قرآن مجید و تا وی

فی الظلمات ان لا اله الا انت سبحانک انی کنت من الظالمین در پارسی

تو بی نظیر جهانی و من نظر محسوسم

تو عجب آنست که لفظی در آخر مصرع او است همان لفظ در عجز که عبارت از آخر

مصرع دوم است بیاید قسم اول آنکه در هر دو لفظ و صوت و معنی متحد شوند

و هیچ وجه تفاوتی و تغییری بیان آکسانا باشد و این قسم خاصه شعریه و است و مطلع

مروغ جمله شش برین صنعت است چنانچه سعدی گوید ای کاروان آهسته و کارام

جانبه بر و نه آندل که با خود آتم باد لستام میرود اخصی جمله آهسته خندان و سخنگو شد

چشم بر درو روی تو چه نیکو شده

ایسر حسرت ترک منی سخن بر میگفت

مای بیزفت خلق در عیش و شاد

وحده لاشربک میگفت من اقم الی ساعه هر زمان از اشک غمی بهره گلگون

دلبر گلچهره دل بردست یارچون کنم

خویش ادر غم عشق تو بسا مان بدم

قسم دوم آنکه هر دو لفظ که در آخر

هر دو مصرع و است و صوت و موافق باشند و در معنی بنیان امثال عبد الواسع علی گوید

در عاشقی و دلبری ای دلبر شیرین

من نیمه خود فرما دم هر طرفه شیرین

ای میان بحر کرده با بنندگان آشنا

با کران گوه بوده با بنندگان آشنا

[illegible]

اول و یک کلمه در آخر مصرعه دوم باشند و در نظر کنند و در سطر ایستاد بریزند و در
 خون در از غیرت قسم دوم آنکه یک لفظ از مخرج مذکور در اول مصرعه دوم باشد و دوم در
 سطر که آب و تاب رخسار خال شود فرد چشمه خورشید را دیگری از چشمه
 نمک است چون برین صفت لفظ مصرعه را در غنچه می آرند و صد مقدم بر غنچه است پس ایست
 را در غنچه علی الصمد یا یسخری آمده نه بعکس میگویند که چون بی شعر بر قافیه است
 شاعر پیشینکه گوید اول قصه قافیه میکند بعد از آن میگوید که مناسب می آید پس بر
 تقدیر میرود الخمر علی الصمد درست میشود و آنرا علم بالصلوب لفظ خاصه از جنس فاعلی برین
 آید اما از صنایع که در آخر شعر می آید لطیف و مطایبه و مود که در هیچ صنعتی خوشتر از
 را در غنچه علی الصمد می آید اما اعتبار پاری آن کاری سخت است و در
 اصطلاح این صنعت چنانست که مثنوی یا شاعر تکلف آن کند و از آن چیزی کند
 بر و لازم نباشد و سخن بی او درست شود و غرضی از آن محض آرایش و تزیین کلام باشد
 مثلا در آخر اسجاع یا ابیات قبل از هر دو سه وی یا در وقت حرفی لازم که نکرده اگر
 هیچ زیاده نارد و در اصل سخن هیچ نقصان نباشد چنانچه قافیه و بقم اگر در قافیه
 مقابل بر فم و علم آید درست است اما رعایت آن بی کلام و زینت سخن است و آنرا
 صنعت الزام و لزوم یا یلزمه خوانند مثال از قرآن مجید **يَا أَيُّهَا الْمَدِينَةُ**
فَلَا تَقْهَرِ وَأَنْتَ السَّائِلُ فَلَا تَنْهَرِ اگرچه بیانی نسبت به فلا تسوی فرمود
 هم پس بی درست میبود و در فارسی لفظ خاد و قافیه **اگرچه بیانی نسبت به فلا تسوی فرمود**
 ای نگو خواه دولت تو غرور
 وی بداند پیش وزیر کار تو کار
 هر که ز نهار خواه عدل تو گشت
 سپارش بعناد تو کار

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

و شش و لک و یک در هشت هزار و ده غزل
 ای زبیرت لک و یک در هشت هزار و ده غزل
 وین دولت استهبالی در خوشیست
 وین دولت استهبالی در خوشیست
 رستم از همت مشوش چو کسی کور کند
 رستم از همت مشوش چو کسی کور کند
 حصم لک و پنجاه و پنج در هشت هزار و ده غزل
 حصم لک و پنجاه و پنج در هشت هزار و ده غزل
 این هر دو قصید دراز است
 این هر دو قصید دراز است
 چند سبیل ایراد نموده شد و کمال اسمعیل
 چند سبیل ایراد نموده شد و کمال اسمعیل
 و از آنجا که این ابیات بسیار است
 و از آنجا که این ابیات بسیار است
 اثری موی سنگانی ز نو روی پیدا
 اثری موی سنگانی ز نو روی پیدا
 در دماغ من عریده رنگی از سودا
 در دماغ من عریده رنگی از سودا
 با چنین حجت که من ارم و این که ترا
 با چنین حجت که من ارم و این که ترا
 لفظ تشویر و حیره لازم داشته مطلقش
 لفظ تشویر و حیره لازم داشته مطلقش
 شش و بیست و یک غم کجا و حیره من
 شش و بیست و یک غم کجا و حیره من
 و که طعام لازم گرفت هیچ شعرا و منظره در آمده که در روز که طعام نباشد چون اشعارش
 و که طعام لازم گرفت هیچ شعرا و منظره در آمده که در روز که طعام نباشد چون اشعارش
 خالی از ظرافتی نیست لاجرم اشعار چند ثبت میشود
 خالی از ظرافتی نیست لاجرم اشعار چند ثبت میشود
 زبک بور کم اندر ضمیری آید
 زبک بور کم اندر ضمیری آید
 زخوف خون دل قلیه بچکد هر دم
 زخوف خون دل قلیه بچکد هر دم
 هزار پیر بنان بنان که دوزند
 هزار پیر بنان بنان که دوزند
 بیار جوشن نان تنک که بر ساعت
 بیار جوشن نان تنک که بر ساعت
 جووی که بز آمد صبح عقلم گفت
 جووی که بز آمد صبح عقلم گفت
 و بطبع سخنم بومی عشق
 و بطبع سخنم بومی عشق
 زبکها که بجان خیمه می آید
 زبکها که بجان خیمه می آید
 بقدر قاست سخنم قصیری آید
 بقدر قاست سخنم قصیری آید
 خیال شده بجان چو تیری آید
 خیال شده بجان چو تیری آید
 که برگشت که بوی عبیری آید
 که برگشت که بوی عبیری آید

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳

سن زارچین یا زرد زرد مغافل	المستلوان تلون رفت رنگ
شدت و در اصطلاح آنست که ششی یا شاعوبی گوید که آنرا بد وزن یا زیاده میتوان خواند باندک تشدید و تخفیف که در حروف آن واقع شود ایسا	
ای رخ ریسای تو آرام جان	وی قدر عنایت تو سرور و روان
از تنی صید دل عشاق خویش	تیرگن از غمزه و از ابرو و کمان
ایستاد شمشاد و تو سیمبر	بوی به سنگین دل و ناهمربان
پیر تر از رای تو شمر دلی	بهست از اقبال تو بختر جوان
این بیات اگر بعضی حروف شد خوانند بلیست بقطعیش چنین فاعلاتن فاعلان	
فاعلن اگر مخفف خوانده شود از بحر سیرج باشد منفعل من متعلق فاعلن فرد	
ای مجمل از قد و سر و چون	منفعل از خط تو مشک حن
بعل تو شیرینی شکر شکست	قامت تو قیمت عرق شکست
اگر سبک خوانند از بحر سیرج مطوی مو قوفست منفعل من متعلق فاعلاتن اگر فاعلان	
از بحر دل سدر منقصه است فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن و مولانا می گویند	
منحی سیرج بحر منقصه نام از تو بخور که تمام نظم آن متلونه و در بحر خوانده میشود	
باینچه در بی بیات آمده است و قافیہ بوده که دو قافیه بین او رفته بی چند از انجالی میشود	
باعت بیان که می آید قمار او	رفت دل نرمی کھار او
بر دل کیسوی او بافتی	سعد جان بازوی و تاشتی
از خداوندت اعلیٰ محفل	وز خدا و طبیعت طوفی
طرحه او آفت هر سر	غمزه او محبت هر سر خو

چون مجموع را بنحو الی بحر مل مجنون بود و اگر کلمات او اهل مصداق کم کسی بر آن بود و فیه از لاجی
متلون شریست که چون در بعضی الفاظ بگیری وصل کنند بطریق نظام خوانده شود و هر
خسره و بلوی این قسم را نظم انشائی نامیده و این فقه که جهت تمشیل نوشته میشود اگر چه لطافت
معنی ندارد و اما برای تمشیل انعام است رقعۀ زندگانی خواجۀ سنوئی شنیدی که در دل آه
سودای آن کرد و بطریق بیخ و بن آن شعر های شیرین موقوف حضرت خدا یگان سلطین
اعظم محمدی خسروست هر که این آیه نظم خواند آفرین باد بر طبیعت او و و هم ازین سبیل آ
این رقعۀ کعبه غوغیا زو فیق دعای یقایی حیات باختر سیادت مآب بحر فنون فزون از
حساب دام فضائیکه افضل از عرض شریفش سائمه آنکه علما بی نام عاقلانست و اگر نه
لی جدا شری بهوای دل از آستانه افش که ملاذ هیچ خلایق است و علل کمال است

اگر کلمه از آخر مصرعه دوری زن ترانه بود و اگر در شهری از اول مصرعه کلمه برداری بانی ماه
 وزن مثنوی درست باشد از استقصای گویند چنانچه در و هجده آمد و بفسر و
 مرا حسرت و غم
 و چون مجموع را بخوانی بجزرل مخون بود و اگر کلمات او اهل مصرعه کم کنی ترانه بود و نیم از لایحه
 متلون تر است که چون در وقت بعضی الفاظ بگیری وصل کند بطریق نظم خوانده شود و هر
 خسرو بلوی این قسم را نظم انشائی نامیده و این فقه که جهت تشبیل نوشته میشود اگر چه لطافت
 معنی ندارد اما برای تشبیل تمام است و قافیه زندگانی نخواهد ششوفی شنیدی که در دل آه
 سودای آن کرد و بطریق سحر همین آن شعرهای شیرین توقوف حضرت خدا یگان سلطین
 اعظم محمدی خسرو است هر که این ابی نظم بخواند آفرین باد بر طبیعت او و به هم ازین تشبیل
 این قافیه بعد غرض نیاز و رفع دعای یقین حیات با خوار سادات تاب بحر فزون فزون از
 حساب دام فضائلیه افضل بفرغ غرض شریفش سانه آنکه ملائقی انام عاقبت است و ذکر کرد
 لی جدا شری بهوای دل از آستانه افس که ملاذ جمیع خلایق است و خلل کالات

[illegible]

استاد بجهت علامه الفقه عظامیر الشیرازی خیر و دلیوی در اجماع خیر و دلیوی که
درین صفت تلخیص بیات نهایت که تشریح بوزن علیحد خوانده میشود و باید ادا
موجب اطلالیست و قافیتین این صنعت چنان بود که شاعر درین عایت و وقایع
آند و میر کی پهلوی بکند گیر یار و چنانچه درین بیت فردا دل رسد زلف یار بستم و ز
نرگس آن گرامیستم و قافیه اول یار و نگار است و قافیه دوم هم و هم برین تیره است و
از دلم سونش و آوازده بسرم و شش سر و خمار و فصل و چو چشمه مست است و شکار
حرم تو چون نای سپهر پایا که بسعد و سعدی است از اقصی است که در عام آن صنعت بکار
برده است و انتخاب است این بیت ای زنگارم تو شونده در جهان و آنگاه از زیارت آسمان
پیر صاحبان ملکی و تحت شمس و بر کوه و جبل تو صاحبان کوه بارای خیر و جوانی که گدا
اندر پناه جاده تو سر و جوانی که بی بان و هیچ تو و فلک است بهر خدمت تو بر میان طرب با
موجب است تو هم گفت مشرب بهار سعادت تو بهمان ظفر مولانا می آید شکر بر آن دوست
بسجده لاله که حمزه و بحرین و قافیتین است باز ادا می آید قافیه در به بیت و منوی جمیع کجاست
مولانا کاتبی که بیستی چند از انجا بهت مثال در صنعت معلون که شده با آنکه تمام کتاب دو بحر
خوانده میشود و بهر بیات او و قافیتین است چند بیت خسته کتاب که در کوه و میشو و چون خود خود
زیبایش بود و چون خود بهت الاش بود و از قدا جانی آواره و در خرد و فانی اندوده و حرم
از کشته و حصه و نیکوی از قرا و حصه و خواستش چنانچه از خرد و راستی راستی از خرد
اندر و طلعت مانده داشت و چاکر او دولت یانیده و از نرگس و مفاصل به منته پندل و از
ایمنه و از قرا و عبرت بخیر و بهت و قند و کز خشی و ساعل و فخر از بوی او و در کل صفا از سر و
شکر از کعبه کوش حرم بهن کوش و درش چین و اگر در شعر رعایت یار و قافیه کند

دقت و انظار کافی درون
از همه و مشغول در یک سر
والله اعلم بالصواب
جای دارد که این دو
بسیار فتنه بر این اضرار
کاری و از اینجاست
و به این بنده و درود
و طوطی که از این فتنه
اولی ۱۳

عَلَيْهِمْ سُبْحَانَ أَنْبَاءِ مُحَمَّدٍ عَلَى الْخَلْقِ وَالْإِنْسَانِ مِنْهُنَّ أَرْبَعَةٌ ۝

و در این باره رضا که هیچ عیبی ندارد
عبدالله است و آن را می باشد
بگذارد آن را در نظر آنست
و در این باره رضا که هیچ عیبی ندارد
عبدالله است و آن را می باشد
بگذارد آن را در نظر آنست

است و در این کتاب است که
نامش در این کتاب است که
نامش در این کتاب است که
نامش در این کتاب است که

مستقیم رخ را جوهری فصل است
 بهشت چون فیه دنی بکشت چون نیانی
 که زینت چو خورشیدی که غیت چو کیوان
 و سر سبزی سوزی بشادوی تن کسان
 ز دست ستای خوش شایب بستان
 میان بسته درگاه است چه بر آن بدر بار
 ای قبله ابرو چو محراب آبرار آمده
 هم عاشقان درشت تو به زوره اران
 حیات و دم آن شکل عجب گندان
 تو که شمس و ماه و قمار کار می شکم
 خسرو که قمار چوین یوانه رو بوس
 از رخسار عاشق در سینه ام خار
 از برفشان چو نم چو کست خسته تخم
 ره جانب بشان کجک کفایت کل در
 اگر سوی باغ آید که ز سر مشهور آنکه
 نو داد دل با هر کسی من دم از غریب

که کوشش جو کردونی که گشتش چو جوی
 که جو اصل میدی که حشمت چو جسد
 سرود فصل نوروری که از می رخ بر فرو
 زلف طامطرب لکش نوشی سارهای خوش
 سعادت باد همراهی یاده بهرمان جا
 ای خسرود بلوی حرمه اسد علی را غل
 میزبان در کویتوار قبله بنیر آید
 بهر زبان از دست تو در بند زمار آمد
 اگر گشت خواهم هیچ شب چشید آید
 چاشنی دست حاصل صد بهر و بهر آمده
 در خون گان نفس را زوده خسارده
 هر دم شکفته بر تنم زان خار که کلر ارم
 اشک آمده تا دانه اند هر فرقه چو تارها
 صد چاک کرده بهرین شمشیر خون
 هر سوتی نظاره سر بر کرده از دیوار
 یکبار برید هر کسی چپاره جامی بارها

ای صاحب سحر و جادو و روبا بود که زیاده بر سر بود چنانچه عبد الواسع جمعی گفته و بهشت
 و ای که یک تافه است نوده و شسته و فایده ای آورده که بنای شعر بر است
 ای صاحب سحر و جادو و روبا بود که زیاده بر سر بود چنانچه عبد الواسع جمعی گفته و بهشت
 و ای که یک تافه است نوده و شسته و فایده ای آورده که بنای شعر بر است

این شعر را در کتابخانه
 این شعر را در کتابخانه
 این شعر را در کتابخانه
 این شعر را در کتابخانه

این شعر را در کتابخانه
 این شعر را در کتابخانه
 این شعر را در کتابخانه
 این شعر را در کتابخانه

این شعر را در کتابخانه
 این شعر را در کتابخانه
 این شعر را در کتابخانه
 این شعر را در کتابخانه

کوه عشق اگر ششم سرشته لب خسته جگر
 بر کنده جان افکنده مغز با کاشمشک و چشم
 کرده ز غم بر زوکره دنیا و دین جان تن
 آتش چشم هرش عالم عشقش چون نفس
 بی او مراد و رسش به بنیاد است
 تا من برین مغشوشم آینه نامه چون شدم
 بادیده پر خون شدیم با قاست چون فون شدم
 در غم ز غم ز غم ز غم ز غم ز غم ز غم
 او دل چون سنگ و زنا ز غم ز غم ز غم
 در عارض گلزار و چون گل بریده ترن
 در لعل و جوشش و در روی چشمش غم
 چون بوی جالاک صمیم چون من بغنا کی کمین
 بی او به درنگم با عاشق آن لیرم از بک
 خاکستریا بر سرم پیش صفی الدین سز
 آن مهر عالی محل را بش چوس اندر
 در علم چون صفت مثل در جو داحم را بد
 در کین و پنهان اصل
 گردون جایش مبتدل و ریا زودش من
 در کرم گوهری برج محمد را اختر
 کج سر از سر و صدر جهان را شکسته
 چرخ سخا را مشته ابل بخن را بشسته
 و نفس بر تو مهری از گردگار زو من
 خورشید شای ابرید خوانده قلمش من
 احسان و افرو حد اقبال او بهون
 عد خلقش کار آمد طبعش من
 بجز نوازش با سجد چرخ از جلالش من
 از رای و ایش و ایش و طبعش من
 آنرا دکان هست گرس گردون لطاعت چاکش
 کینی غبت کورش فزا کان مالهش

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
آله وصحبه الطيبين الطاهرين
الطاهرين

بست در جنبشش تو ذلیل
دست بهت بدولت تو زدم
تو گرم و در بندای تشهیر
منوم هست در غور شهرت
مولانا نویدی را بست و نه غلست که در هر کدام آن حرفی از حروف
تجلی حذف نموده فاما درین مختص این قدر که آورده شد کافیست

فصل

واصل عطا فیضی غلیظ داشت اما لایق بود و الشیخ در وقت کسی است
که شوق را نتواند گفت بهیچیک از کلمات این نویدی که مطلق در سخن او حرف را
نیاید و او را از و پرسیدند که در هر بیت چگونه گویند که نزهت پریشان
و بر اسب سوار شو غرض از پرسیدن آن بود که خواهد گفت
اَطْرَفِي رَحْلَكَ وَارْكَبْ قَسْرَكَ
و گفتن این جمله مضطرب خواهد شد چه درین هر چهار کلمه حرف راست و اصل
بی اندیشه فرمودیم اَلْقِي سِنِيكَ اَنْتَ وَاقْدِ جَوَادَكَ
همین است که درین گفتند و عجب اگر در وقت در است او
بر حدیث را این درین کار پسینا فرمود صاحب عمو
راست که گفت که الشیخ بود ازین جمله کلام خود را در
در میان را خالی میداد و گفتند که چگونه
اما اوید لا ادر آن را بر آن طریق بشارت منه

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
آله وصحبه الطيبين الطاهرين
الطاهرين
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
آله وصحبه الطيبين الطاهرين
الطاهرين
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
آله وصحبه الطيبين الطاهرين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
آله وصحبه الطيبين الطاهرين
الطاهرين
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
آله وصحبه الطيبين الطاهرين
الطاهرين

کشته شوند عاشقان بیکد و چایچ شش
 باده بوی است جان بیکد و چایچ شش
 خربزه خوش بونان بیکد و چایچ شش
 ووش بخوابیده ام نگرین سدر
 صبح اگر به پیشتر بپشت او افتد
 دارم از کلمه بریان کلمه چند امه بر شش
 لیس سالی می غفر کن و آتش بهر پس
 اگر چه بالوده ندارد و سر و دندان
 گفتند اید لطافت چه قدر توان
 آنکه با لاله ها پلوده رخ رنگین داد
 تو و حلاوت و غفرین خراب و عرس
 ز روز و آلود و بیست شش آلودی تلخ
 ای چشت از خار سیاه و سفید و سرخ
 رفتی و در فراق تو چشمم زگر گشت
 از میگ از بسیاری و از کج خورشید
 سازم فدای بکرم و بیت اگر بود
 و چشمم را که مسند و فانا و هر دو
 میان ما و تو خزان تن حجاب بود
 شکار پیشه و ترک انداخته چشمها

کشته شوند عاشقان بیکد و چایچ شش
 باده بوی است جان بیکد و چایچ شش
 خربزه خوش بونان بیکد و چایچ شش
 ووش بخوابیده ام نگرین سدر
 صبح اگر به پیشتر بپشت او افتد
 دارم از کلمه بریان کلمه چند امه بر شش
 لیس سالی می غفر کن و آتش بهر پس
 اگر چه بالوده ندارد و سر و دندان
 گفتند اید لطافت چه قدر توان
 آنکه با لاله ها پلوده رخ رنگین داد
 تو و حلاوت و غفرین خراب و عرس
 ز روز و آلود و بیست شش آلودی تلخ
 ای چشت از خار سیاه و سفید و سرخ
 رفتی و در فراق تو چشمم زگر گشت
 از میگ از بسیاری و از کج خورشید
 سازم فدای بکرم و بیت اگر بود
 و چشمم را که مسند و فانا و هر دو
 میان ما و تو خزان تن حجاب بود
 شکار پیشه و ترک انداخته چشمها

گاه نظاره تو چون جلوه کند جمال تو
 گشت صبار غم که کاید اگر ز گوی تو
 و بجان اطعمه ترین تنو گفته غزل
 غنچه کرد گان بیکد و چایچ شش
 صحن چرخ زرد و نان بیکد و چایچ شش
 لقمه بر از ان میان بیکد و چایچ شش
 که چنان و شده ام سپهر و پادشاه پس
 که چنانم پس ازین کرده پیمان که پس
 من چنان عاقل شدم پس ازین بدان پس
 گفت که هست ترا با خبر چند امه پس
 خیال شل سکین است سکین داد
 آنکه کن و ادبش با مان بیکد لایق داد
 صفه آن بود که بر خربزه شیرین داد
 و می سنت از کفار سیاه و سفید و سرخ
 چون ابرو بهار سیاه و سفید و سرخ
 و فدا نشد ای آنکه سیاه و سفید و سرخ
 و گریه جسد بهار سیاه و سفید و سرخ
 شد ندانست عقل با لایق جهان هر دو
 بر آید جو تو بر داشت و انداخته چشمها

کشته شوند عاشقان بیکد و چایچ شش
 باده بوی است جان بیکد و چایچ شش
 خربزه خوش بونان بیکد و چایچ شش
 ووش بخوابیده ام نگرین سدر
 صبح اگر به پیشتر بپشت او افتد
 دارم از کلمه بریان کلمه چند امه بر شش
 لیس سالی می غفر کن و آتش بهر پس
 اگر چه بالوده ندارد و سر و دندان
 گفتند اید لطافت چه قدر توان
 آنکه با لاله ها پلوده رخ رنگین داد
 تو و حلاوت و غفرین خراب و عرس
 ز روز و آلود و بیست شش آلودی تلخ
 ای چشت از خار سیاه و سفید و سرخ
 رفتی و در فراق تو چشمم زگر گشت
 از میگ از بسیاری و از کج خورشید
 سازم فدای بکرم و بیت اگر بود
 و چشمم را که مسند و فانا و هر دو
 میان ما و تو خزان تن حجاب بود
 شکار پیشه و ترک انداخته چشمها

کشته شوند عاشقان بیکد و چایچ شش
 باده بوی است جان بیکد و چایچ شش
 خربزه خوش بونان بیکد و چایچ شش
 ووش بخوابیده ام نگرین سدر
 صبح اگر به پیشتر بپشت او افتد
 دارم از کلمه بریان کلمه چند امه بر شش
 لیس سالی می غفر کن و آتش بهر پس
 اگر چه بالوده ندارد و سر و دندان
 گفتند اید لطافت چه قدر توان
 آنکه با لاله ها پلوده رخ رنگین داد
 تو و حلاوت و غفرین خراب و عرس
 ز روز و آلود و بیست شش آلودی تلخ
 ای چشت از خار سیاه و سفید و سرخ
 رفتی و در فراق تو چشمم زگر گشت
 از میگ از بسیاری و از کج خورشید
 سازم فدای بکرم و بیت اگر بود
 و چشمم را که مسند و فانا و هر دو
 میان ما و تو خزان تن حجاب بود
 شکار پیشه و ترک انداخته چشمها

۶۴
 در این شعر از قافیه و ریم و وزن و کلمات و معنی و بیانی و تزیین و تلمیح و کنایه و استعاره و تشبیه و تمثیل و مجاز و غیره استفاده شده است.

<p>نهاد بر سر بالین خود کمان بر دو</p> <p>رویت را حاجب گویند و شعر مرثیه را محجوب خوانند و بعضی بر آنند که حاجب کلمه است که قبل از قافیه در هر بیت واقع شود چنانچه لفظ داری در این بیت بر مصرعی پیش از قافیه</p> <p>بخت و سخت و سخت و سخت آمده است</p> <p>سست است عدد و تا تو کمان از سخت</p> <p>پیری تو بدانش جوان داری بخت</p>	<p>اکثر اشعار فارسی مرثیه است و بعضی</p> <p>ای شاه بین آسان داری سخت</p> <p>حمله سبک آری و گران آری سخت</p> <p>درین آیات بیان هر دو قافیه کلمه داری</p>
<p>واقع شده و رویت و رفت کسی است که بر مری عجب شخص دیگر سوار شود اسامی مع اشرف</p> <p>و این صنعت چنانست که کلام کس باشد از جمع حروف هجایی که اگر چنانچه نوالا با لطف</p> <p>مشابویری گفته اند و صفت غم عشق خط و بند خط کس بجایضلال</p> <p>التوافق این عبارت از آنست که شاعر بر وجهی شعر گوید که بر مصرعه او را یا بر مصرعه</p> <p>دیگوانوی که ضم غنایی مستقیم باشد از همان شعر و در لفظ معنی و قافیه و وزن هیچ خلل</p>	<p>و جمله صفتی دو چشم خونین نیست</p> <p>جای تفت و غم بستر و بالین نیست</p> <p>در چشم نیاوری اگر خواب شوم</p> <p>از رفت برون کنی اگر تاب شوم</p> <p>گویا غم خاموشم چون خط بکتاب اند</p> <p>پایسته بر قلمم چون پایر کتاب اند</p> <p>از گل طبعی نهاده کین و می نیست</p> <p>صدیق با دوا که این بوی نیست</p>
<p>نمود چنانچه بر مری گفته</p> <p>آتشکده و صف دل نمکین نیست</p> <p>خود شدن خوش آئین نیست</p> <p>از دست فرد زبری اگر آب شوم</p> <p>بر لب نهی اگر می ناب شوم</p> <p>بیکارم و دیکارم چون در حجاب اندر</p> <p>در خانه بیانم چون شخص خواند</p> <p>در شک خطی کشید که این بوی نیست</p>	<p>در این بیت از قافیه و ریم و وزن و کلمات و معنی و بیانی و تزیین و تلمیح و کنایه و استعاره و تشبیه و تمثیل و مجاز و غیره استفاده شده است.</p>

در این شعر از قافیه و ریم و وزن و کلمات و معنی و بیانی و تزیین و تلمیح و کنایه و استعاره و تشبیه و تمثیل و مجاز و غیره استفاده شده است.

در این شعر از قافیه و ریم و وزن و کلمات و معنی و بیانی و تزیین و تلمیح و کنایه و استعاره و تشبیه و تمثیل و مجاز و غیره استفاده شده است.

خوابه عمار کو پیش پای عشق تو با جان من ز سیدار قریب
 صورت تو آنست که از خانه قدرت
 می شکست و در آغوش تو بر قامت کفایت
 بیرون ز وصال تو دلم را طلب نیست
 در گشود خوبی چو تو با قوت لبی نیست
 نوید من سوخته دل می سببی نیست
 المستمع خوابه نصیب لدرین گوید
 سبیل سب داد بو غافلانه زلف پاک
 عود و قاری بسجوت مجرب از بهما
 باد و عطر شد در چین و زرگار
 سوسن بر گشت در چین آسمان
 شکل تجر است جو چرخ کعبه وان
 صورت سیارگان همچو شکوه عیان
 به بیان نجوم بسجول جبهه
 نو بهار تازه تازه گرد رنگ بوی خوش
 بوستان گل جلوه دگر ابطرت می خوش
 مرغ وستان نایب و صفا می خوش
 تار و زلف نشاط مهر و شوی خوش
 نرس خوشبوی باز از خوابه پیش آید

پیدا شده باشد چو رخ خوب تصویر
 می دامن و صاف تو در دست صفا
 جز یاد تو در خاطر عکسین طری نیست
 تار و گیسو زلف و زلف تو نیست
 دود از سر آتش زرد و خون ز جرات
 شب چو گشت از نسیم نافه شاد تار
 عنبر سار افشاند طره اشب بر نهان
 باز شده گوش گل بهر نوای هزار
 ساخت مشک و غیر نخله غنچه
 لاله و نسیم نو چرخ چو بر بوسان
 زهره بسان من شمع می چو از غنچه
 شمشیری از برج خویش همچو گل از بوسان
 المثنی جلیقه سوزنی چو خوش
 بر گرفت از باو شمشیر کمانه روی خوش
 گرد گل عاشق بهانه از سرخ نیکوی خوش
 خواند از گلشن نایب با رخ و آستین خوش
 این بهاری سحر آمیز و آن اندر غزل
 چشمی دیدار او باز از رویو آید

در این ششگانه با بنفشه یار شد
 بوی مشک و بیابان شبان خوار
 آبرو از آنگاه نخواست
 آید و هم زانند او را مثل

المشع منوچهر گوید

همیکرد و صبا پیرا من گسل
 هوا گرفت عاقل بر تن گسل
 بدینسان گشت کاشن معدن گسل
 چو لعل و شبنم دانه از ویدن گسل

نه در بانی نه بیخونی نه سینه
 چراغی گشتی نه زنده سینه
 پتا بش ز آتش و رخ بدیده
 گهی از زرق عالم را کفیده

ای ابر سیه بر چرخ سینه
 چراغین گهر باری سینه
 تابی و در یار اعد سینه
 گهی اثبات اسرار سینه

مثنوی

ای بهنگام شمع است چون علی تفس
 روده خشم تو هر یک اثر و باشد جاگزا
 بر سر خوان نوال چرب اغرا می سما
 خال در کبابت سس از و امل را بجیا
 بحر از رشک گفت و دیوانه گزید چرا

المشرق چهره ی زری که گفته
 صد چهره شمع و جلال رفوز نما
 در و زنی گشت که با او
 مطبوخ با مهر و دوست ملک
 پیش پای گفت غرق ابراز حیا

در این ششگانه با بنفشه یار شد
 بوی مشک و بیابان شبان خوار
 آبرو از آنگاه نخواست
 آید و هم زانند او را مثل

همیکرد و صبا پیرا من گسل
 هوا گرفت عاقل بر تن گسل
 بدینسان گشت کاشن معدن گسل
 چو لعل و شبنم دانه از ویدن گسل

نه در بانی نه بیخونی نه سینه
 چراغی گشتی نه زنده سینه
 پتا بش ز آتش و رخ بدیده
 گهی از زرق عالم را کفیده

ای ابر سیه بر چرخ سینه
 چراغین گهر باری سینه
 تابی و در یار اعد سینه
 گهی اثبات اسرار سینه

مثنوی

ای بهنگام شمع است چون علی تفس
 روده خشم تو هر یک اثر و باشد جاگزا
 بر سر خوان نوال چرب اغرا می سما
 خال در کبابت سس از و امل را بجیا
 بحر از رشک گفت و دیوانه گزید چرا

المشرق چهره ی زری که گفته
 صد چهره شمع و جلال رفوز نما
 در و زنی گشت که با او
 مطبوخ با مهر و دوست ملک
 پیش پای گفت غرق ابراز حیا

در این ششگانه با بنفشه یار شد
 بوی مشک و بیابان شبان خوار
 آبرو از آنگاه نخواست
 آید و هم زانند او را مثل

هر سر و شورش پیدائند چون بنگرے
 بر سر جبال از شعاع مهر خس
 پیگشتن این سپر نیلگون را این هوس
 که کشان است بخیالی سپهرت چون فرس
 گشت کوهان ترخان نوات کی گیس

ای فلک ناپره با چندین بصیرت کوش
 تا مگر یا مری بر پای تو سپهرت
 محل قدر ترا رشید و نه محزون چرخ
 طوطی سینه فلک را ساخت قدرت درخشان
 زفته بود از جهان اجاش مست کرد و

کوسیدیا تا بنید خبر

المستتر في الكلام مظهر مستتر كنهه كونه باقية بعد انصرافها بابت او فقهه او سر و سرور
انست كنهه مستتر او مظهر باقية بحسب معنی به كلامه مظهر مسوق (در سياق التیسار) بیت را باید
که بی فقهه مستتر و نفس خویش تمام باشد چنانکه اگر مستتر باشد و گر نباشد معنی بیت بران موقوف

رابعاً

مسلم گویند یوی یار است کسی ای سوره
مارانجو و جزو هوا و هوای بر خیز و بیا
و هست که شمع طریقه افروزی از روی فا
تا چند دماغ انتظار صوری بر خیز و بیا
بگرفت شراب نایب است موقوف
جز روی مبارک تو باقی همه است بر خیز و بیا
بی باد و مطرب خوش آهنگ سازش درین
یعنی که بسان غنچه دل تنگ بر آتش دماغ جفا
ویر با نغمی افروزم طیب گفتش بن بارم

نباشد شال آنچه مشهود بعد مصرعه بیاید
هر چند که گل خان براندازی بازنگ و صفای
در پایتو غیر از یک جان افشایم اسی عمر غیر
اید دولت و صلت سی فبوزی بیروی ریا
جز صیل تو نیست از روی گرم ایراحت جان
ماه دومه یار نیم شسته است با چنگ و نوا
اسباب طرب حمله میا داریم از دولت تو
خان ز شایع صبا و گلنگ نباشیم و در کشتن
چون لاله صبح گیر چو گل خندان و گلشن
شال آنچه مشهود بعد ابریتی واقع شود فخری اگر

[illegible]

از اول شب تا بسمه پیدارم و زان شب
 نداری صنی پندارم و بخت ر با عی
 دل دارم درین بخت
 اضا ز کدام دردت کی
 گونام تو چیست
 دیدم پیری که دلربای میگرد ر با عی
 خاش بدمان
 آمد که سر دم دیدم
 دکان بدکان
 زایم خیر و بدی مشرب نظر در آمده که میت فی فقره مشرب شغل در بت نباشد و بیست
 موقوف باشد بران فقره نیست ر با عی
 زبانه اشک خویش بر عاشق مست رخ گلگون کرده و در جوی جمال تو مگر آب نماند
 کان بنزه که زیر آب بودی پست سر بیرون کرده و از خالصه خیر و است و از شعاعی
 بیچاکس با طبع نگفته و هم از مخمعات این مشرب را ایستاده و بیستی است که معنی بیصرعه مصرعه و
 ایامم چهارم فون داشت و در این زمانه و واقع شده و آن نیست ر با عی
 در حین ترا کسی نامه ا لا
 خدمت تو کند یا تو بسد ا ما
 پائی تو بسوی او که تا بسد با
 انعکس این صفت چنانست که مقدم کنند در کلام یک جزو را بر جزوی و ثانیاً عکس آن یعنی
 مقدم را موخر سازند و موخر را مقدم و این استبدل نیز مانند مثال قرآن مجید قوچ للسلیل

از اول شب تا بسمه پیدارم و زان شب
 نداری صنی پندارم و بخت ر با عی
 دل دارم درین بخت
 اضا ز کدام دردت کی
 گونام تو چیست
 دیدم پیری که دلربای میگرد ر با عی
 خاش بدمان
 آمد که سر دم دیدم
 دکان بدکان
 زایم خیر و بدی مشرب نظر در آمده که میت فی فقره مشرب شغل در بت نباشد و بیست
 موقوف باشد بران فقره نیست ر با عی
 زبانه اشک خویش بر عاشق مست رخ گلگون کرده و در جوی جمال تو مگر آب نماند
 کان بنزه که زیر آب بودی پست سر بیرون کرده و از خالصه خیر و است و از شعاعی
 بیچاکس با طبع نگفته و هم از مخمعات این مشرب را ایستاده و بیستی است که معنی بیصرعه مصرعه و
 ایامم چهارم فون داشت و در این زمانه و واقع شده و آن نیست ر با عی
 در حین ترا کسی نامه ا لا
 خدمت تو کند یا تو بسد ا ما
 پائی تو بسوی او که تا بسد با
 انعکس این صفت چنانست که مقدم کنند در کلام یک جزو را بر جزوی و ثانیاً عکس آن یعنی
 مقدم را موخر سازند و موخر را مقدم و این استبدل نیز مانند مثال قرآن مجید قوچ للسلیل

در این صفت چنانست که مقدم کنند در کلام یک جزو را بر جزوی و ثانیاً عکس آن یعنی مقدم را موخر سازند و موخر را مقدم و این استبدل نیز مانند مثال قرآن مجید قوچ للسلیل

در این کتاب که در این باب است که بعضی از اینها در آیات اشکله معلوم شود چنانچه حافظ گوید
و در این باب که در این باب است که بعضی از اینها در آیات اشکله معلوم شود چنانچه حافظ گوید
و در این باب که در این باب است که بعضی از اینها در آیات اشکله معلوم شود چنانچه حافظ گوید

از دست گشت شکسته بطلای نیت برق عشق از سرمه پیشین از سستی نیت	از دست گشت شکسته بطلای نیت برق عشق از سرمه پیشین از سستی نیت
چو بچ کرد بر کوه و غم در خشم دلخ برداغ الم بلام و غم بر خشم	چو بچ کرد بر کوه و غم در خشم دلخ برداغ الم بلام و غم بر خشم
در جهر مدح صفت صفت و غم بر خشم بیا که بکسل از خویش با تو میفودم	در جهر مدح صفت صفت و غم بر خشم بیا که بکسل از خویش با تو میفودم
ساکه روزگار این غم شب بیدیا که عجب که ترا داد و دوستان ام	ساکه روزگار این غم شب بیدیا که عجب که ترا داد و دوستان ام
در شید و طوطا گفته که شاعر در یک بیت افسری بخاری گفته غزل و تو صفحه صفحه و هر صفحه آفتاب	در شید و طوطا گفته که شاعر در یک بیت افسری بخاری گفته غزل و تو صفحه صفحه و هر صفحه آفتاب
زان حلقه حلقه سبیل بچیت اشک از تو دانه زان و هر دانه و دانه	زان حلقه حلقه سبیل بچیت اشک از تو دانه زان و هر دانه و دانه
هم آه شعله شعله و هر شعله سبیل زان شعله شعله آتش و اضطراب	هم آه شعله شعله و هر شعله سبیل زان شعله شعله آتش و اضطراب

و در این باب که در این باب است که بعضی از اینها در آیات اشکله معلوم شود چنانچه حافظ گوید
و در این باب که در این باب است که بعضی از اینها در آیات اشکله معلوم شود چنانچه حافظ گوید
و در این باب که در این باب است که بعضی از اینها در آیات اشکله معلوم شود چنانچه حافظ گوید

و در این باب که در این باب است که بعضی از اینها در آیات اشکله معلوم شود چنانچه حافظ گوید
و در این باب که در این باب است که بعضی از اینها در آیات اشکله معلوم شود چنانچه حافظ گوید
و در این باب که در این باب است که بعضی از اینها در آیات اشکله معلوم شود چنانچه حافظ گوید

۱- در صورتی که در این کتاب هیچ یک از اینها را نیافته باشید، باید بدانید که اینها در کتابهای دیگر آمده است.
 ۲- در صورتی که در این کتاب هیچ یک از اینها را نیافته باشید، باید بدانید که اینها در کتابهای دیگر آمده است.
 ۳- در صورتی که در این کتاب هیچ یک از اینها را نیافته باشید، باید بدانید که اینها در کتابهای دیگر آمده است.

این مصنف عبارت از کافیت که در او از الفاظ احاطی کند و از کاف تصغیر باشد
 چنانچه درین آیات و تحت رماعی
 قدرش باقی و در یک باب است
 بر روی چو بکشت از مشک خاک
 بکشی پیا له برکت لبکش باوه گلگون
 و در لاک ابر و افش سر روی میانش
 لبکش چو شبد و شکر خاشع منور
 بکشمه شوخ شنگ و بکشی بر روی و رنگ
 اما که و شک نفس لوم مسک
 شد عشق شقاچه کند می منقا
 الفصحی پاره پاره باشد در اصلاح است که در پیرایه شعر کلام کلانی استعمال کند که
 حروف بیچ کلمه از آن نوشتن بهم نپیوندد و جمله مقطوع باشند چنانچه درین آیات
 زار زرم زرم دوری ا و فرد و زرد دل دار زرد دارد و زار
 و آرد و زرم زرم از راه دوری فرد در آرزوی روی دل آرام زرد و زار
 و آرد و زرم زرم دوری ا و فرد و زرد دل دار زرد دارد و زار
 الفصحی سخن پخته است و این نیست چنانست که منشی یا شاعر کلامی آورد
 که حرف بیچ کلمات او در کتابت بهم پیوسته باشند و از هیچکدام از هم جدا نباشد چنانچه درین آیات
 خویجانا حریف من باشی و بهم نیست غیر قلاشی اتصال تمام و در حقیقت و باوهر
 چو من بن باشد باغم خاطر خرن باشد اگر با وجود وصل حروف اتصال جمع

[illegible]

[illegible]

در بعضی از کتب و در بعضی از کتب دیگر
 در بعضی از کتب و در بعضی از کتب دیگر
 در بعضی از کتب و در بعضی از کتب دیگر
 در بعضی از کتب و در بعضی از کتب دیگر

که چیز را بفظی گویند که در عرف و غیر آن بعمل باشد جهت عادت مصابت آن خبر
 شال در تازی قالوا اقتدره سیکاً یجدک کلکاً قلت اقلنی الی وجهه و قبحاً
 و قیص اجبت مشاکله بلفظ الطخی بیان نموده و در پارسی

نموده آن نظم را بروی بندش
 کند که بر تو نظم از کین بر اندیش
 آنچه که در مقابلت نظم باشد در حقیقت نظم نیست لیکن بطریق مشاکله آنرا هم نظم گفته اند و
 نظم است که چون در کتب بطریق دانسته نویسند چند موضع در وی چنان بود که آنرا جدا
 که آغاز کند بتواند خواند آیات و او را عرض برین نموده است و تدویر در لغت
 برگردانیدن است و در اصطلاح اشعار است که خانه خانه کنند

الجمع پارسی آن آواز برگردانیدن است و در اصطلاح
 کند هر خانه پنج بیت و زیاده یا زوده که صد غزلت باشد و قافیه هر خانه مخالف دیگر
 باشد و هر کدام خانه را مطلع علمده بود و بعد تمام هر خانه می یازد آنگاه خانه دیگر شروع
 اما بیت اجنبی باید که در تطابق باشد بحسب معنی و با قبل خود و اگر در تطابق نباشد
 یک بیت اجنبی یعنی مکرر شود و آنرا ترجیع بنده نامند و اگر آیات بنده مختلف بود مرکب
 گویند و این دو قسم بود نا آنگه تهای بنده هر کدام علمی است چکی بر یک قافیه باشند
 چنانچه اگر آن آیات یگانه را جمع کنند چنانکه در دو دیگر آنگاه آیات بنده هر کدام علمی
 خاص باشد مخالف با دیگری که شتوف فی اشعار شال ترجیع بنده خواهد بود و می

در بعضی از کتب و در بعضی از کتب دیگر
 در بعضی از کتب و در بعضی از کتب دیگر
 در بعضی از کتب و در بعضی از کتب دیگر
 در بعضی از کتب و در بعضی از کتب دیگر
 در بعضی از کتب و در بعضی از کتب دیگر
 در بعضی از کتب و در بعضی از کتب دیگر
 در بعضی از کتب و در بعضی از کتب دیگر
 در بعضی از کتب و در بعضی از کتب دیگر

در بعضی از کتب و در بعضی از کتب دیگر
 در بعضی از کتب و در بعضی از کتب دیگر
 در بعضی از کتب و در بعضی از کتب دیگر
 در بعضی از کتب و در بعضی از کتب دیگر

<p>ز اینک که بایک شیده داغ شاه بی ز اینک که دل سخته زرد و ده در لوح جسمین بار خوانده بیماری ماست تن در سته هر چیز که غیر عشق و مستیست من دست زدا منت ندایم گر عرض کنند هر دو عالم</p>	<p>ستانه شراب صبحگاه بی از نگار سپیدی و سیاه بی نقش ازل و ابد کما بی در ویشی ماست بادشا بی در ندهب ماست از ناس بی و اینچه حکایت است و اس بی بر من که کدام زین و خواب بی</p>
<p>من دامن آن نگار گیرم وز هر دو جهان کنار گیرم</p>	<p>روئی تو بصورتی که میخواب است باقی تو سر روی شود راست در کوی تو عقل نی سرو پا است چون آتش ز آگینه بد است ز بهار که خاک من بهما سجاست هر جا که ویست قله ماست غم نیست چو آن نگار با ماست</p>
<p>من این آن نگار گیرم وز هر دو جهان کنار گیرم</p>	<p>من این آن نگار گیرم وز هر دو جهان کنار گیرم</p>

۱۰۰

گسری و چنگ بپا او بر دوشه مروئی
و ده چه شور اگر شوم شسته برای چونتوی
جور توست ز لای کمان سید هر کس
عشق بقدر دان بها فله شرمش
نیست ترا وفاد گزین بود عجب بود
بر سر کوی عاشقی شاه و گدا یکی بود
گرم هم عشق تو جان ز قدر جان بود
آنکه چو عمر در خوری خون مرا چه بخور
چشم خورشید یک نظر پیش نهرا جان
و زنگ کوی نازکت پرده چرا کشه صبا
خوب بود و جبار و احسانه ان که او بود
بست آبروی او بر لب جوی سلطنت

حاکم و بین دوشس هر دو گدای آیین
صد چو من از فنا شود باو بقای چونتوی
کی چون سدهای جبر و بجای چونتوی
تا برنگه او قند ظل های چونتوی
گر که کسی من سدهای وفای چونتوی
با دوشی کند کسی کوی گدای چونتوی
زبان بزم که دانش نیست زاری چونتوی
خون خورم که خون من نیست زاری چونتوی
چونکه از قین رو و فیض عطای چونتوی
کیست صبا که او بود پرده کشای چونتوی
بنده شاه و می ندلاف توای چونتوی
سر و جلال جاد را نشو و نمای آیین

شال دیگر یک خاقانی گفته
ان که بپوشد اگر آشوب نکند آیین
زلف او ز خیمه گرد و شست بیدای کند
ان که از چشم آفتاب است از چهره پدید آیین
برو من بپوشد و بندم را در خال و خون
عین او را و صد احسانه دایه آیین
چشمش از عین عالم بطلو ایا مالدین که

شال دیگر یک خاقانی گفته
وان گفت آنکه دست او بر جانت آیین
گرچه او از هر انصاف و انست آیین
ورنه و صفتش کمی باشد چون آیین
بار قییب از طغنه که دیگر کان فلان آیین
کجا درین آیین زمان صمد زمانست آیین
کجا در آیین فتنه من او ستاد من

Handwritten marginalia in Persian script, including commentary and additional verses, written diagonally and horizontally around the main text blocks.

مجلس
حضرت مولانا ابوالحسن علی دہلوی مدظلہ العالی نے فرمایا کہ اس کتاب میں جو کچھ لکھا ہے وہ سب میری رائے سے ہے اور میں نے اس کی تصدیق کی ہے۔
اس کتاب کے مصنف کا نام مولانا ابوالحسن علی دہلوی مدظلہ العالی ہے۔

[illegible]

عبارت است از آنکه شاعر مصرعی بایستی یا زاده از شعر دیگری بر سبیل عاریت نه
بطریق سرقه در شعر خود بیدارد بجای که سخت مناسب باشد باید که این شعر بیکانه
مشهور بود و اگر اشارت بدان کتب ثبت شده نشود و تضمین مصرعه و کلمه از مصرعه را
ایدا و ریفو نامند و تضمین بیت و زیاده از بیت را استعانت خوانند مثال اینست
سبزواری گفته و مصرعه مشهور شیخ سعدی رحمت الله علیه او را آخر تضمین نموده
شبی با صراحی همی گفت سمع
ترا با چنین قدر پیش و مدح
صراحی بدو گفت شنید
و عزیز می مطلع مشهور را صنفی او درین دو بیت تضمین کرده
اول آباد من از جور بتان ویران
بایمان از کر مر مهر سلمانی ده
و ابواسحاق اطعمه که بعضی از شعرا و سابق ذکر شده مصرع غزل مشهور خوانده
حافظ شیرازی بر این تضمین نموده و مصرعی از خود گفته
پیش چون اسالی گذار و صحن بهار را
بر سجده زرد صبا بونی اگر واری غنچه
چه آرمی به شکست ز عطران خسار پاک
بحال تمیز نیربان و حسن و کج شکست
سپهر از حکمت خنجر و از آتش مهر آو
من از این بوی وح افرا که گیسو آدام

این شعر را از آنکه شاعر مصرعی بایستی یا زاده از شعر دیگری بر سبیل عاریت نه بطریق سرقه در شعر خود بیدارد بجای که سخت مناسب باشد باید که این شعر بیکانه مشهور بود و اگر اشارت بدان کتب ثبت شده نشود و تضمین مصرعه و کلمه از مصرعه را ایداء و ریفو نامند و تضمین بیت و زیاده از بیت را استعانت خوانند مثال اینست سبزواری گفته و مصرعه مشهور شیخ سعدی رحمت الله علیه او را آخر تضمین نموده شبی با صراحی همی گفت سمع ترا با چنین قدر پیش و مدح صراحی بدو گفت شنید و عزیز می مطلع مشهور را صنفی او درین دو بیت تضمین کرده اول آباد من از جور بتان ویران بایمان از کر مر مهر سلمانی ده و ابواسحاق اطعمه که بعضی از شعرا و سابق ذکر شده مصرع غزل مشهور خوانده حافظ شیرازی بر این تضمین نموده و مصرعی از خود گفته بوی قلیاش خشمی مرقند و بخار را آنرا آب کنا با و گلگشت مصلح را بنیاد بوی نال خطابه حاجت می بیا خیانت و مد صبر از دل که در میان این بیا که آس کشد و کشاید حکمت این معاریا که عشق از پیرو عصمت و ن آرزو نیجا

این شعر را از آنکه شاعر مصرعی بایستی یا زاده از شعر دیگری بر سبیل عاریت نه بطریق سرقه در شعر خود بیدارد بجای که سخت مناسب باشد باید که این شعر بیکانه مشهور بود و اگر اشارت بدان کتب ثبت شده نشود و تضمین مصرعه و کلمه از مصرعه را ایداء و ریفو نامند و تضمین بیت و زیاده از بیت را استعانت خوانند مثال اینست سبزواری گفته و مصرعه مشهور شیخ سعدی رحمت الله علیه او را آخر تضمین نموده شبی با صراحی همی گفت سمع ترا با چنین قدر پیش و مدح صراحی بدو گفت شنید و عزیز می مطلع مشهور را صنفی او درین دو بیت تضمین کرده اول آباد من از جور بتان ویران بایمان از کر مر مهر سلمانی ده و ابواسحاق اطعمه که بعضی از شعرا و سابق ذکر شده مصرع غزل مشهور خوانده حافظ شیرازی بر این تضمین نموده و مصرعی از خود گفته بوی قلیاش خشمی مرقند و بخار را آنرا آب کنا با و گلگشت مصلح را بنیاد بوی نال خطابه حاجت می بیا خیانت و مد صبر از دل که در میان این بیا که آس کشد و کشاید حکمت این معاریا که عشق از پیرو عصمت و ن آرزو نیجا

[illegible]

۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

[illegible][illegible][illegible][illegible]

مخصوصا یا از جمله حروف تہجی بر حقیقتی و ضمیر و خاطر که در چون مصرع یا نیست
 آن شعر بخوانند و از آن شخص پرسند که آن حرف در اینجا چیست یا نه آن کس تقدیر نماید
 معلوم شود که کدام حرفست موافق قافیه که مذکور شود مثال اینجا از کلام مخصوص
 حرفی در خاطر کنند اینست مصرع جامع که از او اخذ نمایند صفت سبیل شاپه کو ایم
 و ایاتی که جهت دانستن حروف معهوده مقرر شده اینست ح محسب و نم در

اول از تو دارم صد عظم	ثانی اصل است حرف در دم هر دم
زینکو نه طو لم من مسکین عویب	کا تا آخر شود آرام بهم روی عدم

طریق یا فتن حروف اینست که از مصرع اول این بیت یک عدد حساب کنند و
 از مصرع دوم دو و از سیوم چهار و از چهارم شش مجموع اعداد این چهار مصرع که جمع نمایند
 پانزده میشود که مطابق عدد حروف مصرع جامعست پس حرفیکه در خاطر گرفته اگر در
 مصرع اولست و در سه مصرع دیگر نیست حرف اول مصرع جامعست که صداد باشد
 اگر دوم مصرعست پس حرف دوم است که فابود و اگر در سیوم مصرع یافته شود
 پس حرف چهارم خواهد بود که سین باشد و اگر در چهارم مصرع بهم رسد و در
 دیگری نبود حرف بیستم است که شین معبره باشد موافق عدد مصرع و علی
 بنیالقیاس اگر در مصرع اول و دوم موافق اعداد آن بود مصرع
 که سه میشود حرف سیوم مصرع جامع خواهد بود که تاست و اگر در اول و
 چهارم مصرع یافته شود حرف نهم خواهد شد که الف است و عدد مجموع
 آن بود و مصرع اشارت بدان است و بهم چنین اگر در هر چهار مصرع
 آن حرف باشد حرف پانزدهم است که آخر مصرع جامع آمده و

مخصوصا یا از جمله حروف تہجی بر حقیقتی و ضمیر و خاطر که در چون مصرع یا نیست
 آن شعر بخوانند و از آن شخص پرسند که آن حرف در اینجا چیست یا نه آن کس تقدیر نماید
 معلوم شود که کدام حرفست موافق قافیه که مذکور شود مثال اینجا از کلام مخصوص
 حرفی در خاطر کنند اینست مصرع جامع که از او اخذ نمایند صفت سبیل شاپه کو ایم
 و ایاتی که جهت دانستن حروف معهوده مقرر شده اینست ح محسب و نم در

اول از تو دارم صد عظم
 زینکو نه طو لم من مسکین عویب
 ثانی اصل است حرف در دم هر دم
 کا تا آخر شود آرام بهم روی عدم

بعضی لغات بنام دیگران مقدار
ای لغات بنام دیگران مقدار
بعضی لغات بنام دیگران مقدار
ای لغات بنام دیگران مقدار
بعضی لغات بنام دیگران مقدار
ای لغات بنام دیگران مقدار

و آن بیستم است و بهرین قیاس باید نمود حروف دیگر را قائل مثال دیگر
هم ازین قسم ضعیف جامع گویند
و این بیست و نهمی که از آن همیده
اچوگان خط و کوی چو آن نقطه خال
الغتم که مباد هرگزت بیم زوال

مثال ششم از حروف تهنجی که در خط کهنه در ریاضه شوالین بیات اول است که آرد
رذات شاه غازی طلق خال
بهیجی چو شمع و بی عرض کوی
سلاح صف خیش منقبض کوی
ملا و پرو خند شیم و زور نیز
معانی لطیف می نکه کن

از بیت اول که حساب کنند و از دوم بیت و در و از سوم چهار و از چهارم شش و از
پنجم شانزده مثلا اگر حروف مضمر در بیت اول یافته شود و در باقی ابیات نباشد
حرف تهنجی است که الف باشد و اگر در بیت اول و پنجم هم بیاید و در دیگر ابیات
حروف مضمر هم باشد که نظار است بر طبق قاعده که جهت مثال قیاس اول مذکور شد
نهایتا و اینجا جهت گرفتن عدد ملاحظه مصراع است و در اینجا ملاحظه ابیات

التاسع
و این بیست و نهمی که از آن همیده
از روی حساب محل موافق تاریخ سال جبری آن باشد تاریخ آن کنند حسن

و این بیست و نهمی که از آن همیده
از روی حساب محل موافق تاریخ سال جبری آن باشد تاریخ آن کنند حسن
و این بیست و نهمی که از آن همیده
از روی حساب محل موافق تاریخ سال جبری آن باشد تاریخ آن کنند حسن

و این بیست و نهمی که از آن همیده
از روی حساب محل موافق تاریخ سال جبری آن باشد تاریخ آن کنند حسن

که اندر عهد خود صاحب قرآن بود
 که در ملک دکن خست و نشان بود
 سیوم آمد نظام الملک بجز
 ز تاریخ وفات پسر سه خسر و
 و حضرت قبله گاهی بابی شیخ محمد صالح
 چندی پرسی دال خسر و ان بود
 در طه السامی اجبت تمام مقنوی آرام جان چهار تاجریست از جمله مصر عیست در نه
 خونی که موهوم شش معنی است و لطافت آن موقوف بر دانشن قصه آن شومی است و
 هرگاه کسی آنرا در یاد ببرد آنکه چه طبع شده و جامع چه نهایی لطیف است حرفی بلکه
 رستی نیست که آنرا در معنی مقصود دخل نباشد و مصرع اینست که سال بگذارد و پنجاه و
 شش سحری از حرف آن بحساب محل مفهوم میشود و معجم بجد و جبرام آرام
 جان یافت و میتواند بود که در تاریخ الفاطمی را استعمال کنند که بقصر فی بطریق زیاده
 نقصان تاریخ شود فاما باید که تصرف و بهی مناسب باشد که از آن عمل لطفاتی حاصل گردد
 تاریخ وی از بلبل ماتم زده بستم
 و اگر میشد و گفت از باغ برون شد
 چون عدد گل برون آورد تاریخ سال آن افسه میشود و عجزی در تاریخ فوست
 غیرت خان ولد سردار خان گفته و پس خوب یافته **ع** فقط تاریخ از میان
 نام غیرت خان برآرد باقی آنرا تو در اجد گیر و بر شماره سن بگذارد و پنجاه مفهوم بگیرد و
 مرزا عبد الرزاق جهت تاریخ فتح پنج و بدیشان تنه بآید که فتنه محمد خان این همیشه
 شده پنج و بدیشان نذر محمد خان **ع**
 زرقه قیله و املاک گذاشت در آن
 چون از اعداد پنج و بدیشان اعداد نذر محمد خان بدال مملع برود و اعداد زرقه قیله و املاک
 افزوده شود سال نیز از پنجاه و شش می برآید که در این سال ولایات مذکور ه

درود الصلوة
 خشم و اشتنان
 مایه خود مردوز
 باد شاه علی حسن
 عظیم الشان و درستی
 بیان خرم و معنی
 یا خرم و معنی
 و اعدا است
 خلیفه زمان شیخ شاه
 عبد الزمان شیخ
 وادی ادراس شیخ
 باغی اخراج بنده
 بیکل هندوی نو
 است و
 مجیب آمده شد
 و فطحه
 و طبع باغ فطحه
 و فطحه

۸۹
استاد اوصاف جهان با شاه
شاهی شاه جهان با شاه
مور علی بنون کلان
نی باشد و میگفت بزر
است اما بزرگ کف
خان بزرگوار در آن کف
بایستی بی خانم
کر و در آنجا
لفظ بود که
است و چون

تشیخ و یسای دولت بادشاه جهان صاحب قران ثانی گردیده مضمون لغتین بر
صنعت چنان بوده که کاتب یا شاعر کلامی بخورند که مختص و لغت باشد یعنی در دو
زبان توان خواند چنانچه این بیت از خرم و دبلوی و تزاری و پارسی درست میشود
بهای خانه داری با بها کن | هواداری و نادانی را با کن
یعنی پارسی ظاهر است اما غنی بهای نامخصی مضاف به نامتکلم یعنی بهای من نه دار
یعنی خجاست که در پارسی من یا بها کن یعنی و آنرا با من هواداری فرود آمد و در
من نادانی یعنی اگر در ما که در پیش سراسی با شای اندرون خانه بسیار است به حسب
ملفوظ اگر چه در هر دو لسان متحد است اما بحسب کتابت اختلافی دارد چه خانه و دربار
بها بنویسند و در غنی نظر با اینکه واحد مذکر غایب فعل مضارع مشتق از خجاست است بی با
باید نوشت و همچنین هواداری با لغت و تزاری بطریق قاعده که بعضی که در آخر کلمه
بود و در اصل با باشد بر گاه که متصل ضمیر بود آنرا با بنویسند ای کتابت با است
ازین قسم اشعار از خرم و در ادعای خرم و بسیار است تمام شد فصل صنایع
لفظی و بیگانه شمر و است که در بدایع معنوی الساعلم با اصول و من الاستغانت و
ایا اما ب فصل سیوم و رد و گردایع معنوی که محسنات و محسبات
در معنی است اگر چه بهر معنی و در لفظ بهم یافته شود از جمله است ایها مرن این
صنعت شامل معنوی میباشد لاجرم ابتدا از نووده می آید الا ایها مرن این
را تخیل و تزیین نامند و در معنای نازی آنست که در کلام لفظی استعمال میکنند که
و معنای داشته باشد قریب و فیه و ذین سامع معنی قریب رود و مراد قابل
معنی بعید باشد چنانچه خواهد بود بهر حال سا و حی گفت

[illegible]

فی الشیء
علا بر کردن بکذا
در بیان خوانده
نفع و خیر نام نویسی
و در هر دو طرف

صبا چون شست زلفت بر کشاید | رتبه سپنج بانگ نه بر آید

چون قرینه شست و تیر است ذهن | سماع نزه کمان یرو و مقصود پیرین است
و تیر چون قرینه شست و تیر است ذهن | به تیری میرود که می اندازند و مراد شاعر
عطار است و فاضلی در لغت حضرت خاتم النبیین گفته

شاه با بجهان در نبوت بستی | و ز معجزه جان دشمنان ز خستی
شاهانه سه دو هفته گروی بدویم | مردان مصاف بدر را بشگستی

چون قرینه ماه دو هفته است ذهن | ز بدر انتقال ماه چهارده میکند و مراد قابل
غزوه بدر است علی فضل اصلوه و اکل التیات فاما نزد شعرای عجم ابهام
ایراد لفظی است در کلام که از روزیاده هر یک معنی قصد توان کرد خواه آن گفته
بحسب ابهام و در قریب و بعید متفاوت باشد خواه مساوی امیر خسرو رحمة الله علیه فرمود
زلفت زهر و جانب خم ز زلف عاقبت | چیزی نیست و گفت و می تو در ریاست

خواجیه عماد فقه گفته

دل عکس رخ خوب تو در آب و آینه | آوا که شد و فریاد بر آورد که است

از لفظ ماهی چهار معنی مساوی میخیزد ماه معنی قمر و معنی آب و معنی جان داری مخصوص
که در معنی حوت گویند و ماهی در تباری لفظ مرکب بمعنی چه چیز و این خبر و دبلوی در
غوغا اکنال دو بیت آورده که از هر کدام بهشت معنی میخیزد و آن اینست

بیل تن شاهی بسیار است بارت بر سر | ازین مرغ اسی ابر باغ از تو کیت بسیار

بار لفظ بسیار بار و دوم بهشت نیست اول آنکه گرائی تو بسیار گویم دوم آنکه بار و داد
تو بسیار گویم سوم آنکه بسیار بار زنده گویم چهارم آنکه بسیار بزرگ گویم پنجم

در دوازده فوت روی چنان
بانه منی است که ای شاه
و این معجزه دیگر ازین
شکافش خانی و ای شاه
ببین ماه دو هفته از ذهن
که برنگش از آن جنگ در
شکست و خجاست شای
بر آنکه لفظ مصاف بدر
بسی در بیت از او معنی
و در عین ماه دو هفته
که در روزیاده هر یک
بحسب ابهام و در قریب
و بعید متفاوت باشد
خواه مساوی امیر خسرو
رحمة الله علیه فرمود
زلفت زهر و جانب خم
ز زلف عاقبت چیزی
نیست و گفت و می تو
در ریاست

باز ازین مرغ اسی ابر باغ از تو کیت بسیار
بار لفظ بسیار بار و دوم بهشت نیست اول آنکه گرائی تو بسیار گویم دوم آنکه بار و داد
تو بسیار گویم سوم آنکه بسیار بار زنده گویم چهارم آنکه بسیار بزرگ گویم پنجم

از هیچ برادرش بود لعنت اچ بعد از منی شود و مردن عاص بعد از آن مجلس بعد از آن گشت
 که او کفش لعنت بر فکر و برادر خود و این بنا بر آن گفت که لفظ عبد العزیز علیه زربک است
 و ارجاع ضمیر با قول و نیست القشید به است تشبیه مانند که دست چتری که یکی در و
 آن چتر که او را تشبیه کند مشبه گویند و آنرا که بدان تشبیه کند مشبه خوانند و آن وصف باشد
 مانند و این صنعت بیضی قلم بود تشبیه مطلق تشبیه کنایت تشبیه شرط تشبیه سببه
 عکس تشبیه انصاف تشبیه تفصیل بجماعت تشبیه مطلق آنست که شئی باشد چه چیز از چه چیز
 اند که در حرف تشبیه آن در عین کافیه است و شئی یا کی و شیاه و آنچه بدان مانند و در پاره
 و آن مانند و کوئی پنداری امثال آن انا ما بد که این تشبیه خالی باشد از شرط و عکس و انصاف

نبي ان شال از قرآن مجيد ۛ مثل الذين حملوا التوراة ثم لم يحملوها
 كمثل الحمار يحمل اسفارا ۛ و از حديث نبوي
 صحاب كالنجوم باهم اقتدوا الهدى ۛ و راي عيسى عليه السلام

و درین بیت چهار شبهه مطلقه عبد الواسع جلی گفت

چشم تو با هر چو نوا بجز و تو سایل چو آب
 نمی ماند این باد و الا با آب
 بباران می کند آری و ان با قوت آب
 طبع تو صفای چو باد صلم تو ثابت چو زمین
 تو گوئی که صل کرد و انکه آفتاب
 و یا چون بر شید و بی پیش آفتاب

فکلی شروانی
من چو بخت بد خوش آن روز
بهر چه در شرم دست را کرده نقاب
بهر رخ او نشیب دست پرتاب
یتیمت چو از جام بلورین می ناب

۹۳
در این کتاب که در این کتاب است
و در این کتاب که در این کتاب است

[illegible]

۱۰۰

شماره پنجم از مجله علمی و ادبی

دربیت آخر شبیه طوق است و در اول کنایت عطائی		
سودا بسر هم همچو لیکن نذر کوه	غم بر سر غم نیم چونک نذر کوه	
دور از وطن خویش بخاری گروم	چون شیر بدریا و نهنگ نذر کوه	
وار جنس شهبانی که ایر خسر و دلموی اختراع آن نموده این دوست		
زهی خواشانی نازنین بیباری	بجو تری بنشاط آمده آینه داری	
شرای تو را آفرینست	اکثر ثلثی و کائنات تصابست	
آنکه هست که شهرت میرغری تعیین ملک الشعرائی در نگاه ملک شاه آن بو		
که شب عید ملجان کمان گرفته و روست داشت با ارکان دولت جهشت و		
بلال بر بام برآمد و با شکل تمام کل بلال مرغی میشد تا آنکه چشم سلطان بر ماه		
افتاده به اشارت انگشت تمام کار بر نموده و از غایت حجت و سرور با مغری فرما		
داد که در مختل شعری بعد خص ساز او ستاد این باعی بدیده انشا نموده و ماه را پچار		
شبیه طاق بیان خسرو و		
ایماه کمان شهربازی گوئی	یا ابروی آنظره نگاری گوئی	
نعلی زده از زیر عیاری گوئی	در گوش سپهر خوشواری گوئی	
سلطان از جفا درآمد ایسی خاص صله فرمود استادان این بیت بدیده عرض شد		
چون آتش خاطر من شاه بدید	از خاک مرا بر سر افلاک کشید	
چون آب تنی ترانه از من بشنید	چون باد لبی مرکب خامم بخشید	
سلطان هزار دیار و یار نام نمود و فرمود ما بقلب مین مجا اب سبز چون لقب		
سلطان مفضل الدین دو نام شاعر امیر علی نام اورا بانام خود خواند اما میرغری خطاب نمود		

۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

فراز سر و تو پیداد و ز کس محمود
 زبست می که بوداروی دل زنجور
 بر آفتاب تو پیداشده شب و بخور
 چنانچه بروی لاله اولوی مشور
 که کرد ماه به شسته از چشمت صفت مور
 خیزد ز من بر تفتن سلسله مشک بار
 زین دوعوی جیش پیم روی هزار
 این لکشته را پیش پریشان از
 ماریه حلقه زد بر طرف لاله زار
 لعل ترا در شکر عقد در آبدار
 زنجیه که بست از شب گردیده خسار
 گردیده و در روزی بر صفحی گلزارش
 پیچیده بر آتش من از دود سیه مارش
 آنده که پدید آید بر آینه زنگارش
 که ننگه خورشید او خجسته نگون سازش
 آن روز که رو آرد بر صبح شسته مانوش
 شمشاد خطی اگل سویت نفوش
 خورشید تاب این آنچرخه هوش
 دودیت که در دل هر سوخته هوش

بر ز لعل تو پنهان بود و رسته و در بر
 رخت گلگی که بود مرغم دل خسته
 ز شکر تو نهان گشته بر کوی مروارید
 ز ماه عارض تو بر زده ستاره خوی
 چون از لعل تو بر خویش بدر می پیچید
 همچو زین نو و چهره صبح ای نگار
 ترک تو که یکس نظر افکند آید پدید
 و شکن لعل خویش با همه آشفته
 تو چو زرد شد پیکر من تا ترا
 جوع ترا در تر بر بر طاس تر
 چون چو شد پنهان لعل شکر بارش
 از ز کس پیش نامی آب نه افشایم
 بر آینه مبین آشفته سیه مورش
 آبی که زخم چون صبح آلوده بخون ببار
 زلفش سیه وی شد خصم شسته عالم
 یکدوره ز بهر او نقصان گشته و بدر
 ایشام بر زلف تو بر نه شده کس
 با قوت باب از دوان در بر آ
 هر دود که خطی تو کشد بر روی ماه

۱
 ۲
 ۳
 ۴
 ۵
 ۶
 ۷
 ۸
 ۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

۱
 ۲
 ۳
 ۴
 ۵
 ۶
 ۷
 ۸
 ۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

نزدیک غفلت و در یک حال گوییم ۵ لفظ حیات پیش تو و در شاهوار
 و همان تنگ تو آنوقت نگی از دهن ۵ وجود من میان تو لاغری آنوقت
 و ازین قبیلست این و بدیت او شاد بعد از او است چلی ۵ پشت خدیو من بزم حیات و
 بعد شوریده او هم صفت حال من است چون عقیقه من سنگ چو سنگ در آرم
 تو بلب چون شکریاب و عقیقه من است تشبیه اشکبار آفتان باشد
 مشکلم خیر را بخیر من میسر بهمان ظاهر نماید که مقصود او تشبیه نیست بلکه چیز
 دیگر است و فی الواقع مطلب تشبیه باشد چنانچه امیر مغری گفته ۵
 اگر نور من روشنی شمع تراست پس کاش تو روش من از تجربه چراست
 اگر شمع تو می مرا چرا باید سوخت و ماه تو می مرا چرا باید کاست
 اگر تو خرمی چرا عدوست نگون و رفتی به چرا عدوست نثار
 روزم بیا چرا اگر تو سیاه خط اشکم عقیق حسد اگر تو عقیق لب

خواجہ سلمان ساوجی

عاشق اگر منم چنانچه دریده پیر من گشته اگر منم پر لاله بود بخون گلشن
 گر سر تو می چراست پایم در گل و لاله تو می بر دل من داغ چراست
 تشبیه تقصیل چنان باشد که در کلام خیر را بخیری تشبیه نمایند و باز از ان
 رجوع نموده مشبه را به مشبه بر حسیچ دهند و تقصیل نهند مثال قوا ۵
 چرخ ماهی و سی تو آرز آنکه نیست این هر دو را دوام قرار
 بلک از است چرخ را تمکین بلک از است ماه را زینب
 شیخ نجم الدین رازی معروف ید اسد قدس سره میفرماید

نزدیک غفلت و در یک حال گوییم ۵ لفظ حیات پیش تو و در شاهوار
 و همان تنگ تو آنوقت نگی از دهن ۵ وجود من میان تو لاغری آنوقت
 و ازین قبیلست این و بدیت او شاد بعد از او است چلی ۵ پشت خدیو من بزم حیات و
 بعد شوریده او هم صفت حال من است چون عقیقه من سنگ چو سنگ در آرم
 تو بلب چون شکریاب و عقیقه من است تشبیه اشکبار آفتان باشد
 مشکلم خیر را بخیر من میسر بهمان ظاهر نماید که مقصود او تشبیه نیست بلکه چیز
 دیگر است و فی الواقع مطلب تشبیه باشد چنانچه امیر مغری گفته ۵
 اگر نور من روشنی شمع تراست پس کاش تو روش من از تجربه چراست
 اگر شمع تو می مرا چرا باید سوخت و ماه تو می مرا چرا باید کاست
 اگر تو خرمی چرا عدوست نگون و رفتی به چرا عدوست نثار
 روزم بیا چرا اگر تو سیاه خط اشکم عقیق حسد اگر تو عقیق لب

نزدیک غفلت و در یک حال گوییم ۵ لفظ حیات پیش تو و در شاهوار
 و همان تنگ تو آنوقت نگی از دهن ۵ وجود من میان تو لاغری آنوقت
 و ازین قبیلست این و بدیت او شاد بعد از او است چلی ۵ پشت خدیو من بزم حیات و
 بعد شوریده او هم صفت حال من است چون عقیقه من سنگ چو سنگ در آرم
 تو بلب چون شکریاب و عقیقه من است تشبیه اشکبار آفتان باشد
 مشکلم خیر را بخیر من میسر بهمان ظاهر نماید که مقصود او تشبیه نیست بلکه چیز
 دیگر است و فی الواقع مطلب تشبیه باشد چنانچه امیر مغری گفته ۵
 اگر نور من روشنی شمع تراست پس کاش تو روش من از تجربه چراست
 اگر شمع تو می مرا چرا باید سوخت و ماه تو می مرا چرا باید کاست
 اگر تو خرمی چرا عدوست نگون و رفتی به چرا عدوست نثار
 روزم بیا چرا اگر تو سیاه خط اشکم عقیق حسد اگر تو عقیق لب

۱۰۰
 این شعر در کمال فصاحت و بلاغت است و در بیان معنی و مقصود بسیار دقیق و صریح است و در بیان معنی و مقصود بسیار دقیق و صریح است

شمع آری چون رخ جدائی دارد	باگریه و سوز آشنائی دارد
سرشته شمع بر سر رشته سن	کان رشته سر بر و شنائی دارد
ز روی باین صنعت است این بهیت	به بحر کفتمانی بدست خان کرم
روان بلرزه در آمد که آنجل چه مرا	که عطا در و یا قوت بخشش کف است
که سخا حسن و خاشاک مایه کف است	که مکتبه باید که در جمیع تشبیهانی که ذکر شد
وجه تشبیه در تشبیه به اصل ظاهر باشد	تا تشبیه پسندیده و توجیه باشد
یعنی تشبیه را تشبیه مانند سازند	مخزن در دست معنی مطبوع شود
زلف پنبیل که اگر عکس کنند	و کلر ایر خسار و پنبیل از زلف تشبیه سازند
این بیت شیخ سعدی شال ایچا	کل سرش جو عارضه نوبان
سنبالش سپهر زلف مجو بان	و اگر تشبیه در کمال حسنین در خود
اقل مرتبه باید که تشبیه وجودی باشد	حاصل در اعیان چنانچه تشبیه وجودی است
صفت چنانست که شاعر اولاً صفت محل	بر شمار و نامیا تفصیل و تفسیر آن
سپارد و این دو قسم بود چلی و خفی	تفسیر چلی آنست که شاعر در مصرعی بایستی
الفاظی گوید که بهیچم تشبیه محتاج	بود در مصرع و بایست دیگر تفسیر او کند
بنگام تفسیر همان الفاظ را باز تکرار نماید	چنانچه او است

غرضی گفته

یابند و یا کشاید یا ستانند یا بد	تا جهان پایی شد شاه رازین و دنگا
انچه بشانند و لایست انچه بد بد خواسته	انچه بد پانی دشمن انچه کشاید حصا

قطعه آخری بعمره

این شعر در کمال فصاحت و بلاغت است و در بیان معنی و مقصود بسیار دقیق و صریح است و در بیان معنی و مقصود بسیار دقیق و صریح است

این شعر در کمال فصاحت و بلاغت است و در بیان معنی و مقصود بسیار دقیق و صریح است و در بیان معنی و مقصود بسیار دقیق و صریح است

که کشاید گاه بند آن نگار سیم بر
انچه کشاید قبا و آنچه بر بند و کمر

بآبادت اندر شهر یاری برقرار و بر دوام
اصل ثابت و مل باقی تحت عالی عنایت

سال فالح و حال زمان و اصل و نسب و سبب
تعالی خورشید فال نیکو حال عالم مال پر

تفسیر حق تعالی است که این مبدء که میثاقینا تفسیر و بیان می دهد وقت تفسیر آن
بهمه آبا و اجداد و اولاد و این قسم در اشعار عبد الواسع حبلی است از انجمه است

هستی آرد و بسته زهر حسن نو پید
طرب طرب و غش غش لب بر کرم شکسته بود

همی را نند و عوارض را بهر بنده تو آسان
درد در یار رخسار او شکر نال و گوهر کمان
چو نخواهد جام و مجلسی چون گدازد و دیدن

روان از شخص فرق از دوش یک زوئی شش
سلی زرکان به بهر استماع تو باشند دایم

و راز دریا و زراز خاک و سیم از سنگ و
نیز فروزنده شب خیز و صانع که العالمین

مخل خرماکرم ابریشم صدف زناشیک
کرچه از خدمت اجسوت غایب محضه

مال شکر بحر غیر خار گل نخل انگبین
عالی از شش چیز شش خیر این بمبید بقصن

شد و بر سر او برو تو ای سه سر

ل. زما و رتب اخلاق و زبان از او بزرگ
نشد و طلب کسوف و ای صنف چین

ششست من نخلخواره چو ابرو و تو از خم
شست چیز شست خیر اندر خم شست

روى من چهاره چو گیسو تو ابرو احسن
امر اگذاشت آن نوشین لب شرین عجب

ن قرار و جان نشاط و دل برادر لب

طبع کام دست جامد روی نگ و چشم

گر بایم گاه نوشدا آخرت فتنه جو
 آنچه بر باد دل از ما آنچه نوشد جام
 که کشاید گاه بند آن کارسیم
 آنچه بکشاید قبا و آنچه بر بند و کمر
خواجہ حافظ شیرازی
 سال فال و حال مال و اصل و نسب
 سال خور و فال نیکو حال سال مال پر
 باد اندر شهر یاری برقرار و بردار
 اصل نبات نسل باقی تحت عانی است
 تفسیر حقیقی است از این کلام
 بهم آری باز یاد و تکرار کند و این قسم در اشعار عبد الواسع جلی است از انجمله است
 همی آرید جو تنه زهر حسن نو پید
 طلب نخل و نخل نخل بر شکر کم و مشک
 همی رانند عواره در بهر بنه نو آس
 و در دریا رخسار و شکر مال و گوهر کار
 چو خواهد جام و مجلس جو کید و میج دیدن
 روان از شخص فرق از دوش رنگ ز روی چشم ز سر و دراز دریا و ز راز خاک و سیم از سنگ و
 صلی از کان به استماع تو باشند و ایم شست چیز و پرونده شست نیز اصنع به العین
 نخل خرا که مراد بر شمع صد و زیاده
 آنچه از خد است بصورت کفایت و خطه
 جان ز مهر و خاطر از این صغیر از شینا
 شد بهر جو سیر و تو ای مه سرش
 شست من منخواره چو ابر و تو از خم
 شست چیز هم شست چیز اندر شمش بکشند
 ن فرار و جان نشاط و دل پرمار و لب
 مال شکر بحر غیر خار گل نخل
 خالی از شش چیز شش خیر این یکم یقین
 دل زیاده و لب اخلاق زبان از آفرین
 شد و طلب کیست و تو ای صنم چین
 روی من بچاره چو کیست و تو ای چین
 نامر آنکه داشت آن نوشین لبشین
 طبع کام دست جام و روی نگ و چشم
 سال فال و حال مال و اصل و نسب
 سال خور و فال نیکو حال سال مال پر
 باد اندر شهر یاری برقرار و بردار
 اصل نبات نسل باقی تحت عانی است
 تفسیر حقیقی است از این کلام
 بهم آری باز یاد و تکرار کند و این قسم در اشعار عبد الواسع جلی است از انجمله است
 همی آرید جو تنه زهر حسن نو پید
 طلب نخل و نخل نخل بر شکر کم و مشک
 همی رانند عواره در بهر بنه نو آس
 و در دریا رخسار و شکر مال و گوهر کار
 چو خواهد جام و مجلس جو کید و میج دیدن
 روان از شخص فرق از دوش رنگ ز روی چشم ز سر و دراز دریا و ز راز خاک و سیم از سنگ و
 صلی از کان به استماع تو باشند و ایم شست چیز و پرونده شست نیز اصنع به العین
 نخل خرا که مراد بر شمع صد و زیاده
 آنچه از خد است بصورت کفایت و خطه
 جان ز مهر و خاطر از این صغیر از شینا
 شد بهر جو سیر و تو ای مه سرش
 شست من منخواره چو ابر و تو از خم
 شست چیز هم شست چیز اندر شمش بکشند
 ن فرار و جان نشاط و دل پرمار و لب

از اطمینان و فرمان
بدراری و صدق و پیش
دل و محبت و احسان
و پادشاهی و پادشاهی

این کلام را در هر روز و هر وقت که بخواهید بخوانید و در هر وقت که بخواهید بخوانید و در هر وقت که بخواهید بخوانید
 این کلام را در هر روز و هر وقت که بخواهید بخوانید و در هر وقت که بخواهید بخوانید و در هر وقت که بخواهید بخوانید
 این کلام را در هر روز و هر وقت که بخواهید بخوانید و در هر وقت که بخواهید بخوانید و در هر وقت که بخواهید بخوانید

فی فی عظم سبایخ خوبی رخ تو گل بود بسبزه نیر آراسته شد

عرفی

زبان مطرب بزم تو زنده دست بهم	که باغ زمانه روم خور و طایر عجم
فی فی عظم که دستهای مطرب	از شادوی بزم بوسه گیرند بزم

حضرت قبله گاهای مد ظله آسمی در صفت شراب فرموده

ز بهر گرمی مجلس می ناب	سر آتش اندر پرده آب
خط گفتم سرور زنده شان	نه برق لامپی بل آفتاب
صفا جوهری بهجت فروز	فروزان آتش اندوه سوز
که از یک جرعه اش عالم شود	رودار پر تو ز نقش دل از دست

سجاد اهل العارف این صفت چنانست که حکم چیز را داند و در صفت آن خود
 نادان خسته اظهار کند که پیش از این چنان چیزهای که مانند او باشد تعداد کند مثال این غرض

تالله یا طیب القاع قلن لنا مجنون گفته
 و در بارش محمد شهری گفته یک لای منکن ام لیک من البشر
 روزگار آشفته یا بر زلف یکا ر من

وزه کثر دانهات یا دل او کار من	شب تیرا دلالت یا حال من یا حال تو
شهد خوشتر یا لب یا لفظ کوهر بار من	وصل تو بجوی تر یا شعرهای نفوس من
بجو تو دلسوز تر یا ناله های ار من	ظلم بیرون تو تر یا گوهر و دندان من
قامت تو راست تر یا سرو یا گهتار من	وعدا تو کوثر تر یا پشت من یا ابرو من
قول تو بی اصل تر یا باد یا بنده ار من	چشم تو خورشید تر یا چرخ یا شمشیر شاه

این کلام را در هر روز و هر وقت که بخواهید بخوانید و در هر وقت که بخواهید بخوانید و در هر وقت که بخواهید بخوانید
 این کلام را در هر روز و هر وقت که بخواهید بخوانید و در هر وقت که بخواهید بخوانید و در هر وقت که بخواهید بخوانید
 این کلام را در هر روز و هر وقت که بخواهید بخوانید و در هر وقت که بخواهید بخوانید و در هر وقت که بخواهید بخوانید

این کلام را در هر روز و هر وقت که بخواهید بخوانید و در هر وقت که بخواهید بخوانید و در هر وقت که بخواهید بخوانید
 این کلام را در هر روز و هر وقت که بخواهید بخوانید و در هر وقت که بخواهید بخوانید و در هر وقت که بخواهید بخوانید
 این کلام را در هر روز و هر وقت که بخواهید بخوانید و در هر وقت که بخواهید بخوانید و در هر وقت که بخواهید بخوانید

مدد حاجی ملقب بفتح زمان
 یا غیب زمین بستنکدیان است
 یا ماهی حسین است که بریل و است
 یا بر سر نیزجی و گمان است
 که در قصه است کی نیمه نان است
 یا بشک سیم پهل شهنشاه جهان است
 یا فضل و مرکب سلطان مان است

مولوی عبدالرحمن اکرامی

یا شمع خمس یا آینه که است این
یا و باد ام سیه یا کر کشن شد است این
آن شکر باشد یا صل است بجوی است
آن بنفشه یا شبیر یا گیسوی بجوی است
یا قدس یا هلال عید یا ابروی است
یا بدشان سامری یا غم و دنجوی است

ما صاحب مفضل این جنعت است و اول معلوم مساق غیره نام کرده یعنی اندک تن معلوم
در مقام اندک غیر معلوم گفته که چون این جنعت کلماتی معین و اعلیٰ و فاضل آید و آید که
در حدیث آمده است که این جنعت را که از اول خواهر و این است انقضی است
مقتضای این است که ما شما را گفته بودیم که این است و این است و این است
این جنعت عبارت از آنست که شک و تردید و یقین و اطمینان و اطمینان و اطمینان

[illegible]

اعندال تجاوزه کند بحدی که ثبوت آن مستبعد یا محال باشد تا ماسع را گمان نشود که آن را
 در آن صفت غیر متناه است و این نیز سه قسم بود اگر آن خدا ممکن است بحسب عقل و عادت
 آنرا تبلیغ گویند چنانچه **ع** اینهم چه باریقت و زی نشسته تنها
 از فکر آن نیاید خوانم بدیده شبها **و** اگر صفت مبالغه کن است از رو
 عقل و محبت بحسب عادت آنرا انواق نامید چنانچه **ع** در رو
 بهر هر چند سجد و بی شرا بم **و** از تو شب نیاید اصلا بدیده و آ
 و اگر مدعا محال باشد عقلا و عا و ما آنرا غلو خوانند چنانچه میر علی **اسد**
 که زبانه بر رخت نشانها پید است **و** توطن بهی که ماه حسن تو رک است
 شش طه تقدیر بر ربوت گل ریخت **و** از غایت نازی نشانها پید است
میر علی اسد
 از زخم سر و زلف عنبر بویت **و** از رده شود بمی گل خود رویت
 ز انگشت نمای هر کسی در کویت **و** ترسم که نشان بماند اندر رویت
و غیرت و صفت است گفته
 ز پیش رویه دارونی قرار سی **و** اگر بر صحنه و صفت او نگار سی
 شود بر حرف از نوک ظلم دور **و** روان گردد بروی صفحه چون نور
 بجوشی که از و نام تاز باند بند **و** بلوح سنگ بگردد شبیه او آرام
و حضرت قبله گاه بی ظلمه السامی و صفت براق و موه
اگر چه نسبت براق غلو نمواند گفت جائش رصفا رخشان تر از موه
دم از زبندی چون کامل جو **و** از مشرق تا به مغرب وادی شمع

چونوریزہ در یک سو دم کند شط	بغرم کرد شی آن کرم ز شکار
گبرو کرد گردون بخوپر کار	خوانا کرده را بشالشیما سے
کہ باید دورہ او انتظار ہے	و حال آنکہ خلاصاں است

عربی شیرازی گفت

دو دمان گل آرشوخی اوستان صل	لو خوشتر از شبنم باشد تو که هست
از ازل تا به ابد و ز ابد آید باز	آن شبنم کیست که در گرم غناش سار نیست
شبنم آسمان نشیند که رحمت به فضل	قطره کشش در مرفتن چکد از پیشانی

وہابی صفت

<p>هر سوخته جانی که به کشید و آید از شکاک خد برینا بستن طشت حاجت بدو ز نهار و قش قطع محت زان کرد و نشو نما زخم شستین</p>	<p>ق</p>	<p>گو فرغ کباب است که با بال و پر آید گر ساعه سینی بیاور حبه آید گر سنگ دلی مانس قطع خبر آید مستمت شده باز خم و گر بر اثر آید</p>
--	----------	---

روزی ابی طیب گفت

عقدت سنایا علیها عدا [] لوتیغی عدا علیها مکتبا
من کتایف الحلاوة شرح المفتاح الثمر العبار فی التمهید فی العباد
الکتمه وارقب بل من الطینده است انچه علامه نقضانی در حاشیه مضافی تذکره کرده و شی
تزو میگوید و انچه کنانی در اشبیه بر سیدم از کیست جواب داده که از او الزامه بفتح ابعین
حاضن تیره و او را موجب خنده ندانسته حیران مانده و در من مکر است و من
اشاره و خود محسوس است از غوا میاید ان بضم عین و او در یافت حاضن ان

۱۰۵
 جو نور بود در یک دم کند شط
 بهرم کرد و شمی آن کرم رفتار
 بود و کرد و گردون میجویر کار
 وانا کرده را بش ایما سر
 که باید دور او انتظار
 و حال آنکه خلا محال است
 عفی شیرازی گفت
 خوشتر شد بیکدیگر که دست
 دودمان سل رشومی او سائل
 آن شبکیه که کرم غناش سار
 از ازل تا به ابد فراید باز
 قطره کشم مفرق چک از میسار
 شبنم آساش نشیند که رحمت به فصل
 و که فی صفت شیر
 بر سوخته جانی که به شیر در آید
 کرم مع کیا است که با بال و پر آید
 از شک که جذب است به طریقت
 گرسا جو پستی بواجر جسم آید
 حاجت بدو زخم ارقهش قطع است
 گرسنگ لی مانس قطع جسم آید
 زان کرد و نشو نما زخم ستین
 و در عینی ابی طیب گفت
 عقدت سنا بها علیها عدا
 کو تبتغی عفا علی لا تمکنا
 من کطائف الاعلام
 شرح المقتار العشر العبار
 حکمت و قریب بل همین اینه است آنچه علامه نقضانی در تفسیر معانی گفته که دوستی
 تری می آید و با خود کنالی داشت و رسیدم از یکست جواب دار که از او آید و بفتح احسن
 حاضران تری می آید و با خود کنالی داشت و رسیدم از یکست جواب دار که از او آید و بفتح احسن
 اشاره خود می کشم از خواجگان این بضم عین و او در یافت حاضرات این

[illegible]

دست نرود
ای غالی بر من
مرا دازان ذات
حق است یعنی حق
حق بر خود او نیست
و بانی هر چه گویم
رواست ۱۲
بای در حصول ا
دینی و دنیوی
حاجت ر جوع
سجباب باری
نازدی ۱۳
چهار
تصویر
نقش
درین
کتاب
احا از باب
اعلی بود
ارقی مع نمودن
درین مبین
لفظها اجاب
باقابل

در بیان این که باها تعلیق دارد فی تعین انعمادی وجدان سامع
 هر یکی را بهر کدام که شعلین است بنابر نسبتها باز خواهد بست این صنعت بر دو قسم بود
 قسم اول نشر بر ترتیب است باشد اول اول دوم بدوم علی هذا القیاس مثال عرضی
 تا بگوید مثل جعد و تاشن مکرر قسم گستر
 در مشام غالبه است در دهانم اخیر
 در دو دستم عین است در کنارم لاله

در بیان این که باها تعلیق دارد فی تعین انعمادی وجدان سامع
 هر یکی را بهر کدام که شعلین است بنابر نسبتها باز خواهد بست این صنعت بر دو قسم بود
 قسم اول نشر بر ترتیب است باشد اول اول دوم بدوم علی هذا القیاس مثال عرضی
 تا بگوید مثل جعد و تاشن مکرر قسم گستر
 در مشام غالبه است در دهانم اخیر
 در دو دستم عین است در کنارم لاله

عبدالواسع جلی گفته
 از برای تهنیت ایندوایم شست چهر
 شهنشاه شست از نور و احرار قدیر
 ز عشق تست چو زلف میان عدو
 قدم دو تا و میان لاله و شرم ممد و

اوستاد خود و سی
 بر روز نبرد آن یل ارجسند
 برید و دید و شکست به بست
 فرورفت و بر رفت روز نبرد
 قسطنطنیه از لطف و انعام نشر بر ترتیب است باشد اول اول دوم بدوم علی هذا القیاس مثال عرضی
 ترتیب شکر بر عکس ترتیب است باشد و آنرا معکوس لترتیب گویند چنانچه بیت حضرت

قبله گاهی سلمه الله تعالی در بهار
 منزه جلوه های چشم و رخسار
 مختلط و در هم باشد و آنرا مختلف ترتیب نامند چنانچه
 در باغ شدند از قد و رخ زلف تو نابا

گل و ترنس بهم بر اهل اجبار
 نوع و دوم آنکه ترتیب نشر
 گل و ترنس بهم بر اهل اجبار
 نوع و دوم آنکه ترتیب نشر

در بیان این که باها تعلیق دارد فی تعین انعمادی وجدان سامع
 هر یکی را بهر کدام که شعلین است بنابر نسبتها باز خواهد بست این صنعت بر دو قسم بود
 قسم اول نشر بر ترتیب است باشد اول اول دوم بدوم علی هذا القیاس مثال عرضی
 تا بگوید مثل جعد و تاشن مکرر قسم گستر
 در مشام غالبه است در دهانم اخیر
 در دو دستم عین است در کنارم لاله

کلام در بیان صفت چنان باشد که شاعری است
 کلام بار و مثال فی التمثیل لو کان فی الاله الا الله نفس درباری
 ان بادیه که منزل جانان است
 نزول من کسی به از بسا نیست
 زیرا که بود مراد جانم آخبا
 هر جا که بود مراد بهتر است
 القول لموجب عبارت از است که لفظی کلام محضی است از احل کند بر حلا
 هر دو مشروط با آنکه لفظ نه کو یا حال آن معنی داشته باشد مثال در ماضی این
 قلت تقلت اذا انتیت مسارا
 قال تقلت کاهل بالک یادی
 گویند وقتی منجهو خلیفه بر اسمعی که از رضا مرشد است غضب کرد و گفت
 محن ترک ک علی الاکدهم اسمعی بی تحاشی جواب گفت مثل اکامیر که کعبه
 الاکدهم و الاکدهم خلیفه فرمود انما من الحدید و در جواب گفت الحدید الحدید
 مراد خلیفه از او هم بخیر بوده است و اسمعی بخلاف آن سپ خواسته و شبهت ابقرنه آورد
 تا بنا از حدید خلیفه آه می آید و اسمعی بر جلدی سپ فرود آورده در بار سیلی می زند
 گستاخب اینجا می آید دیگر که خواهم بقیین
 گفته که خواهی و بقیین مشیم خود برین
 سیاق الا عدا و این صفت چنانست که شاعر کلماتی چیزی خیزد که هر یک از آنها
 بغض نفس بخش معنی داشته باشد بر یک نسق بیاد و چنانچه این بیت مذکور
 جای از نذا و حیمه کانجا رسد دیو
 جای برد او لشکر کا بنجا بخرد مار
 قلم و تیغ ز دست تو بنار و
 دین دولت ز تو گردن بفرار و
 مصراع آخر این غزل بر خسر و دلموی شامل اینجا است پس با دو لاجواب فتاده غزل
 مطر با سوی چرخ رفت کل منک تو کو
 صوت تو بر لب تو لغیمه تو چنگ تو کو

[illegible]

آب تو آب تو خشتی تو رنگ تو کو
مکر تو بحر تو افسون تو نیزنگ تو کو
ملک تو کشو تو ماه تو اوزنگ تو کو

که در درون پای و بلند پای گرد
کاتب اشعار خیر الصفات مختلفه
ایضا النور ان الرسل الکفا و المشر او
کان من مکان ادب معدن کرم
بشیر ماه نامی بقدر چهره و روانی
اوشاد عبد الواسع جبل رفیعیده

[illegible][illegible]

کجایه جو تو سر و جان نازک نو
 نباشد چون لب اندام و گیسو خست
 ندیدم چون توئی از شکل نادر شوخی خست
 تن روی خط و خود برود و لب لطفست
 مشغول میان جور و شوم و رعنائی و بد خو
 شیم و سحر پنداری شوقی اغم بودنی تو
 برو اندیشه مهر و فراق و آرزو تو
خواجه سلمان ساوچی
 قرار خیم خواب چشمه شمع عقل عقل
 بهار و سبزه و صبح و شب و کوه و شهر
 شکر و زهر و دمی در کار و در وجه شکر
 سمن بای که ساسی دل را می و این کو
 روان ترین خرد در سخن لب نفس بر
 گل انگشتری از خرامه اگر درون از زجا
 شاعر در هریتی مثل آرد
نشد تاب مهر مهره مار
 که تا دانه نیفشانی زروید
 آری کز کار شود مرد در سندان
 کوزه هر چند پیر آست ولی خشکست

شکر گفتار و شیرین کار و گل خنار و پیر
 شکر شیرین گل گفتار و شب شکر و صبح
 برون ناز و درون جنک و دل شک و بیهوش
 همه مهر شب روز و گل سر و می و شکر
 جگر خوار و دل زار و جفا کار و بستم گستر
 نفس و نس حجب بالمش خست یا لین بین
 شخصتم تاب رویم آب چشمه خواب و جگر
 بچشم غمزه و خسار و ابر و سبزه و لبر
 عذار و خط و خسار و لب دندان گفتار
 نباشد بال لب لفظ و جمال خال او مارا
 سر زلفش رخ خوب خط و لب لب لبش
 نباشد خالی از فکر و خیال ذکر نام او
 بوی گزین و فوج و توئی روید و تا بد
 ارسال لعل چنانست که
نشد تاب خصم آتش
 بزرگی بایست بخشد که
 نادیده روزگارم از ان سندان نیم
 و صعل چند آنکه میسر دم اندر طلبست
 سرخی رو بودم از اثری آتش دل

[illegible]

این بیت در وصف کمال است
 که با خط است و در کمال
 این بیت در وصف کمال است
 که با خط است و در کمال
 این بیت در وصف کمال است
 که با خط است و در کمال

ما با بستش بنا گوش و بر سنبیل سید	آقا بستش رخ و بالاس سر و جویا
نیستی یوانه بر آتش چرا غلطی ستی	نیستی دانه گرد شمع چون لمان گئی
اگر نه اید و ستی کلاگون چیست	در سر و نه قدرت خوش نمودن چیست

از خان خانان

ایدوست نه دشمنی ل ازاری چیست	خوئی تو نه دهرست ننگاری چیست
چشم تو بخت است در خواب چهرت	بخت تو نه چشم است بیداری چیست

المعنی کلام موزونیت که دلالت کند بر این مریا که بر سی یاز یا ده ازان بطریق طبیب
 تشبیه یا حساب حمل یا جوهری یکدیگر را خط آنکه در هر لباس که باشد طبع سلیم از قبول آن ایام تا
 و از اطویل الفاظ خوش خالی بود ظاهر است که قید اسم چیست اغلب و اکثر است الاروا
 بور که استخراج معانی نباشد و بسبب عدم اشتراط معانی نظم آنست که شاید از کلام غیر منظوم
 اسمی را ده کند و معتبرند در باب این فن حروف مکتوبه است که موقوف انداز عایت مد و
 قصه و تشدید تخفیف لازم میداند چون مجر حصول حروف با ترتیب اسم و مین تقسیم بهم
 انتقال میکند عایت حرکات و سکات نیز اعتبار نمی نمایند و معاد و قسم بود اول آنکه
 اشارت باسم باشد از بیت سوای استخراج اسم معنی لطیف نیز مستفاد شود و این حسن
 طریقت چنانچه مولا ناشرف الدین علی نیردی فرموده در اسم اسحاق **ع**
 احسان بی پایان خود گرد بر عافیت **ع**
 و لغیره باسم احسام **ع**
 عاقل شده است همچون مجنون که عاقل **ع**
 مسک از است بودن از شدن **ع**
 سمرخ را همچون که روان الطاف **ع**
 از حسن سیدی تواری نازنین کشیده **ع**
 باسم **ع**
 و رخی قلب بود ناز کرم بر سر او **ع**

این بیت در وصف کمال است
 که با خط است و در کمال
 این بیت در وصف کمال است
 که با خط است و در کمال
 این بیت در وصف کمال است
 که با خط است و در کمال
 این بیت در وصف کمال است
 که با خط است و در کمال

این بیت در وصف کمال است
 که با خط است و در کمال
 این بیت در وصف کمال است
 که با خط است و در کمال
 این بیت در وصف کمال است
 که با خط است و در کمال

قسم دوم آنکه از بیت حماسی آخر معنی دیگر حاصل نشود فقط با سطر اشاره باشد که
شهاب آه دل بین خود ریخته است نام آن سطر و ماه رو باشد

باب سیم طیب

نام یازده حرف و آن فی رنج
از حدیثات اخیر است که باشاری از لفظ پاری تازی اراده کند و بای تازی پاری
و اند چنانچه از این بیات هم مخلص اراده فرمود نامت من که هست همچون زر زینا
گردید مالی زر و بخت ورنه و او
بس بر سر در و مفر این و بجا و
شمشیر زبان و آن گوید رسته می
مفر زبان تازی مخ باشد و در اصل

گویند این مخلص است نیز و می منقول از قریه است و تعلیم لغت پوشیده گردانست بر خاطر
خجسته و غیره و شیاطین صرافان نمی خفتی نماد که اگر تجربه قواعد می شود و بیوه اهل که در علم معاصر
پیداخته شود و کلام بطول می انجامد و این مختصر آن نمی نماید آیه بیانی که در سلسله
و در آن تصنیف شده و رسته چون گفته اند و در تعلیف لغت و در ازاد اللفظ کلامی است
موزون که دلالت کند بر ذات شی از اشیا که خواص و لوازم آن شی مشروط به آنکه مجموع
مخصوص باشد بان است و در غیر آن یافته نشود هر چند به یک از آنها و غیره موجود باشد به
طایفه که درین مقیده طبع بلام استمال کنان کل مدبر ذات و مجمل آن قسم را حیستان

امثال بدراجایی گفته در حقیقت

چون است آن که برین شش پخته با بر
از عین پوشد نگار که با پیر
و شاد بزرگ با ام شایخ غفران عمر
چون است آن که برین شش پخته با بر
از عین پوشد نگار که با پیر
و شاد بزرگ با ام شایخ غفران عمر

در این کتاب از حدیثات اخیر است که باشاری از لفظ پاری تازی اراده کند و بای تازی پاری و اند چنانچه از این بیات هم مخلص اراده فرمود نامت من که هست همچون زر زینا گردید مالی زر و بخت ورنه و او بس بر سر در و مفر این و بجا و شمشیر زبان و آن گوید رسته می مفر زبان تازی مخ باشد و در اصل گویند این مخلص است نیز و می منقول از قریه است و تعلیم لغت پوشیده گردانست بر خاطر خجسته و غیره و شیاطین صرافان نمی خفتی نماد که اگر تجربه قواعد می شود و بیوه اهل که در علم معاصر پیداخته شود و کلام بطول می انجامد و این مختصر آن نمی نماید آیه بیانی که در سلسله و در آن تصنیف شده و رسته چون گفته اند و در تعلیف لغت و در ازاد اللفظ کلامی است موزون که دلالت کند بر ذات شی از اشیا که خواص و لوازم آن شی مشروط به آنکه مجموع مخصوص باشد بان است و در غیر آن یافته نشود هر چند به یک از آنها و غیره موجود باشد به طایفه که درین مقیده طبع بلام استمال کنان کل مدبر ذات و مجمل آن قسم را حیستان

در این کتاب از حدیثات اخیر است که باشاری از لفظ پاری تازی اراده کند و بای تازی پاری و اند چنانچه از این بیات هم مخلص اراده فرمود نامت من که هست همچون زر زینا گردید مالی زر و بخت ورنه و او بس بر سر در و مفر این و بجا و شمشیر زبان و آن گوید رسته می مفر زبان تازی مخ باشد و در اصل گویند این مخلص است نیز و می منقول از قریه است و تعلیم لغت پوشیده گردانست بر خاطر خجسته و غیره و شیاطین صرافان نمی خفتی نماد که اگر تجربه قواعد می شود و بیوه اهل که در علم معاصر پیداخته شود و کلام بطول می انجامد و این مختصر آن نمی نماید آیه بیانی که در سلسله و در آن تصنیف شده و رسته چون گفته اند و در تعلیف لغت و در ازاد اللفظ کلامی است موزون که دلالت کند بر ذات شی از اشیا که خواص و لوازم آن شی مشروط به آنکه مجموع مخصوص باشد بان است و در غیر آن یافته نشود هر چند به یک از آنها و غیره موجود باشد به طایفه که درین مقیده طبع بلام استمال کنان کل مدبر ذات و مجمل آن قسم را حیستان

دارد و بی چون و بین بان تنگ
و از قسمة مدیج لغز است آنچه از زبان مقصود بر موز گفته شود مانند این باغی که بهشت است
من خود کج و راستان من است
پشت از بی خدمت چو کنم خم که و نه
و تواند بود که آن ذات که از لغز اراده کرده شد اسمی باشد از اسماء چنانچه مولوی
عبدالرحمان جامی فرموده از تسمی بطریق لغز چیست آن نام مرکب از سه حرف
کزد و گوهر یکی راز یو را است
حرف اول نازک ما را کلامه
حرف آخر یار ما را افسه است
و انشال به با و سطر بهر است
چه بعد تا و یا حرفی دیگر غیر قاف و دو گوهر
که عبارت از دو نقطه است ندارد و این قطعه از بیست که مدلول و اسم است از قبیل معانی
و از بیست که دلالت و بذکر احوال و صاف است داخل لغز است نملک و فی
بیان لغز و معانی است که در معنی لازم است که مدلول او مطیع نظر ناظم اسمی باشد از اسماء
در لغز این شرط نیست در اینجا واجب که دلالت او بر مقصود و بذکر علامات و صفات
باشد و این در معانی لازم نیست بعضی بر آنند که فرق میان معانی لغز است که در معانی انتقادی
و اسم است و در تفسیری فاما این قول ضعیف است بلکه روا بود که از لغز نیز اسمی اراده کنند که علامه
ضفایک چنانچه دریافت شد و طوطا گفته که لغز چون معانی است الا آنکه این ابطون و ال
گویند اجمع و التفریق البقیه این جنس بر بیست قسم بود که منشآت اجمع و این جنس
باشد که معنای چند را در یک صفت جمع کند مثال اجمع از قرآن مجید
المال والبون نیت المحبوا الله
برگرد و من بجای لبها و من اریان

در باب لغز و معانی
و از قسمة مدیج لغز است
من خود کج و راستان من است
پشت از بی خدمت چو کنم خم که و نه
و تواند بود که آن ذات که از لغز اراده کرده شد اسمی باشد از اسماء چنانچه مولوی
عبدالرحمان جامی فرموده از تسمی بطریق لغز چیست آن نام مرکب از سه حرف
کزد و گوهر یکی راز یو را است
حرف اول نازک ما را کلامه
حرف آخر یار ما را افسه است
و انشال به با و سطر بهر است
چه بعد تا و یا حرفی دیگر غیر قاف و دو گوهر
که عبارت از دو نقطه است ندارد و این قطعه از بیست که مدلول و اسم است از قبیل معانی
و از بیست که دلالت و بذکر احوال و صاف است داخل لغز است نملک و فی
بیان لغز و معانی است که در معنی لازم است که مدلول او مطیع نظر ناظم اسمی باشد از اسماء
در لغز این شرط نیست در اینجا واجب که دلالت او بر مقصود و بذکر علامات و صفات
باشد و این در معانی لازم نیست بعضی بر آنند که فرق میان معانی لغز است که در معانی انتقادی
و اسم است و در تفسیری فاما این قول ضعیف است بلکه روا بود که از لغز نیز اسمی اراده کنند که علامه
ضفایک چنانچه دریافت شد و طوطا گفته که لغز چون معانی است الا آنکه این ابطون و ال
گویند اجمع و التفریق البقیه این جنس بر بیست قسم بود که منشآت اجمع و این جنس
باشد که معنای چند را در یک صفت جمع کند مثال اجمع از قرآن مجید
المال والبون نیت المحبوا الله
برگرد و من بجای لبها و من اریان

باز در این باب
و از قسمة مدیج لغز است
من خود کج و راستان من است
پشت از بی خدمت چو کنم خم که و نه
و تواند بود که آن ذات که از لغز اراده کرده شد اسمی باشد از اسماء چنانچه مولوی
عبدالرحمان جامی فرموده از تسمی بطریق لغز چیست آن نام مرکب از سه حرف
کزد و گوهر یکی راز یو را است
حرف اول نازک ما را کلامه
حرف آخر یار ما را افسه است
و انشال به با و سطر بهر است
چه بعد تا و یا حرفی دیگر غیر قاف و دو گوهر
که عبارت از دو نقطه است ندارد و این قطعه از بیست که مدلول و اسم است از قبیل معانی
و از بیست که دلالت و بذکر احوال و صاف است داخل لغز است نملک و فی
بیان لغز و معانی است که در معنی لازم است که مدلول او مطیع نظر ناظم اسمی باشد از اسماء
در لغز این شرط نیست در اینجا واجب که دلالت او بر مقصود و بذکر علامات و صفات
باشد و این در معانی لازم نیست بعضی بر آنند که فرق میان معانی لغز است که در معانی انتقادی
و اسم است و در تفسیری فاما این قول ضعیف است بلکه روا بود که از لغز نیز اسمی اراده کنند که علامه
ضفایک چنانچه دریافت شد و طوطا گفته که لغز چون معانی است الا آنکه این ابطون و ال
گویند اجمع و التفریق البقیه این جنس بر بیست قسم بود که منشآت اجمع و این جنس
باشد که معنای چند را در یک صفت جمع کند مثال اجمع از قرآن مجید
المال والبون نیت المحبوا الله
برگرد و من بجای لبها و من اریان

شهرت مال و جاه آفت و ان	لاجرم سچو شست قرار
شرف الدین سفرو را ترکست بند	فقد و کینج حمل راحت و ان

که در اکثر آن عایت این صنعت است از انجات	عند لب و طوطی و طاووس نر
با و در باغ ها و در جلوه گر	گوشتوار و یار و طوق و کمر
کرده از لعل سمنندش خسروان	چو شستن و خود و فراگند و سپهر
پایه پاره بر تن به خواه او	گزر و خشت ناخ و تیر و تبر
کارگر بر تارک خصمان او	بابل و قمری و کبک و فاخته
رود با و بر بستانش ساخته	

اگر شوق عبا است شاعر و چیز را از یکدیگر جدا کرده و هر کدام را بوجه دیگر شرح داده
 علی آنکه بیان ایشان جمع کرده باشد مثال ماه تمام چون رخ زیبات کی بود

مه را کجاست نگرش پرخسار	گفتن خطاست ناف تراناف خطا
نی نی کجاست ناف تو و نافه تار	خواجوی کرمانی در شکوهای بیون گفته
نگویم که ماهی که ماه سپهر	بکا پذیر مهر تو فارغ ز محسر
نه سرورانی که سرور و ان	سر با این است و تو عین روان

خواجہ سلمان

نه چون نورایت بود آفتاب	که این از خطا آمد این از صواب
طویرن بود چو طور عالمان و زکا	طویرن باشند نیاز و طویران ایشان
کی بود مانند او سر و سر	ز آنکه گل خسار و خوش قمار است
الغرض و این صنعت چنان بود که شاعر در مصرعی بایستی چیزی چند را یاد کند	

چون در این شعر از خطا و صواب و طویران و طویرن و عالمان و زکا و سر و سر و غرض و این صنعت چنان بود که شاعر در مصرعی بایستی چیزی چند را یاد کند

در این شعر از خطا و صواب و طویران و طویرن و عالمان و زکا و سر و سر و غرض و این صنعت چنان بود که شاعر در مصرعی بایستی چیزی چند را یاد کند

اناسل بند بر سر زلف کثرت نهاده	بندی نهاده بر دل من تیر استخوان
بند تو از غیوم و عیال است شکوای نه	بند من از این من زنجیر تاب دار
خواجیه سلیمان ساوچی این پسر نه حال را درین یک بیت جمع ساخته	
کاف کف گنبد تست فی فی مسکن کلان	کاف بار جوی دهنو بدی هزار کان

[illegible]

[illegible]

۱۲
کتابخانه عمومی و موزه ملی ایران

<p>دو بیت پاریست بندی کردست چه پدید و چه نهان بند تو بر پاو بند بند است لبر جان</p>	<p>قابل از مدوح بخیری خواهد و این مطلب بایه نوعی ادا کند که موجب حجت و سرت مدوح گرد و در شریک احترام و تعظیم نگار دارد و در خوشی الفاظ و نفحات معانی و تفسیر و گوشتناید</p>	<p>مثال قوامی مطهری گفته که چه چشم می گذارد و چه بهر سوار از بهان من و زمانه غیبا تر</p>	<p>دو شیه کان فکر مرا تنگ در کنار غیر از تو خاطر طبی توانم را اختیار نه من غریب و شاه جهان غریب فوال تف تو کیست آنکز شن مال مال مال</p>	<p>که طلب کفش از و مفهوم میگرد وی مستعان جز و لغام روزگار بیتی و شعر گفته شد از وی اختصا پس ضرب کف است آن مال در جهان</p>	<p>معنی این و خواه نهان خواه آشکار چون در ضرب شد شوالین کا چون</p>	<p>رشد و طوطا گفته که بن شیخ شعری اندیدم که این بهر حال اجماع بود مگر این و بیت پاریست</p>	<p>بندی کردست چه پدید و چه نهان بند تو بر پاو بند بند است لبر جان</p>
---	---	--	---	---	--	--	---

[illegible]

از تو رواندارم تو بهر وادار
نقلست که قوی افضل لدین حکیم
خاقانی این بیت بخاکان آید منوچهر فرستاد
باو شافی که در بریس گیرم
چون خاکان مطالعه فرمود غرض شد جنت

چرا این برود و نخواست مگر قصه‌ی درعت مشاهده نمود چون این خبر حکیم خاقانی رسید
بالا بر کند پیش خاقان سزا که گناه از من نیست تقصیر از نگین است که باوشانی یاوشانی
ساخته نه وجه دریافت باوشا و ملطفت نمود از انعامها فرمود نقل کنند که شی حال از
محمد خواجہ سلطان ساجی تا ویری در خدمت سلطان و پس بود چون نصیحت یافت روانه به نزد
خود شد و فراموشی حکیم سلطان شمع با لکن را با خواجہ تمام برود و شب بخانه خواجہ گذشت صبح که
فرارش لکن طلب داشت خواجہ این بیت سلطان فرستاد شمع خود سوخت شب بهین لکن برود

عنوانیت سلطان سید حسن دیو

از طلب منع فرمود اسحق الموجه این صنعت است که استغناء نمائند و آن چنین
که مایع مدوح را بجهی بشناید که مستقر مایع دیگر او باشد و غشی دیگر از صفات حمید
یا کدوده آید تا مایع را بدو وجه حاصل گردد چنانچه درین بیت

مخند کوشش تو پرا عهد | اگر کند بخشش تو بر دست

بہارِ دہلی و حیدر آباد و آگرہ و سوات و خیبر و

آنچه برسد بگوید بر جان خشم

2

کجا و صفی جا و خباے تو اثم | کہ در جاہ از اضا و خود ہم گذشتہ
 لا احقہ شین نیست می آماج نگراں کما استماع خاصہ است این ز غمر میسم

۱۲۴۹

یافتن شود مثال رعی ابو طیفه
اعدد جماعه الله الذنوب

۱۳۰۰
 ۱۳۰۱
 ۱۳۰۲
 ۱۳۰۳
 ۱۳۰۴
 ۱۳۰۵
 ۱۳۰۶
 ۱۳۰۷
 ۱۳۰۸
 ۱۳۰۹
 ۱۳۱۰
 ۱۳۱۱
 ۱۳۱۲
 ۱۳۱۳
 ۱۳۱۴
 ۱۳۱۵
 ۱۳۱۶
 ۱۳۱۷
 ۱۳۱۸
 ۱۳۱۹
 ۱۳۲۰
 ۱۳۲۱
 ۱۳۲۲
 ۱۳۲۳
 ۱۳۲۴
 ۱۳۲۵
 ۱۳۲۶
 ۱۳۲۷
 ۱۳۲۸
 ۱۳۲۹
 ۱۳۳۰
 ۱۳۳۱
 ۱۳۳۲
 ۱۳۳۳
 ۱۳۳۴
 ۱۳۳۵
 ۱۳۳۶
 ۱۳۳۷
 ۱۳۳۸
 ۱۳۳۹
 ۱۳۴۰
 ۱۳۴۱
 ۱۳۴۲
 ۱۳۴۳
 ۱۳۴۴
 ۱۳۴۵
 ۱۳۴۶
 ۱۳۴۷
 ۱۳۴۸
 ۱۳۴۹
 ۱۳۵۰
 ۱۳۵۱
 ۱۳۵۲
 ۱۳۵۳
 ۱۳۵۴
 ۱۳۵۵
 ۱۳۵۶
 ۱۳۵۷
 ۱۳۵۸
 ۱۳۵۹
 ۱۳۶۰
 ۱۳۶۱
 ۱۳۶۲
 ۱۳۶۳
 ۱۳۶۴
 ۱۳۶۵
 ۱۳۶۶
 ۱۳۶۷
 ۱۳۶۸
 ۱۳۶۹
 ۱۳۷۰
 ۱۳۷۱
 ۱۳۷۲
 ۱۳۷۳
 ۱۳۷۴
 ۱۳۷۵
 ۱۳۷۶
 ۱۳۷۷
 ۱۳۷۸
 ۱۳۷۹
 ۱۳۸۰
 ۱۳۸۱
 ۱۳۸۲
 ۱۳۸۳
 ۱۳۸۴
 ۱۳۸۵
 ۱۳۸۶
 ۱۳۸۷
 ۱۳۸۸
 ۱۳۸۹
 ۱۳۹۰
 ۱۳۹۱
 ۱۳۹۲
 ۱۳۹۳
 ۱۳۹۴
 ۱۳۹۵
 ۱۳۹۶
 ۱۳۹۷
 ۱۳۹۸
 ۱۳۹۹
 ۱۴۰۰
 ۱۴۰۱
 ۱۴۰۲
 ۱۴۰۳
 ۱۴۰۴
 ۱۴۰۵
 ۱۴۰۶
 ۱۴۰۷
 ۱۴۰۸
 ۱۴۰۹
 ۱۴۱۰
 ۱۴۱۱
 ۱۴۱۲
 ۱۴۱۳
 ۱۴۱۴
 ۱۴۱۵
 ۱۴۱۶
 ۱۴۱۷
 ۱۴۱۸
 ۱۴۱۹
 ۱۴۲۰
 ۱۴۲۱
 ۱۴۲۲
 ۱۴۲۳
 ۱۴۲۴
 ۱۴۲۵
 ۱۴۲۶
 ۱۴۲۷
 ۱۴۲۸
 ۱۴۲۹
 ۱۴۳۰
 ۱۴۳۱
 ۱۴۳۲
 ۱۴۳۳
 ۱۴۳۴
 ۱۴۳۵
 ۱۴۳۶
 ۱۴۳۷
 ۱۴۳۸
 ۱۴۳۹
 ۱۴۴۰
 ۱۴۴۱
 ۱۴۴۲
 ۱۴۴۳
 ۱۴۴۴
 ۱۴۴۵
 ۱۴۴۶
 ۱۴۴۷
 ۱۴۴۸
 ۱۴۴۹
 ۱۴۵۰
 ۱۴۵۱
 ۱۴۵۲
 ۱۴۵۳
 ۱۴۵۴
 ۱۴۵۵
 ۱۴۵۶
 ۱۴۵۷
 ۱۴۵۸
 ۱۴۵۹
 ۱۴۶۰
 ۱۴۶۱
 ۱۴۶۲
 ۱۴۶۳
 ۱۴۶۴
 ۱۴۶۵
 ۱۴۶۶
 ۱۴۶۷
 ۱۴۶۸
 ۱۴۶۹
 ۱۴۷۰
 ۱۴۷۱
 ۱۴۷۲
 ۱۴۷۳
 ۱۴۷۴
 ۱۴۷۵
 ۱۴۷۶
 ۱۴۷۷
 ۱۴۷۸
 ۱۴۷۹
 ۱۴۸۰
 ۱۴۸۱
 ۱۴۸۲
 ۱۴۸۳
 ۱۴۸۴
 ۱۴۸۵
 ۱۴۸۶
 ۱۴۸۷
 ۱۴۸۸
 ۱۴۸۹
 ۱۴۹۰
 ۱۴۹۱
 ۱۴۹۲
 ۱۴۹۳
 ۱۴۹۴
 ۱۴۹۵
 ۱۴۹۶
 ۱۴۹۷
 ۱۴۹۸
 ۱۴۹۹
 ۱۵۰۰
 ۱۵۰۱
 ۱۵۰۲
 ۱۵۰۳
 ۱۵۰۴
 ۱۵۰۵
 ۱۵۰۶
 ۱۵۰۷
 ۱۵۰۸
 ۱۵۰۹
 ۱۵۱۰
 ۱۵۱۱
 ۱۵۱۲
 ۱۵۱۳
 ۱۵۱۴
 ۱۵۱۵
 ۱۵۱۶
 ۱۵۱۷
 ۱۵۱۸
 ۱۵۱۹
 ۱۵۲۰
 ۱۵۲۱
 ۱۵۲۲
 ۱۵۲۳
 ۱۵۲۴
 ۱۵۲۵
 ۱۵۲۶
 ۱۵۲۷
 ۱۵۲۸
 ۱۵۲۹
 ۱۵۳۰
 ۱۵۳۱
 ۱۵۳۲
 ۱۵۳۳
 ۱۵۳۴
 ۱۵۳۵
 ۱۵۳۶
 ۱۵۳۷
 ۱۵۳۸
 ۱۵۳۹
 ۱۵۴۰
 ۱۵۴۱
 ۱۵۴۲
 ۱۵۴۳
 ۱۵۴۴
 ۱۵۴۵
 ۱۵۴۶
 ۱۵۴۷
 ۱۵۴۸
 ۱۵۴۹
 ۱۵۵۰
 ۱۵۵۱
 ۱۵۵۲
 ۱۵۵۳
 ۱۵۵۴
 ۱۵۵۵
 ۱۵۵۶
 ۱۵۵۷
 ۱۵۵۸
 ۱۵۵۹
 ۱۵۶۰
 ۱۵۶۱
 ۱۵۶۲
 ۱۵۶۳
 ۱۵۶۴
 ۱۵۶۵
 ۱۵۶۶
 ۱۵۶۷
 ۱۵۶۸
 ۱۵۶۹
 ۱۵۷۰
 ۱۵۷۱
 ۱۵۷۲
 ۱۵۷۳
 ۱۵۷۴
 ۱۵۷۵
 ۱۵۷۶
 ۱۵۷۷
 ۱۵۷۸
 ۱۵۷۹
 ۱۵۸۰
 ۱۵۸۱
 ۱۵۸۲
 ۱۵۸۳
 ۱۵۸۴
 ۱۵۸۵
 ۱۵۸۶
 ۱۵۸۷
 ۱۵۸۸
 ۱۵۸۹
 ۱۵۹۰
 ۱۵۹۱
 ۱۵۹۲
 ۱۵۹۳
 ۱۵۹۴
 ۱۵۹۵
 ۱۵۹۶
 ۱۵۹۷
 ۱۵۹۸
 ۱۵۹۹
 ۱۶۰۰
 ۱۶۰۱
 ۱۶۰۲
 ۱۶۰۳
 ۱۶۰۴
 ۱۶۰۵
 ۱۶۰۶
 ۱۶۰۷
 ۱۶۰۸
 ۱۶۰۹
 ۱۶۱۰
 ۱۶۱۱
 ۱۶۱۲
 ۱۶۱۳
 ۱۶۱۴

خزمره دلاکه و اشیر اند میان
عزالت زمان مدده فی فعاله
فیضیه صدر الدهر فیض فیضیه
الفضل یزاد به الجده
و مراد حد باشد خانیجه

محمد بن علی بن شمس و طوطا نقاش
و لکن زمانی که این شیخ در سجده
و طوطا ایستاد و این شیخ در سجده
آنچنان باشد که کلام بطریق نازل گشت
مردم شمس بن نوشتند و نقاش
و این بیت اگر چه بطریق نازل و است

لیکن بر اجابت چه مردمی که غسل بسیار نمودن می زیاده است نقص است اند
حسن بصری ضعیف است تعالی عنه که پیرانی بخیر است حضرت سالت پناه افضل اشخاص است
اکل انجیاس امره التماس نمود که از خدا خواه نام بهشت عطا فرماید آنحضرت فرمودند که پیرانی
بهشت در آیه عجز و لول و از رده خاطر گرفت که نیست تا آن حضرت با صواب فرمود
که خبر کند او را که پیرانی بهشت در آید در حالیکه پیر باشد زیرا که خدای عزوجل فرموده که در حال
که زمانه بهشت را در عالم پیران جوان خواهد ساخت ایضا از انس بن مالک نقلی است
عن فضل کند که مدتی از حضرت خاتم النبیین علیه السلام رحم الراحمین خلافت که او
سوار شدند آنسرو فرمودند که اگر آنچه شتر سوار کنم آن مرد معروض داشت که با رسول الله
چه که شتر را آن حضرت جواب فرمودند که هیچ شتر نیست که پیشتر نبود التعلیمه تقدیر بلاغ
بمعظم الفضل هیچ تقدیر میسر بر امام گفته یعنی آوردن شیخ اول اصحاب است این صفت بسیار
که کاتب یا شاعر و شاعر کلام اشاره نماید بقصه یا شعر مشهوری مستشال
اشاره بقصه باشد این خبر و دلیلی فرموده در عشقیه در مقامی که خضر خانرا استیبه
کرده اند از زمان ذوالرانی فرماید

عالم
فصل فوده و ا
از کی میگردان
معلوم نیست که
الهی و دیوان آن
در آن خلقت آن
فصل عالم
دیوان صنعت
محققین این
فصل صنعت
نوع و اقسام
صنعت و اقسام
صنعت و اقسام
صنعت و اقسام

۱۲۴
 ملاحظه فرمایند
 در این کتاب
 در باب اول
 در باب دوم
 در باب سوم
 در باب چهارم
 در باب پنجم
 در باب ششم
 در باب هفتم
 در باب هشتم
 در باب نهم
 در باب دهم
 در باب یازدهم
 در باب بیستم

مثلاً که در کلام و خطاب و محبت باشد بطریق دیگر مثلاً اولاً در کلام بطریق خطاب سخن کنند بعد از آن بعبیه که آید در کلام غایب خطاب و در وجه مشکلی آید و علی بن اقیاس از طرفی بطریق رجوع کند و پس آید و آیات سخن جمله بدین روش میباشد مثال آنچه از

سخا طبعیت آید و زیاده و خست و رشک من گامگون شد بجزایر نرسید که حالت چون شد اگر یار طلبید در دامن نیست بیار ترا بختند	چنانا ز فراق تو دلم پر خون شد القصه بکام دشمنان گشته دوست مثال آنچه آید بعبیه خطاب در داکه آید ز ریشتن نیست جز ناله بیان پیرهن نیست
--	---

مثال آنچه از کلام بطرف خطاب آید امیر خسرو فرماید
 بیشتر بر خودم تعلیمی بود
 تو بر دی همه تعلیم

مثال تعبیر کلام
 گفتش عید است از خسار و ابر و ماه عید
 گفتش من و عدو صل بودم گدا
 گفت بسیار این گدا و کوئی خواهد دید

در چشم عطاشی همه چون خار بود هر چند غم زمانه بسیار بود و لیکه عاشق صابر بود و مگر شکست چه بودیت شوم من چه مصلحت بهم	بود و چون غم بحر را هیچ غمی مثال آنچه از غایب خطاب ز عشق تا بصیغی نه از زمر شکست چرا که چشم بسای تو گشت
--	--

در این کتاب
 در باب اول
 در باب دوم
 در باب سوم
 در باب چهارم
 در باب پنجم
 در باب ششم
 در باب هفتم
 در باب هشتم
 در باب نهم
 در باب دهم
 در باب یازدهم
 در باب بیستم

چنانچه در این کتاب
 در باب اول
 در باب دوم
 در باب سوم
 در باب چهارم
 در باب پنجم
 در باب ششم
 در باب هفتم
 در باب هشتم
 در باب نهم
 در باب دهم
 در باب یازدهم
 در باب بیستم

بعضی بر آنند که التفات آنست که معنی تمام گفته شود بعد از آن بوجهی که با معنی
نموده التفات کرده آمد چنانچه در قرآن مجید عن قال لعلنا قل جاء الحق و وهدانا لبطول
ان الباطل كان زهوقا الفاظه و قاف بطریق التفات و هست مثال را

زمانی عیش و وقت کمارانی	جوانی باشد افسوس از جوانی
لب ساقی بیکنده زردندان	بر دودول الهی باو خندان

الفاظ افسوس از جوانی در بیت اول و الهی باو خندان در بیت ثانی التفات است
الاستعاره و داشت طلب عاریت و این نوعیست از مجاز و در اصطلاح عبارت
از آنست که لفظی معنی حقیقی داشته باشد شئی یا اشعار از آن معنی حقیقی نقل نماید بچیزی دیگر
بر سبیل عاریت استعمال کند اما باید که بغایت بعد الفهم باشد تا سخن از رونق بجشد و معنی
مرد حسن کلام گردد مثال آنست شمس نبوی علیه السلام الفقهه زاجنه لکن
الله علی من ابتغى خواجه پیروی جهت قنیه بطریق استعاره مثال شد

مثال در پارسی

بزم زلف کشش گیسوی پرش	و شمشیر را ز شدای صبر بیدار
چشم و دانه را قتل گشته سیر	باغ دانش سحاب کرم گشته انیسیر

بطریق استعاره دولت را چشم و دانه را باغ ثابت نموده مثال و هم گهر
بزم سیر را در عهد شباب کرد
یا چشم گشت شرموی از لب که او نظر
چون عاشقان برو تو ای آفتاب کرد
و ازین جمیلت آنچه بغیر ذوقی العقول خطاب کنند و مناظراتی که شعرا میان ایشان
بمزه چون مناظره صنف و قلم و عقل و عیش و گل و دل مثال آن چندی چند از

بعضی بر آنند که التفات آنست که معنی تمام گفته شود بعد از آن بوجهی که با معنی
نموده التفات کرده آمد چنانچه در قرآن مجید عن قال لعلنا قل جاء الحق و وهدانا لبطول
ان الباطل كان زهوقا الفاظه و قاف بطریق التفات و هست مثال را
زمانی عیش و وقت کمارانی
لب ساقی بیکنده زردندان
الفاظ افسوس از جوانی در بیت اول و الهی باو خندان در بیت ثانی التفات است
الاستعاره و داشت طلب عاریت و این نوعیست از مجاز و در اصطلاح عبارت
از آنست که لفظی معنی حقیقی داشته باشد شئی یا اشعار از آن معنی حقیقی نقل نماید بچیزی دیگر
بر سبیل عاریت استعمال کند اما باید که بغایت بعد الفهم باشد تا سخن از رونق بجشد و معنی
مرد حسن کلام گردد مثال آنست شمس نبوی علیه السلام الفقهه زاجنه لکن
الله علی من ابتغى خواجه پیروی جهت قنیه بطریق استعاره مثال شد
مثال در پارسی
بزم زلف کشش گیسوی پرش
چشم و دانه را قتل گشته سیر
بطریق استعاره دولت را چشم و دانه را باغ ثابت نموده مثال و هم گهر
بزم سیر را در عهد شباب کرد
یا چشم گشت شرموی از لب که او نظر
چون عاشقان برو تو ای آفتاب کرد
و ازین جمیلت آنچه بغیر ذوقی العقول خطاب کنند و مناظراتی که شعرا میان ایشان
بمزه چون مناظره صنف و قلم و عقل و عیش و گل و دل مثال آن چندی چند از
بعضی بر آنند که التفات آنست که معنی تمام گفته شود بعد از آن بوجهی که با معنی
نموده التفات کرده آمد چنانچه در قرآن مجید عن قال لعلنا قل جاء الحق و وهدانا لبطول
ان الباطل كان زهوقا الفاظه و قاف بطریق التفات و هست مثال را

بعضی بر آنند که التفات آنست که معنی تمام گفته شود بعد از آن بوجهی که با معنی
نموده التفات کرده آمد چنانچه در قرآن مجید عن قال لعلنا قل جاء الحق و وهدانا لبطول
ان الباطل كان زهوقا الفاظه و قاف بطریق التفات و هست مثال را

مولا نافع صاحب شبستان خیال گفته و مصرع دیگر برای او گفته بر همان طوقی آن است
 بر خاست نشا طرز و دو و غم دیر شست
 مصرعی موافق آن فرموده اند ع
 عبد الواسع گوید
 طبع خود خوشم چلت باد آب نارطین
 بادی که در آلی به تخم نچو نفس
 آینی که بتوزنده توان بودن دوس
 لایق میضاد است آنچه تعبیر کند بد معنی غیر مقابل باد و لفظی که نظریه معنی اصل مقابل یکدیگر
 مثال و عنری و عمل گفت
 لا یجید یاسکله امن رجل
 خنک النسیب من راسه فیک
 تهوری پیر میا تعبیر نموده نصیحا که معنی اصل مقابلت بر نگار و درباری این مصرع
 کل خنبدیه تا هوا نگر است
 شگفتن کل را تعبیر نموده خود و نزول را
 بگریه و خنده و گریه نظریه معنی حقیقی مقابل اند
 برست در سر از اعیان
 بکشاد و طر بوصول خود باز
 مراد از کشاد و ان اشاد است ملا خط
 اصل مقابل است این و این مصرع را بهیام تضاد نامند اما رعایت آنکه ظلم
 این صنعت تناسب نیز گویند و چنان باشد که مضمون باشد بر خیز را جامع سازد که با
 یکدیگر مناسبت داشته باشد مانند ماه و آفتاب و گل و بلبل و کمان اشال از صفت
 و تازی و پارسی چند و نهایت است مثال پدر حاجی
 با عقیق لب اول بر خشان کم گهر
 ابابکر عارض و لاله عثمان کم گهر

مولا نافع صاحب شبستان خیال گفته و مصرع دیگر برای او گفته بر همان طوقی آن است
 بر خاست نشا طرز و دو و غم دیر شست
 مصرعی موافق آن فرموده اند ع
 عبد الواسع گوید
 طبع خود خوشم چلت باد آب نارطین
 بادی که در آلی به تخم نچو نفس
 آینی که بتوزنده توان بودن دوس
 لایق میضاد است آنچه تعبیر کند بد معنی غیر مقابل باد و لفظی که نظریه معنی اصل مقابل یکدیگر
 مثال و عنری و عمل گفت
 لا یجید یاسکله امن رجل
 خنک النسیب من راسه فیک
 تهوری پیر میا تعبیر نموده نصیحا که معنی اصل مقابلت بر نگار و درباری این مصرع
 کل خنبدیه تا هوا نگر است
 شگفتن کل را تعبیر نموده خود و نزول را
 بگریه و خنده و گریه نظریه معنی حقیقی مقابل اند
 برست در سر از اعیان
 بکشاد و طر بوصول خود باز
 مراد از کشاد و ان اشاد است ملا خط
 اصل مقابل است این و این مصرع را بهیام تضاد نامند اما رعایت آنکه ظلم
 این صنعت تناسب نیز گویند و چنان باشد که مضمون باشد بر خیز را جامع سازد که با
 یکدیگر مناسبت داشته باشد مانند ماه و آفتاب و گل و بلبل و کمان اشال از صفت
 و تازی و پارسی چند و نهایت است مثال پدر حاجی
 با عقیق لب اول بر خشان کم گهر
 ابابکر عارض و لاله عثمان کم گهر

مولا نافع صاحب شبستان خیال گفته و مصرع دیگر برای او گفته بر همان طوقی آن است
 بر خاست نشا طرز و دو و غم دیر شست
 مصرعی موافق آن فرموده اند ع
 عبد الواسع گوید
 طبع خود خوشم چلت باد آب نارطین
 بادی که در آلی به تخم نچو نفس
 آینی که بتوزنده توان بودن دوس
 لایق میضاد است آنچه تعبیر کند بد معنی غیر مقابل باد و لفظی که نظریه معنی اصل مقابل یکدیگر
 مثال و عنری و عمل گفت
 لا یجید یاسکله امن رجل
 خنک النسیب من راسه فیک
 تهوری پیر میا تعبیر نموده نصیحا که معنی اصل مقابلت بر نگار و درباری این مصرع
 کل خنبدیه تا هوا نگر است
 شگفتن کل را تعبیر نموده خود و نزول را
 بگریه و خنده و گریه نظریه معنی حقیقی مقابل اند
 برست در سر از اعیان
 بکشاد و طر بوصول خود باز
 مراد از کشاد و ان اشاد است ملا خط
 اصل مقابل است این و این مصرع را بهیام تضاد نامند اما رعایت آنکه ظلم
 این صنعت تناسب نیز گویند و چنان باشد که مضمون باشد بر خیز را جامع سازد که با
 یکدیگر مناسبت داشته باشد مانند ماه و آفتاب و گل و بلبل و کمان اشال از صفت
 و تازی و پارسی چند و نهایت است مثال پدر حاجی
 با عقیق لب اول بر خشان کم گهر
 ابابکر عارض و لاله عثمان کم گهر

مولا نافع صاحب شبستان خیال گفته و مصرع دیگر برای او گفته بر همان طوقی آن است
 بر خاست نشا طرز و دو و غم دیر شست
 مصرعی موافق آن فرموده اند ع
 عبد الواسع گوید
 طبع خود خوشم چلت باد آب نارطین
 بادی که در آلی به تخم نچو نفس
 آینی که بتوزنده توان بودن دوس
 لایق میضاد است آنچه تعبیر کند بد معنی غیر مقابل باد و لفظی که نظریه معنی اصل مقابل یکدیگر
 مثال و عنری و عمل گفت
 لا یجید یاسکله امن رجل
 خنک النسیب من راسه فیک
 تهوری پیر میا تعبیر نموده نصیحا که معنی اصل مقابلت بر نگار و درباری این مصرع
 کل خنبدیه تا هوا نگر است
 شگفتن کل را تعبیر نموده خود و نزول را
 بگریه و خنده و گریه نظریه معنی حقیقی مقابل اند
 برست در سر از اعیان
 بکشاد و طر بوصول خود باز
 مراد از کشاد و ان اشاد است ملا خط
 اصل مقابل است این و این مصرع را بهیام تضاد نامند اما رعایت آنکه ظلم
 این صنعت تناسب نیز گویند و چنان باشد که مضمون باشد بر خیز را جامع سازد که با
 یکدیگر مناسبت داشته باشد مانند ماه و آفتاب و گل و بلبل و کمان اشال از صفت
 و تازی و پارسی چند و نهایت است مثال پدر حاجی
 با عقیق لب اول بر خشان کم گهر
 ابابکر عارض و لاله عثمان کم گهر

مجلس شورای اسلامی
وزارت معارف و اوقاف و صنایع مستظرفه
کتابخانه عمومی

[illegible]

و من پسین مصراع ابداع فصل مدح را ختم نموده و سخن را به التوسیعی علی التبیان و هو بی تم
 الفرق بر دوش پسندان سخن در خواندن اجمال و بهر جهت مستعمل نماز که در جمیع این بینا
 مذکور شد قابل ابداع که لفظ را تا به معنی ساز و نه معنی پذیر و لفظ که داند و بیان این نظر
 فرق بسیار است نقلست که از بزرگی فرق خواستند میان صاحب کتابی جو
 فرمود که صاحب بنویسد چیزی که خواهد و کتابی بنویسد آنچه بداند مگر کتابی اینجاست که
 گفت قاضی تمهیدگاه رسید خانه صاحب در باب غزل وی
 ایها القاصد قد عرفت انک قد عرفت بعد از آنکه را تغییر داشت مگر این سبب شوم
 و او استاد ابوالقاسم حریری با آن کلمات چون التوسیعی مقامات مانع گردید و او
 فضا حشیش کما و اطراف شایع گشت و آن کار نیز عیان نمود و موجب حکم
 بالخیل فی عباسی در ادب الانشاء نشانه توانست از عهده آن برآمد و بهر اعراض نمود و
 و مقامات حکایات خود ساخته نوشته معنی امواتی لفظ آورده بود و در مقام خلاص
 لفظ مطابق معنی بپیش آورد و بین الحالتین بوزن بعید

فصل چهارم در سرفات شعری

این سرفه در بیست و سرفه شعر است که شاعر غیر مضمون و دیگری بنام خود کند اگر
 اینها چنانچه در دو سرفه در معنی عموم واقع شود مانند تشبیه هر گل قدیم و سرفه نیست اینجا
 سرفه است که قسمی خطاب به کسی غیر ظاهر و هر کدام از آن مشتمل بر سرفه
 اما طریقی اول قسم خطاب بر آنکه شاعر غیر را بنام خود کند و خود نسبت نماید و سرفه
 تغییر در لفظ معنی و در قریب این طریقی را نسخ و انتخاب نماید و سرفه محض زوی مختار
 شاعر در سرفه بهر رویتجا و شش مجری علی صاحبها و افضل صلوات و محل تجلی

این سرفه در بیست و سرفه شعر است که شاعر غیر مضمون و دیگری بنام خود کند اگر
 اینها چنانچه در دو سرفه در معنی عموم واقع شود مانند تشبیه هر گل قدیم و سرفه نیست اینجا
 سرفه است که قسمی خطاب به کسی غیر ظاهر و هر کدام از آن مشتمل بر سرفه
 اما طریقی اول قسم خطاب بر آنکه شاعر غیر را بنام خود کند و خود نسبت نماید و سرفه
 تغییر در لفظ معنی و در قریب این طریقی را نسخ و انتخاب نماید و سرفه محض زوی مختار
 شاعر در سرفه بهر رویتجا و شش مجری علی صاحبها و افضل صلوات و محل تجلی

این سرفه در بیست و سرفه شعر است که شاعر غیر مضمون و دیگری بنام خود کند اگر
 اینها چنانچه در دو سرفه در معنی عموم واقع شود مانند تشبیه هر گل قدیم و سرفه نیست اینجا
 سرفه است که قسمی خطاب به کسی غیر ظاهر و هر کدام از آن مشتمل بر سرفه
 اما طریقی اول قسم خطاب بر آنکه شاعر غیر را بنام خود کند و خود نسبت نماید و سرفه
 تغییر در لفظ معنی و در قریب این طریقی را نسخ و انتخاب نماید و سرفه محض زوی مختار
 شاعر در سرفه بهر رویتجا و شش مجری علی صاحبها و افضل صلوات و محل تجلی

که داراست بخ تخیل و لیا بی دولت با و شاه جهان سنان صاحبقران ثانی گردد
 که ازین پادشاه گوید در رکاب پادشاهان زاده عالم قدر مرادش جهان جهانیان مورد
 شایسته و مجسمی گوشتی باشد و لا تا عید اله نام جوانی این بیت حسن سبع را
 بی هیچ تغییری بنام خود خوانده
 ز کس از چشمان من تعلیم خوالی نبرد
 گروا که دم که باج از مردم آبی نبرد
 معنی شعر و دیگر تمام بر بعضی الفاظ بعضی الفاظ را مترادف قرار و چنانچه هر لغتی گفته
 مردم بشهر خویشند اردیبهشتی نظر
 که بر یکسان خویشین اردیبهشتی بها
 حکیم انوری گوید
 بکان خویشین رون لی بها بود گو
 بشهر خویشین رون بخطر بود مردم
 شیخ نظامی گفته
 وفادار است در شمشیر و زرن
 نشاید بافتن از هیچ بر زرن
 دیگری گوید
 ابله شده زرن وفای طلعه
 اسب و زرن شده وفادار که
 طریقی سیوم از رسم ظاهر آنکه
 آنکه معنی شعر سابق را تمام بردارد و هیچ الفاظ را بگرداند و مترادف و معنی
 من گویم که ابر مانند
 اوئی بخشد و بهی گردد
 مولانا محمود خوارزمی موافق آن آورده
 که هر یک آید از خود منند
 نوایی بخشی بهی خند
 مولانا محمود خوارزمی موافق آن آورده

آنزلف مشکبار بران وی چون مکار شب در بهار میل کند سوی کوه سبزه	گر کونه است کوهی از وی محب مدار آنزلف چون شب آمد و از وی جان بار
امیر خسرو میفرماید راست بار و ز بار شدن شب نگردد	اوست نور و ز من چون شدنش جدید اگر از اقسام غلط بهر بقولست و در فصل

بر چند خطا بهر لطافت افزون تر معلوم اصحاب دانش بهوش است که در هیچ اقسام
که مذکور شد اگر شعر و دوبیتی باشد از اول در سلاست عدد بیت و حسن کبیر و غیر اینها
دیشا زدی حکیم از رومی گفته که
زخون نگ یوازی که نگ کرد آل حکیم نوری گفته که تو که طایفه را برود
در زمین بچون صدق دانه انا
اگر شعر ثانی در لطافت و پاکیزگی برابر

باقول باشد هم از دم دور است ما فضل و کین است چنانچه قرخی گفته بشد تو گفتی سر ویت در میان قبا	برخ تو گفتی ما بیست بر نهاده کلاه چوناه بود و چو سه و نه ماه بودند سرو
---	---

ورشید و طوطا گفته

بماه سرو از اینت نیکم تشبیه توئی چو ماه اگر ماه را کله بودی	که این سخن بر عاقلان خطا باشد توئی چو سرو اگر سرو را قبا باشد
و اگر شعر ثانی ناقص و وزن از اول در فغانست ابر باول باشد هیچ و نه سویم چنانچه این سفر گزیدم و گفتم گزیدم از غم تو سفر کردم که اندر کوشش هم یکال	اگر چه دور برستم غم تو افزون شد غم عشقش بهر نزل فزون شد

سخنم با خد و سر و قیام بود تا معلوم شود که شاعر دوم از شاعر اول سوده و سنگام اشعار

این شعر را در کتاب
نور و ز من چون شدنش جدید
اگر از اقسام غلط بهر بقولست و در فصل
بر چند خطا بهر لطافت افزون تر معلوم اصحاب دانش بهوش است که در هیچ اقسام
که مذکور شد اگر شعر و دوبیتی باشد از اول در سلاست عدد بیت و حسن کبیر و غیر اینها
دیشا زدی حکیم از رومی گفته که
زخون نگ یوازی که نگ کرد آل حکیم نوری گفته که تو که طایفه را برود
در زمین بچون صدق دانه انا
اگر شعر ثانی در لطافت و پاکیزگی برابر
باقول باشد هم از دم دور است ما فضل و کین است چنانچه قرخی گفته
بشد تو گفتی سر ویت در میان قبا
برخ تو گفتی ما بیست بر نهاده کلاه
چوناه بود و چو سه و نه ماه بودند سرو
ورشید و طوطا گفته
بماه سرو از اینت نیکم تشبیه
توئی چو ماه اگر ماه را کله بودی
که این سخن بر عاقلان خطا باشد
توئی چو سرو اگر سرو را قبا باشد
و اگر شعر ثانی ناقص و وزن از اول در فغانست ابر باول باشد هیچ و نه سویم چنانچه این
سفر گزیدم و گفتم گزیدم از غم تو
سفر کردم که اندر کوشش هم یکال
اگر چه دور برستم غم تو افزون شد
غم عشقش بهر نزل فزون شد
سخنم با خد و سر و قیام بود تا معلوم شود که شاعر دوم از شاعر اول سوده و سنگام اشعار

این شعر را در کتاب
نور و ز من چون شدنش جدید
اگر از اقسام غلط بهر بقولست و در فصل
بر چند خطا بهر لطافت افزون تر معلوم اصحاب دانش بهوش است که در هیچ اقسام
که مذکور شد اگر شعر و دوبیتی باشد از اول در سلاست عدد بیت و حسن کبیر و غیر اینها
دیشا زدی حکیم از رومی گفته که
زخون نگ یوازی که نگ کرد آل حکیم نوری گفته که تو که طایفه را برود
در زمین بچون صدق دانه انا
اگر شعر ثانی در لطافت و پاکیزگی برابر
باقول باشد هم از دم دور است ما فضل و کین است چنانچه قرخی گفته
بشد تو گفتی سر ویت در میان قبا
برخ تو گفتی ما بیست بر نهاده کلاه
چوناه بود و چو سه و نه ماه بودند سرو
ورشید و طوطا گفته
بماه سرو از اینت نیکم تشبیه
توئی چو ماه اگر ماه را کله بودی
که این سخن بر عاقلان خطا باشد
توئی چو سرو اگر سرو را قبا باشد
و اگر شعر ثانی ناقص و وزن از اول در فغانست ابر باول باشد هیچ و نه سویم چنانچه این
سفر گزیدم و گفتم گزیدم از غم تو
سفر کردم که اندر کوشش هم یکال
اگر چه دور برستم غم تو افزون شد
غم عشقش بهر نزل فزون شد
سخنم با خد و سر و قیام بود تا معلوم شود که شاعر دوم از شاعر اول سوده و سنگام اشعار

نقل است که چون شیخ فی الدرعی فی الزمینیات نسخه فوتات کی فایز کرد و پیش از آنکه از آن
مسئله نقل بکند بر او شده شود کتاب مذکور منقوذه که فید شیخ بزرگوار بعد از آنکه سیار
از ایشانانی متوجه ترتیب صحیفه مذکور گشته با تمام رسانیده فضا را بعد از چندی نسخه منقوذه
نمود چون بدو قدیر با هم مقابل نمودند جزو او کی کم و زیاده نشده بود بحسب ان روش و
فطرت و زوال الغیب که کافی لکس است که قتی در مجلس لیت ایشان از بقیه حکیمانی
مذکور میشد جناب مزار فرمود که اگر کسی ازین انتخابی بیکر و بهتر بود شخصی از مجلس معترض
که شیخ خود انتخاب فرموده چون صحیفه انتخاب حاضر آوردند بقی چند خواندند و افاق طبع و
آن بادشاه پیهال و فطیله قیاد و مجدداً فرموده که ازین هلم انتخابیستی نمود و این است
بفلسفین و وجه اینکار شده است نسخه منتخب انتخابی دیگر که خلاصه خلاصه باشد اختیار کرد
اتفاقاً بعد از چندی اجزاء که بدست افتاد که تازه آخری شیخ خود پرچیده است لباب
نموده بود چون بیکر مقابل نمودند یک بیت زیاده یا کم شده بود حاکمه در زیر
الفاظی که میان آن مناسب بین علم است المناظر اجتماع الفاطیست که تلفظ با
مشکل باشد و الفاظ متنافر بیکدیگر دوسه مرتبه پیچیده توان گفت که زبان زیاده
چنانچه این الفاظ که در توحید تجارت کنی کم کسی این الفاظ را در یکدیگر مباد که در پیش
نمود و بعضی گفته اند موجب نقل جماع حروف قریباً بحدیست و بیانیانچه در پیش
بقریب بفریبان گذر کنی چه شود و اما اینقول ضعیف است چه لفظ الم بعد با و
ایحال که از حیدر اقصی است که هر چه تلفظ آن جامع سیله و شد را باشد بهر
که بود متناظر است غیر آنست که لفظ را از صوتیکه دارد و بصوت دیگر که داند تا وزن
باقافیه و است که در میانچه او بشکورت قافیه درین بیت بیکدیگر را نیلوف گفته است

۱۵۱
 مامورین بطوریکه
 باشند و اگر کسی از تقصیر
 افغان وزارت در
 خالی بود و کسی
 چون بانی زین و
 بکار اول و
 باشد ۱۲
 بطوریکه
 و اگر کسی
 و اگر کسی
 و اگر کسی

غریب بسیار است تعقید لفظی چنان باشد که در کلام نیز بسیار الفاظ موافق ترتیبی
بلک الفاظ مقدمه و مخرج واقع میشود و این مصرعه چون آلی یک نام افغان زاری برین
و معنی تقضی نسبت که بدین و شش باشد چون برانی برین مسم افغان زاری می گویند
ایضا عبارت از است که در ابیات قصیده و غزل غیره سابقه یک معنی تکرار واقع شود
اگر بحسب ضرورت بعد و از دوه بیت که اکثر غزل است باید هر حال آنقدر رعایت است
خواجہ سلمان ساوجی گفته است ایضا و این قصیده قفاوه است ازین طریقی
سمیت یقین هم و گوئی فلان نماده و مطلع که مثل ایضا آبی باشد از اشاگان مانند
بساطی سمرقندی گفته است دل شیشه و چشمان تو بهر گوشه بزدش مستند میباد که بنا
شکنندش و اشاگان در لغت کار است که بحکم حکام بی فرومنت کنند و آنرا ایگار نیز
گویند و آنچه در بیت حسن مطلع قافیه مصرع اول مطلع را عاده می کنند آنرا ایطا گویند بقوله
مطلع نامند و در صنائع حساب نمایند چنانچه اخیر خود و بلوی فرموده است

مرا باز از طریق سانی خود یاد می آید	غم و دیرینه باز مرید ناشاد می آید
بروای خواب یا رنج زیر که باز آید	سیر زلف بر نشان گسلی مرید می آید

[illegible][illegible]

والله اعلم
بما كنا
نعمت
بما كنا
بما كنا

مرغت بهیوست در فصل کن
 حرفی که زبان سخن مست قافیه کند چنانچه شیخ نظامی بگوید فرموده در مریح
 چو بر دریا کشد شیخ پلای ترک
 کاف باری را با کاف تازی قافیه نمود و حکایت کند که شخصی از شیخ در سبب آن
 بیت آتس نموده که با وجودیکه کاف غنی محلی قافیه شده لام حاک که باعتبار قاعده
 نحو مضموم باید گرد جهت قافیه پلارک مفتوح میباشد و لکن شیخ بطریق مطایبه جواب نموده
 که قول گاو است گاو بخواند و العده علی الراوی بدیهه و استحالی است
 که منشی عاقل کلام را بی رویه و تفکر نشاناید و شاعر از بدیهه گفتن بیازماید و این دو
 نه سبب اعتبار تمام دارد و در مجمع النوا و سطور است که طمانشاه بن ابی اسلان بگوید
 با احمد بدیهی نرو میباش و زده از هزار پا خشنیده بود سلطان را سه مهره و شش گاه بود
 احمد و مهره یک گاه داشت سلطان گفتن گرفت احتیاط کرده بینداخت تا
 شش آرد سه خال آورد و غلیظ نموده شد و از طبع رفت و غضبش بجای رسید
 گشت که هر خطه دست بقبضه شمشیر میگردد و ندما و حاضران را یارای گفتن سخن
 حکیم ابو بکر از زنی برخاست و این دو بیت بدیهه معروف صداقت *

گر شاه شش هفت سه خال آید
 تا ظن بسری که گفتین او مداد
 از شوق شش که کرد شاهنشیر باد
 در حضرت شاه وی بر خاک نهاد
 از استماع این بیت سلطان چندان نشاط آورد که بر شپه های آتش برود
 و با قصد دینار را تمام فرمود و آنهمه غصه و غضب بخوشی طرب مبدل گردید

و اینها که در این کتاب است
 از جمله قصص و حکایات است
 که در این کتاب است
 و اینها که در این کتاب است
 از جمله قصص و حکایات است
 که در این کتاب است

اینها که در این کتاب است
 از جمله قصص و حکایات است
 که در این کتاب است
 و اینها که در این کتاب است
 از جمله قصص و حکایات است
 که در این کتاب است
 و اینها که در این کتاب است
 از جمله قصص و حکایات است
 که در این کتاب است

خاتم سید احمد و المنته که بفرانغ خاطر و آرام دل بانجام رسیده و با خدایتان شایسته
 این صیغه نامی این سال که گرامی که سخن شناسان اگر صاحب افق خوانند و بخواهند
 او ستاد و انا و اند بجاست شش طبع و نظرش غروب افکار و بکشد چرخ و خال و خال
 زهره جبین چیت آمیز و معانی ارجیند شش چرخ جمال محبوبان زمین حیرت انگیز آغاز
 قطره چرخ مطلع وصاله و یان سخن سیما و پایان سخنش با نیت قطع بچرخان یی بیکر
 و لعل با سملو از اشعار تازه و شحون مضامین بی اندازه جانی است که هر حرفش از نثر
 و بهر نکته اش اسرار بر گزیده و دانیان اند که چه ترا که تصادف شده و چه لطافتها کار
 برده و رفته و نگویم نه که گزاف و دوس با غی و شب اید بر روشن چراغی و تیارخ
 ماه رمضان المبارک سینه مکرار و شخصیت جیری علی صاحبها افضل الصلوات موافق
 بست چهار از جلوس یون یو جهان او نذرمان مالک و ران بادشاه سلیمان جاه
 عالم پناه قافله سالار راه حقیقی مجازی بود لطف شهاب لدین محمد صاحبقران ثانی
 شاه جهان بادشاه غازی که با درایت عالیشان این منصوب امید از دلباشان
 سخاو و سخوران هر پرور آنت که به نظر شفقت و اعطاف نکرند و از خطای که
 باشد و گردزند و اگر نقل برد از نذنی مقابله نگذارند آنکو نکند طبع قابل و از بعد
 نوشتش مقابل و یا حرفی از شبهه نند کم که با دگی خدایش از نعم بانجام طلام بد
 سیناید این نامه سنای آفرین باد و انشاء الله بهم چنین باد
 اللهم صل علی سیدنا خاتم الانبیاء و المرسلین محمد و آله و صحبه و علیهم السلام
 اللهم فی اسألك لعمریک اصلاح حال و نجاته فی المال انک المنان الجود المفضل

تمام شد

مشرحات

جمدها انی که خیفای لیل و نهار بر صنایع قدرت کامله اش برهانست بهرین گرایان را
 رباعی عناصر و خمس اسرار و مسدس شش جهت و سبع افلاک و ثمن ثبوت و ثبوت
 پرواخته است ثنای مبدعی که زمین او را قیاسان نقاط نجوم و سطوح یکسان بر
 حکمتش لیلیست و شش چرخ بر گنجایت ابرو و مصرع زلف الصبغی و صفا و چهره صفا
 محبوبان ساخته او و جواهر و ابهرت افروزد و درود متکاثر تاروق مبارک بر لوح انشای
 کائنات سرور صفا و جودات مطلع خورشید و لایت قطع قصید رسالت گویند و بجز
 محمد مصطفی علیه صلوٰه الله علی الاصلی آله و اصحابه ادام الارض و السماء اما بعد میگوید
 احمد عباد الله الصمد القوی مقبول حمد این لانا مولوی قدرت احمد گویند و صفا
 عما شانه که چون شمع جمع اصناف که مملو از الی صنایع و بدائع گوناگون مشحون اند و اید
 بوقلمون و درین هنگام نیک فرجام در عین اکن و دلی باشارت پرشارت سیدی سند
 مرجع مقبولان بر جناب میر حسین صاحب دایم شریعت خدایه فقرات مغلقه اش را از کتب لغت
 و اصطلح و شروح مولوی و مبینی نتایج نموده کلی آوازی پیر او بجل حل معضلات آراسته
 منظور نظر و الانی قتل طلبان و مطبوع طبع رسای معنی نسیان گردید اکن و بنا بر دفع عام
 به تصحیح مال اکلام و نیز بکنار و دو صد و شصت یک هجری در طبع حسن اهتمام جناب
 میر حسین صاحب نقاب طبع و آمد ترصد از صافی دلان انصاف طبیعت است که بر خند
 ماصفا و دواعی نظر فرموده بهر و خطار ابدل عشق و خطا پیشند و الله الی التوفیق سیده آفرین

صحیح نامہ اغلاط مجمع الصنائع *

۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹	۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶	۳۷	۳۸	۳۹	۴۰	۴۱	۴۲	۴۳	۴۴	۴۵	۴۶	۴۷	۴۸	۴۹	۵۰	۵۱	۵۲	۵۳	۵۴	۵۵	۵۶	۵۷	۵۸	۵۹	۶۰	۶۱	۶۲	۶۳	۶۴	۶۵	۶۶	۶۷	۶۸	۶۹	۷۰	۷۱	۷۲	۷۳	۷۴	۷۵	۷۶	۷۷	۷۸	۷۹	۸۰	۸۱	۸۲	۸۳	۸۴	۸۵	۸۶	۸۷	۸۸	۸۹	۹۰	۹۱	۹۲	۹۳	۹۴	۹۵	۹۶	۹۷	۹۸	۹۹	۱۰۰	۱۰۱	۱۰۲	۱۰۳	۱۰۴	۱۰۵	۱۰۶	۱۰۷	۱۰۸	۱۰۹	۱۱۰	۱۱۱	۱۱۲	۱۱۳	۱۱۴	۱۱۵	۱۱۶	۱۱۷	۱۱۸	۱۱۹	۱۲۰	۱۲۱	۱۲۲	۱۲۳	۱۲۴	۱۲۵	۱۲۶	۱۲۷	۱۲۸	۱۲۹	۱۳۰	۱۳۱	۱۳۲	۱۳۳	۱۳۴	۱۳۵	۱۳۶	۱۳۷	۱۳۸	۱۳۹	۱۴۰	۱۴۱	۱۴۲	۱۴۳	۱۴۴	۱۴۵	۱۴۶	۱۴۷	۱۴۸	۱۴۹	۱۵۰	۱۵۱	۱۵۲	۱۵۳	۱۵۴	۱۵۵	۱۵۶	۱۵۷	۱۵۸	۱۵۹	۱۶۰	۱۶۱	۱۶۲	۱۶۳	۱۶۴	۱۶۵	۱۶۶	۱۶۷	۱۶۸	۱۶۹	۱۷۰	۱۷۱	۱۷۲	۱۷۳	۱۷۴	۱۷۵	۱۷۶	۱۷۷	۱۷۸	۱۷۹	۱۸۰	۱۸۱	۱۸۲	۱۸۳	۱۸۴	۱۸۵	۱۸۶	۱۸۷	۱۸۸	۱۸۹	۱۹۰	۱۹۱	۱۹۲	۱۹۳	۱۹۴	۱۹۵	۱۹۶	۱۹۷	۱۹۸	۱۹۹	۲۰۰	۲۰۱	۲۰۲	۲۰۳	۲۰۴	۲۰۵	۲۰۶	۲۰۷	۲۰۸	۲۰۹	۲۱۰	۲۱۱	۲۱۲	۲۱۳	۲۱۴	۲۱۵	۲۱۶	۲۱۷	۲۱۸	۲۱۹	۲۲۰	۲۲۱	۲۲۲	۲۲۳	۲۲۴	۲۲۵	۲۲۶	۲۲۷	۲۲۸	۲۲۹	۲۳۰	۲۳۱	۲۳۲	۲۳۳	۲۳۴	۲۳۵	۲۳۶	۲۳۷	۲۳۸	۲۳۹	۲۴۰	۲۴۱	۲۴۲	۲۴۳	۲۴۴	۲۴۵	۲۴۶	۲۴۷	۲۴۸	۲۴۹	۲۵۰	۲۵۱	۲۵۲	۲۵۳	۲۵۴	۲۵۵	۲۵۶	۲۵۷	۲۵۸	۲۵۹	۲۶۰	۲۶۱	۲۶۲	۲۶۳	۲۶۴	۲۶۵	۲۶۶	۲۶۷	۲۶۸	۲۶۹	۲۷۰	۲۷۱	۲۷۲	۲۷۳	۲۷۴	۲۷۵	۲۷۶	۲۷۷	۲۷۸	۲۷۹	۲۸۰	۲۸۱	۲۸۲	۲۸۳	۲۸۴	۲۸۵	۲۸۶	۲۸۷	۲۸۸	۲۸۹	۲۹۰	۲۹۱	۲۹۲	۲۹۳	۲۹۴	۲۹۵	۲۹۶	۲۹۷	۲۹۸	۲۹۹	۳۰۰	۳۰۱	۳۰۲	۳۰۳	۳۰۴	۳۰۵	۳۰۶	۳۰۷	۳۰۸	۳۰۹	۳۱۰	۳۱۱	۳۱۲	۳۱۳	۳۱۴	۳۱۵	۳۱۶	۳۱۷	۳۱۸	۳۱۹	۳۲۰	۳۲۱	۳۲۲	۳۲۳	۳۲۴	۳۲۵	۳۲۶	۳۲۷	۳۲۸	۳۲۹	۳۳۰	۳۳۱	۳۳۲	۳۳۳	۳۳۴	۳۳۵	۳۳۶	۳۳۷	۳۳۸	۳۳۹	۳۴۰	۳۴۱	۳۴۲	۳۴۳	۳۴۴	۳۴۵	۳۴۶	۳۴۷	۳۴۸	۳۴۹	۳۵۰	۳۵۱	۳۵۲	۳۵۳	۳۵۴	۳۵۵	۳۵۶	۳۵۷	۳۵۸	۳۵۹	۳۶۰	۳۶۱	۳۶۲	۳۶۳	۳۶۴	۳۶۵	۳۶۶	۳۶۷	۳۶۸	۳۶۹	۳۷۰	۳۷۱	۳۷۲	۳۷۳	۳۷۴	۳۷۵	۳۷۶	۳۷۷	۳۷۸	۳۷۹	۳۸۰	۳۸۱	۳۸۲	۳۸۳	۳۸۴	۳۸۵	۳۸۶	۳۸۷	۳۸۸	۳۸۹	۳۹۰	۳۹۱	۳۹۲	۳۹۳	۳۹۴	۳۹۵	۳۹۶	۳۹۷	۳۹۸	۳۹۹	۴۰۰	۴۰۱	۴۰۲	۴۰۳	۴۰۴	۴۰۵	۴۰۶	۴۰۷	۴۰۸	۴۰۹	۴۱۰	۴۱۱	۴۱۲	۴۱۳	۴۱۴	۴۱۵	۴۱۶	۴۱۷	۴۱۸	۴۱۹	۴۲۰	۴۲۱	۴۲۲	۴۲۳	۴۲۴	۴۲۵	۴۲۶	۴۲۷	۴۲۸	۴۲۹	۴۳۰	۴۳۱	۴۳۲	۴۳۳	۴۳۴	۴۳۵	۴۳۶	۴۳۷	۴۳۸	۴۳۹	۴۴۰	۴۴۱	۴۴۲	۴۴۳	۴۴۴	۴۴۵	۴۴۶	۴۴۷	۴۴۸	۴۴۹	۴۵۰	۴۵۱	۴۵۲	۴۵۳	۴۵۴	۴۵۵	۴۵۶	۴۵۷	۴۵۸	۴۵۹	۴۶۰	۴۶۱	۴۶۲	۴۶۳	۴۶۴	۴۶۵	۴۶۶	۴۶۷	۴۶۸	۴۶۹	۴۷۰	۴۷۱	۴۷۲	۴۷۳	۴۷۴	۴۷۵	۴۷۶	۴۷۷	۴۷۸	۴۷۹	۴۸۰	۴۸۱	۴۸۲	۴۸۳	۴۸۴	۴۸۵	۴۸۶	۴۸۷	۴۸۸	۴۸۹	۴۹۰	۴۹۱	۴۹۲	۴۹۳	۴۹۴	۴۹۵	۴۹۶	۴۹۷	۴۹۸	۴۹۹	۵۰۰	۵۰۱	۵۰۲	۵۰۳	۵۰۴	۵۰۵	۵۰۶	۵۰۷	۵۰۸	۵۰۹	۵۱۰	۵۱۱	۵۱۲	۵۱۳	۵۱۴	۵۱۵	۵۱۶	۵۱۷	۵۱۸	۵۱۹	۵۲۰	۵۲۱	۵۲۲	۵۲۳	۵۲۴	۵۲۵	۵۲۶	۵۲۷	۵۲۸	۵۲۹	۵۳۰	۵۳۱	۵۳۲	۵۳۳	۵۳۴	۵۳۵	۵۳۶	۵۳۷	۵۳۸	۵۳۹	۵۴۰	۵۴۱	۵۴۲	۵۴۳	۵۴۴	۵۴۵	۵۴۶	۵۴۷	۵۴۸	۵۴۹	۵۵۰	۵۵۱	۵۵۲	۵۵۳	۵۵۴	۵۵۵	۵۵۶	۵۵۷	۵۵۸	۵۵۹	۵۶۰	۵۶۱	۵۶۲	۵۶۳	۵۶۴	۵۶۵	۵۶۶	۵۶۷	۵۶۸	۵۶۹	۵۷۰	۵۷۱	۵۷۲	۵۷۳	۵۷۴	۵۷۵	۵۷۶	۵۷۷	۵۷۸	۵۷۹	۵۸۰	۵۸۱	۵۸۲	۵۸۳	۵۸۴	۵۸۵	۵۸۶	۵۸۷	۵۸۸	۵۸۹	۵۹۰	۵۹۱	۵۹۲	۵۹۳	۵۹۴	۵۹۵	۵۹۶	۵۹۷	۵۹۸	۵۹۹	۶۰۰	۶۰۱	۶۰۲	۶۰۳	۶۰۴	۶۰۵	۶۰۶	۶۰۷	۶۰۸	۶۰۹	۶۱۰	۶۱۱	۶۱۲	۶۱۳	۶۱۴	۶۱۵	۶۱۶	۶۱۷	۶۱۸	۶۱۹	۶۲۰	۶۲۱	۶۲۲	۶۲۳	۶۲۴	۶۲۵	۶۲۶	۶۲۷	۶۲۸	۶۲۹	۶۳۰	۶۳۱	۶۳۲	۶۳۳	۶۳۴	۶۳۵	۶۳۶	۶۳۷	۶۳۸	۶۳۹	۶۴۰	۶۴۱	۶۴۲	۶۴۳	۶۴۴	۶۴۵	۶۴۶	۶۴۷	۶۴۸	۶۴۹	۶۵۰	۶۵۱	۶۵۲	۶۵۳	۶۵۴	۶۵۵	۶۵۶	۶۵۷	۶۵۸	۶۵۹	۶۶۰	۶۶۱	۶۶۲	۶۶۳	۶۶۴	۶۶۵	۶۶۶	۶۶۷	۶۶۸	۶۶۹	۶۷۰	۶۷۱	۶۷۲	۶۷۳	۶۷۴	۶۷۵	۶۷۶	۶۷۷	۶۷۸	۶۷۹	۶۸۰	۶۸۱	۶۸۲	۶۸۳	۶۸۴	۶۸۵	۶۸۶	۶۸۷	۶۸۸	۶۸۹	۶۹۰	۶۹۱	۶۹۲	۶۹۳	۶۹۴	۶۹۵	۶۹۶	۶۹۷	۶۹۸	۶۹۹	۷۰۰	۷۰۱	۷۰۲	۷۰۳	۷۰۴	۷۰۵	۷۰۶	۷۰۷	۷۰۸	۷۰۹	۷۱۰	۷۱۱	۷۱۲	۷۱۳	۷۱۴	۷۱۵	۷۱۶	۷۱۷	۷۱۸	۷۱۹	۷۲۰	۷۲۱	۷۲۲	۷۲۳	۷۲۴	۷۲۵	۷۲۶	۷۲۷	۷۲۸	۷۲۹	۷۳۰	۷۳۱	۷۳۲	۷۳۳	۷۳۴	۷۳۵	۷۳۶	۷۳۷	۷۳۸	۷۳۹	۷۴۰	۷۴۱	۷۴۲	۷۴۳	۷۴۴	۷۴۵	۷۴۶	۷۴۷	۷۴۸	۷۴۹	۷۵۰	۷۵۱	۷۵۲	۷۵۳	۷۵۴	۷۵۵	۷۵۶	۷۵۷	۷۵۸	۷۵۹	۷۶۰	۷۶۱	۷۶۲	۷۶۳	۷۶۴	۷۶۵	۷۶۶	۷۶۷	۷۶۸	۷۶۹	۷۷۰	۷۷۱	۷۷۲	۷۷۳	۷۷۴	۷۷۵	۷۷۶	۷۷۷	۷۷۸	۷۷۹	۷۸۰	۷۸۱	۷۸۲	۷۸۳	۷۸۴	۷۸۵	۷۸۶	۷۸۷	۷۸۸	۷۸۹	۷۹۰	۷۹۱	۷۹۲	۷۹۳	۷۹۴	۷۹۵	۷۹۶	۷۹۷	۷۹۸	۷۹۹	۸۰۰	۸۰۱	۸۰۲	۸۰۳	۸۰۴	۸۰۵	۸۰۶	۸۰۷	۸۰۸	۸۰۹	۸۱۰	۸۱۱	۸۱۲	۸۱۳	۸۱۴	۸۱۵	۸۱۶	۸۱۷	۸۱۸	۸۱۹	۸۲۰	۸۲۱	۸۲۲	۸۲۳	۸۲۴	۸۲۵	۸۲۶	۸۲۷	۸۲۸	۸۲۹	۸۳۰	۸۳۱	۸۳۲	۸۳۳	۸۳۴	۸۳۵	۸۳۶	۸۳۷	۸۳۸	۸۳۹	۸۴۰	۸۴۱	۸۴۲	۸۴۳	۸۴۴	۸۴۵	۸۴۶	۸۴۷	۸۴۸	۸۴۹	۸۵۰	۸۵۱	۸۵۲	۸۵۳	۸۵۴	۸۵۵	۸۵۶	۸۵۷	۸۵۸	۸۵۹	۸۶۰	۸۶۱	۸۶۲	۸۶۳	۸۶۴	۸۶۵	۸۶۶	۸۶۷	۸۶۸	۸۶۹	۸۷۰	۸۷۱	۸۷۲	۸۷۳	۸۷۴	۸۷۵	۸۷۶	۸۷۷	۸۷۸	۸۷۹	۸۸۰	۸۸۱	۸۸۲	۸۸۳	۸۸۴	۸۸۵	۸۸۶	۸۸۷	۸۸۸	۸۸۹	۸۹۰	۸۹۱	۸۹۲	۸۹۳	۸۹۴	۸۹۵	۸۹۶	۸۹۷	۸۹۸	۸۹۹	۹۰۰	۹۰۱	۹۰۲	۹۰۳	۹۰۴	۹۰۵	۹۰۶	۹۰۷	۹۰۸	۹۰۹	۹۱۰	۹۱۱	۹۱۲	۹۱۳	۹۱۴	۹۱۵	۹۱۶	۹۱۷	۹۱۸	۹۱۹	۹۲۰	۹۲۱	۹۲۲	۹۲۳	۹۲۴	۹۲۵	۹۲۶	۹۲۷	۹۲۸	۹۲۹	۹۳۰	۹۳۱	۹۳۲	۹۳۳	۹۳۴	۹۳۵	۹۳۶	۹۳۷	۹۳۸	۹۳۹	۹۴۰	۹۴۱	۹۴۲	۹۴۳	۹۴۴	۹۴۵	۹۴۶	۹۴۷	۹۴۸	۹۴۹	۹۵۰	۹۵۱	۹۵۲	۹۵۳	۹۵۴	۹۵۵	۹۵۶	۹۵۷	۹۵۸	۹۵۹	۹۶۰	۹۶۱	۹۶۲	۹۶۳	۹۶۴	۹۶۵	۹۶۶	۹۶۷	۹۶۸	۹۶۹	۹۷۰	۹۷۱	۹۷۲	۹۷۳	۹۷۴	۹۷۵	۹۷۶	۹۷۷	۹۷۸	۹۷۹	۹۸۰	۹۸۱	۹۸۲	۹۸۳	۹۸۴	۹۸۵	۹۸۶	۹۸۷	۹۸۸	۹۸۹	۹۹۰	۹۹۱	۹۹۲	۹۹۳	۹۹۴	۹۹۵	۹۹۶	۹۹۷	۹۹۸	۹۹۹	۱۰۰۰	۱۰۰۱	۱۰۰۲	۱۰۰۳	۱۰۰۴	۱۰۰۵	۱۰۰۶	۱۰۰۷	۱۰۰۸	۱۰۰۹	۱۰۱۰	۱۰۱۱	۱۰۱۲	۱۰۱۳	۱۰۱۴	۱۰۱۵	۱۰۱۶	۱۰۱۷	۱۰۱۸	۱۰۱۹	۱۰۲۰	۱۰۲۱	۱۰۲۲	۱۰۲۳	۱۰۲۴	۱۰۲۵	۱۰۲۶	۱۰۲۷	۱۰۲۸	۱۰۲۹	۱۰۳۰	۱۰۳۱	۱۰۳۲	۱۰۳۳	۱۰۳۴	۱۰۳۵	۱۰۳۶	۱۰۳۷	۱۰۳۸	۱۰۳۹	۱۰۴۰	۱۰۴۱	۱۰۴۲	۱۰۴۳	۱۰۴۴	۱۰۴۵	۱۰۴۶	۱۰۴۷	۱۰۴۸	۱۰۴۹	۱۰۵۰	۱۰۵۱	۱۰۵۲	۱۰۵۳	۱۰۵۴	۱۰۵۵	۱۰۵۶	۱۰۵۷	۱۰۵۸	۱۰۵۹	۱۰۶۰	۱۰۶۱	۱۰۶۲	۱۰۶۳	۱۰۶۴	۱۰۶۵	۱۰۶۶	۱۰۶۷	۱۰۶۸	۱۰۶۹	۱۰۷۰	۱۰۷۱	۱۰۷۲	۱۰۷۳	۱۰۷۴	۱۰۷۵	۱۰۷۶	۱۰۷۷	۱۰۷۸	۱۰۷۹	۱۰۸۰	۱۰۸۱	۱۰۸۲	۱۰۸۳	۱۰۸۴	۱۰۸۵	۱۰۸۶	۱۰۸۷	۱۰۸۸	۱۰۸۹	۱۰۹۰	۱۰۹۱	۱۰۹۲	۱۰۹۳	۱۰۹۴	۱۰۹۵	۱۰۹۶	۱۰۹۷	۱۰۹۸	۱۰۹۹	۱۱۰۰	۱۱۰۱	۱۱۰۲	۱۱۰۳	۱۱۰۴	۱۱۰۵	۱۱۰۶	۱۱۰۷	۱۱۰۸	۱۱۰۹	۱۱۱۰	۱۱۱۱	۱۱۱۲	۱۱۱۳	۱۱۱۴	۱۱۱۵	۱۱۱۶	۱۱۱۷	۱۱۱۸	۱۱۱۹	۱۱۲۰	۱۱۲۱	۱۱۲۲	۱۱۲
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	-----

CALL No. {

ن ۹۱۵۵۵

ACC. No.

۷۱۹۰

AUTHOR

نظام الدین احمد

TITLE

مجمع الصالح

ن ۹۱۵۵۵

۷۱۹۰

مجمع الصالح

Date	No.	Date	No.

MAULANA AZAD LIBRARY
ALIGARH MUSLIM UNIVERSITY

RULES:—

1. The Book must be returned on the date stamped above.
2. A fine of Re. 1-00 per volume per day shall be charged for text-books and 10 Paise per volume per day for general books kept over-due.

